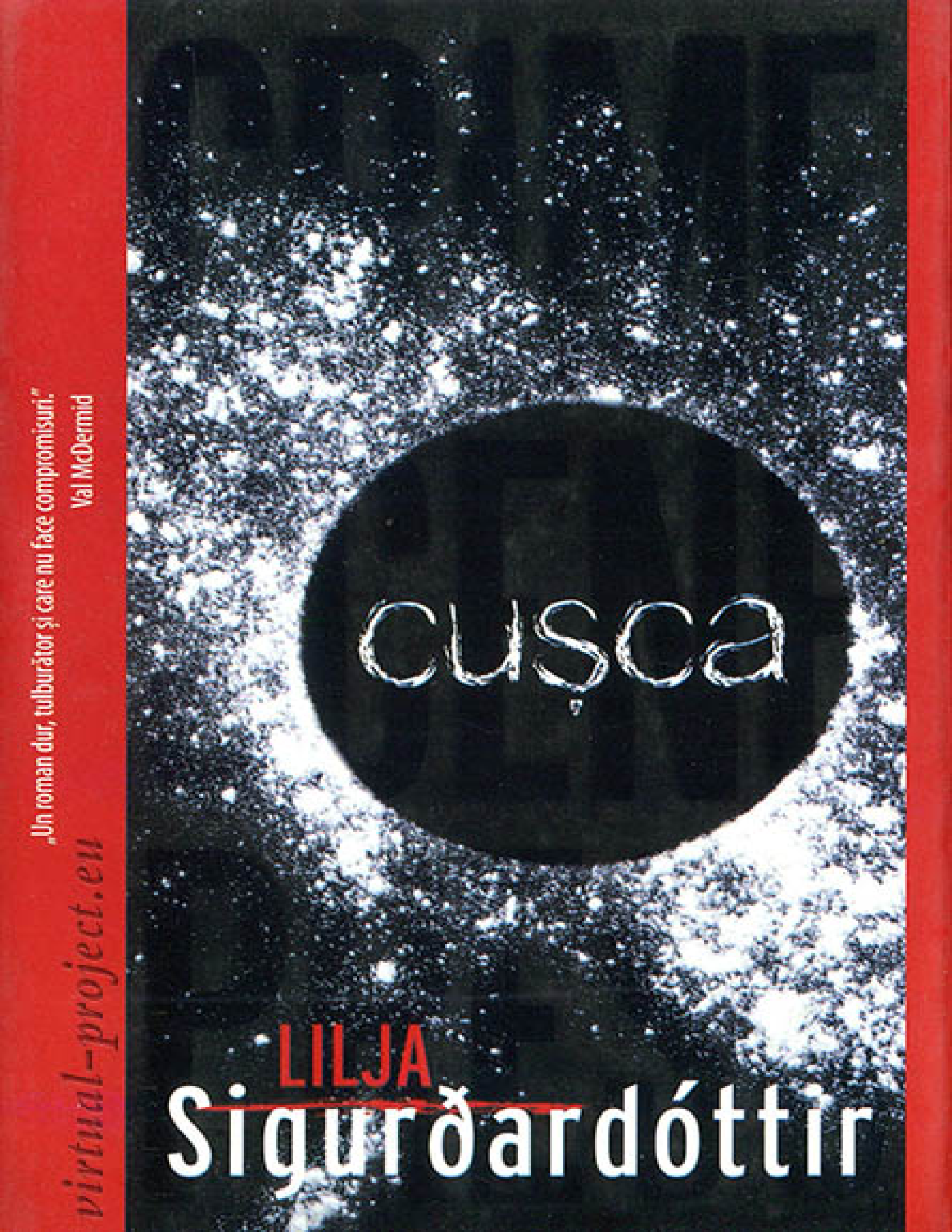
„Un roman dur, tulburător și care nu face compromisuri."
Val McDermid
virtual-project.eu
cușca
LILJA
Sigurðardóttir

LILJA SIGURĐARDÓTTIR

CUŞCA

(Reykjavík Noir Trilogy #3)

Original: *Búrið* (2017)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2024 —

Lilja Sigurðardóttir s-a născut în Islanda, la Akranes, în 1972, şi a crescut în Mexic, Suedia, Spania şi Islanda.

Operele de dramaturgie ale Liljei au fost răsplătite cu premii, dar a scris până acum şi unsprezece romane poliţiste.

Laţul, primul dintr-o serie nouă, a devenit bestseller internaţional, iar drepturile de ecranizare au fost cumpărate de Palomar Pictures din California.

În 2018, Lilja a primit „Drop of Blood”, premiul islandez pentru literatură poliţistă, pentru romanul *Cage (Burid)*, al treilea din seria Reykjavík Noir. În 2019 a primit acelaşi premiu pentru *Betrayal (Svik).*

APRILIE 2017

1.

Uşa celulei se închise în urma Aglei cu un sunet discret. Uşile şi toţi pereţii noii închisori Hólmsheiði aveau izolare fonică, astfel încât seara aripa femeilor era liniştită. Nicio izbitură, niciun strigăt şi niciun murmur de televizor nu răzbătea dinspre celulele celorlalte femei care-şi ispăşeau pedepsele aici. Domnea o linişte apăsătoare, care părea să o învăluie precum o apă în care ea se scufunda încet şi lin.

Fusese conştientă că nu avea să fie o experienţă plăcută. În urmă cu câţiva ani petrecuse în arest vreo două zile în timpul cazului de manipulare a pieţei care fusese construit împotriva ei, aşa că se aşteptase la ceva asemănător. Situaţia de acum era însă diferită de orice anticipase. Una era să petreacă în celulă două-trei zile, la finalul cărora avocatul său apăruse precum un înger păzitor şi o luase ca să o scoată la cină, şi cu totul altceva era să păşească în această clădire, care încă mai mirosea a zugrăveală proaspătă şi mortar umed, ştiind că avea să fie lumea ei timp de un an.

Mai avea o lună întreagă până devenea eligibilă pentru eliberare condiţionată. În mintea ei îşi împărţise pedeapsa în două: trebuia să-şi ispăşească jumătate din ea, iar pentru restul urma să fie liberă pe cauţiune. Însă acum, când a doua perioadă nu mai părea aşa departe, se simţea copleşită de agitaţie. Într-un fel, devenise ca un animal de la grădina zoologică ce nu mai îndrăzneşte să-şi părăsească cuşca de teama de a privi libertatea în ochi.

Pe parcursul pedepsei, cuşca începuse să i se pară un loc tot mai confortabil, până în punctul în care îi amorţise toate simţurile. Acum, faptul că i se luase orice putere de decizie i se părea liniştitor. Cu cât se plânsese mai mult din pricina saltelei tari şi a apei de la duş călâie ca urina, cu atât mai mult începuse să-i răzbată prin ceaţa conştiinţei un fapt simplu: nimic din ceea ce făcea sau spunea în locul acela nu avea nicio importanţă. Voinţa ei nu mai avea niciun impact.

Avea impresia că viaţa devenea din ce în ce mai lentă şi i se părea tot mai dificil să ia vreo decizie. Gardienele îi sugerau adesea să joace vreun joc sau să presteze o muncă fizică, ori se ofereau să-i aducă nişte cărţi de la bibliotecă, dar ea nu mai avea chef nici să joace ceva, nici să muncească sau să citească. Acelaşi lucru părea valabil şi pentru celelalte femei. Le văzuse pe cele ale căror pedepse începuseră după a ei înfuriindu-se şi zbârlindu-se

la alte deţinute din cauza durerii, la fel cum o făcuse şi ea – dar, după trei luni, toată furia lor se estompase, iar acum abia dacă mai vorbeau una cu alta.

Două dintre deţinutele islandeze sosiseră în acelaşi moment cu Agla. Dat fiind că sistemul penitenciar era supraîncărcat, multe alte condamnate pentru delicte nonviolente, asemenea Aglei, fuseseră nevoite să aştepte o perioadă lungă înainte să poată începe să-şi ispăşească pedepsele. O altă femeie ajunsese aici de la o închisoare din nord, iar una li se alăturase la un moment dat, mai târziu. Femeile străine se aflau pe alt coridor, aşa că veniseră şi plecaseră fără ca Agla să bage de seamă. Toate jucaseră rolul de catâri; erau tinere, est-europene, purtau mereu doar treninguri, aveau părul vopsit şi vorbeau o engleză stricată. La fel ca deţinutele islandeze, rămâneau pe propriul coridor, însă cumva comunitatea lor părea mai animată, deşi uneori hohotele de râs şi cântecele se puteau transforma în ţipete şi bătăi.

La începutul pedepsei, Agla mersese zilnic la sala de fitness, acceptase dialoguri cu duhovnicul închisorii – fie şi pentru simplul motiv de a avea cu cine să mai schimbe o vorbă – şi depusese un oarecare efort când îi venea rândul să gătească. De-acum, însă, nu mai avea energie pentru nimic din toate astea, iar colegele ei deţinute erau norocoase să primească budincă de orez şi supă cu carne, din moment ce ea nu mai avea energia să gătească ceva mai solicitant. Nu se plângeau: de bună seamă, la rândul lor, încetaseră de mult să mai simtă gustul mâncării.

Îşi luă unghiera din trusa de îngrijire personală, apoi o folosi ca să dea mici găuri în cearşaf pentru a-l putea rupe în fâşii. În mod sigur avea nevoie de două fâşii pe care să le împletească dacă voia să fie îndeajuns de rezistente. Plănuise să o facă în urmă cu mult timp – atunci când fusese anunţată că i se apropia data eliberării condiţionate –, însă nu se hotărâse încă asupra zilei exacte. Mai devreme, însă, imediat după ştirile de seară de la televizor, simţise că sosise momentul potrivit. Decizia nu-i era însoţită nici de suferinţă, nici de teamă, ci mai degrabă de un soi de epifanie, de parcă de pe propria-i minte se ridicase o ceaţă şi, pentru prima oară după multe luni, vedea cât se poate de limpede că asta era corect să facă.

Să rupă cearşaful îi luă mai mult decât se aşteptase, iar când legă cele două fâşii laolaltă, acestea îşi pierduseră jumătate din lungime, transformându-se într-o funie scurtă. Se uită de jur-împrejur şi văzu imediat soluţia, de parcă acum, când se apropia momentul, noi posibilităţi nebănuite

i s-ar fi dezvăluit în faţa ochilor. Scoase din priză cablul de la televizor şi-l desfăşură din colacul în care fusese prins în spatele aparatului. Avea să meargă de minune. Era imposibil să dea greş.

Formă din fâşiile de cearşaf un laţ pe care şi-l strânse în jurul gâtului, apoi îl legă de cablu. Se ridică în picioare şi se apropie de caloriferul de pe peretele cu uşa. Era singurul lucru din celula ei de care se putea lega ceva. Agla spera că e suficient de sus pe perete. Legă cablul de partea de sus a caloriferului şi trase de el – la început mai uşor, temându-se că ştreangul ei improvizat avea să cedeze, apoi cu toată forţa. Părea sigur. Spera că trupul nu avea s-o trădeze în ultima clipă şi să răspundă mânat de instinctul de autoconservare, încercând să o facă să se ridice în picioare.

Preţ de o clipă liniştea fu întreruptă de cântecul unei mierle care-şi făcuse cuib undeva în apropiere. Pereţii groşi nu puteau înăbuşi cântecul vesel al păsării, ceea ce declanşă în Agla o dorinţă imperioasă de a ieşi la aer curat şi de a inhala aroma mestecenilor proaspăt înmuguriţi. Dorinţa îi dispăru însă în momentul în care cântecul păsării se sfârşi, iar în minte i se iviră imagini cu mama sa şi cu Sonja.

Durerea şi regretul care însoţeau aceste gânduri erau atât de amare, încât îi umpleau inima de suferinţă; simţea totodată şi o senzaţie de uşurare: aceasta era ultima oară când avea să fie chinuită aşa. Nu avea să se mai afle niciodată în afara acestor ziduri, nevoită să stea singură şi să se întrebe de ce o abandonase Sonja. Niciodată nu avea să mai înfrunte nesfârşitele alegeri pe care i le oferea libertatea, un lucru care, până acum, îi adusese aproape numai ghinioane. Faptul că viaţa ei se sfârşea venea ca o eliberare.

Se lipi cu spatele de calorifer, îşi trase o pungă pe cap şi-şi trecu ştreangul pe după gât. Imediat după ce îi strânse nodul, oftă o dată, profund mulţumită, şi se lăsă în jos.

2.

Vântul rece de seară îl făcu pe Anton să se înfioare. Îşi încheie fermoarul jachetei până sus şi se uită iar la ceas pe telefon. Trecuseră opt minute de când Gunnar plecase cu motoreta pe care o aduseseră acolo unde hotărâseră să o ascundă. Singurul motiv pentru care-l luase cu el pe Gunnar era motoreta acestuia. La un moment dat se gândise să ia maşina tatălui său, pentru că se pricepea destul de bine la condus, chiar dacă n-avea decât cincisprezece ani şi încă nu-şi luase permisul de conducere provizoriu, dar

ar fi fost un risc să ia maşina – mai cu seamă dacă erau opriţi de poliţie –, iar în cazul în care şi-ar fi băgat careva nasul, o maşină ar fi fost mai uşor de identificat decât o motoretă cu farul stins.

Auzi paşi apropiindu-se rapid din spatele său şi se întoarse. Era Gunnar, care alerga spre el având pe cap casca albă, asemănătoare cu o ciupercă uriaşă. Stabiliseră să poarte căşti tot timpul, atât pentru a reduce posibilitatea de a fi opriţi de poliţie, cât şi pentru ca să nu le fie vizibile feţele pe camerele de supraveghere. Din fericire, în locul acela nu părea să fie vreo cameră. În ultimele zile verificase zona de câteva ori şi ştia că tipii de la Drumuri şi Poduri foloseau un generator pe motorină pentru lumini şi ca să îşi încălzească ghereta. Acum însă totul era învăluit în întuneric, o beznă atât de adâncă, încât tenta verzuie a aurorei boreale care juca pe cer înspre răsărit era neobişnuit de strălucitoare.

Anton îşi săltă pe umăr rucsacul cu scule, apoi porniră tiptil spre gard, unde Gunnar scoase cleştele de tăiat sârmă şi începu să facă o gaură suficient de mare încât să se poată strecura amândoi înăuntru.

— Asta-i abia o fantă pentru mâţe, zise Anton. Gaura trebuie să fie mai mare. Trebuie să încăpem prin ea cu rucsacurile pline în spinare.

— Bine, se arătă de acord Gunnar şi mai tăie câteva fire, însă era evident că deja obosise, aşa că Anton îi luă cleştele din mână şi continuă treaba.

Chiar dacă era un cleşte destul de bun, nou-nouţ şi ascuţit, sârma gardului se dovedea incredibil de greu de tăiat. Trebuia să îşi folosească toată forţa ca să poată tăia fiecare sârmă în parte.

Iniţial avuseseră de gând să sară gardul, dar spirala de sârmă ghimpată din vârf le omorâse ideea în faşă – oricum ar fi trebuit s-o taie şi pe aceea, aşa că, la fel de bine puteau să dea uitării căţăratul şi să facă o gaură în partea de jos a gardului. În plus, era mai sigur, întrucât de la nivelul solului existau mai puţine şanse să fie văzuţi.

— Acum trage de ea! zise Anton.

Gunnar răsuci clapa de sârmă în sus în aşa fel încât Anton să se poată târî prin ea, apoi îl urmă înăuntru. Alergară uşor pe lângă baraca muncitorilor înspre magazia din spatele ei. Anton îşi dădu jos rucsacul, apoi îşi scoaseră lanternele frontale şi le fixară pe căşti. Era mulţumit de această idee: puteau să vadă ce fac fără să trebuiască să ţină vreo lanternă sau vreun felinar.

— Bine, rosti el după aceea. La treabă!

Gunnar nu avu nevoie să i se spună de două ori. Scoase un ciocan şi începu să izbească lacătul cu el, în timp ce Anton se apucă să lucreze cu o

şurubelniţă, încercând să deşurubeze balamalele. Acesta era un aspect al misiunii asupra căruia nu căzuseră de acord. Petrecuseră o vreme în tufişuri, cercetând locul cu un binoclu, încercând să vadă cum era închisă magazia şi contrazicându-se cu privire la cel mai bun mod de-a o deschide. Nu părea să aibă o uşă propriu-zisă, ci mai degrabă o improvizaţie cu un placaj care fusese decupat să se potrivească peste intrare şi prins apoi cu balamale pe dinafară. După ce-şi frământaseră creierii un timp, aleseseră ambele abordări: urma să afle care dintre ei reuşea să intre primul în magazie. Anton ştia că metoda nu avea importanţă. Obiectivul era cel important. Însă Gunnar părea să creadă că principiul reprezenta, totuşi, o miză şi insistase să spargă lacătul, aşa că Anton acceptase acest compromis.

— Gata! chiui Gunnar când primul dintre cele trei lacăte cedă şi rămase atârnând desfăcut.

— Super! gemu Anton, concentrat la şuruburi.

Le îndepărtase pe toate de la o balama şi aproape terminase cu cea de-a doua.

În timp ce el desfăcea ultimul şurub, Gunnar încă-şi mai trăgea răsuflarea după lupta cu lacătul.

Anton luă ciocanul de la el, îi strecură ciocul în deschizătură şi-şi propti greutatea în el. Uşa căzu, smulsă din ţâţâni, şi rămase atârnată de cele două lacăte din partea cealaltă.

— Daaa! cârâi Gunnar, evident cuprins de entuziasm. Ai câştigat! Fac cinste cu îngheţată. Omule, eşti cel mai aprig gangster din oraş!

Era limpede, se bucura de fiecare moment.

Cât despre Anton, acesta era surprins de cât de calm se simţea. Fusese convins că avea să fie mai neliniştit. Acum însă, o senzaţie plăcută de împlinire îl cuprinsese cu totul în vreme ce păşea în magazie şi lumina de pe cască fulgera peste cutii.

Acesta era primul pas către obiectivul său. Se lăsă în genunchi şi desfăcu prima ladă, apoi începu să-şi îndese în rucsac batoane de dinamită.

3.

— Sunt pe lista de vizitatori, spuse María, a cărei frustrare devenea tot mai pronunţată pe măsură ce petrecea mai mult timp discutând cu gardianul responsabil de relaţia cu vizitatorii.

Îşi programase vizita cu câteva zile bune înainte şi refuza să creadă că

Agla o scosese de pe listă. Din câte ştia María, ea era singurul vizitator care venise vreodată la Agla. Da, vizitele păreau s-o tulbure pe Agla, însă de fiecare dată se prelungiseră până la finalul timpului permis, chiar dacă ajungeau inevitabil să se certe şi să se contrazică. Şi, da, María avea mereu o listă lungă de întrebări, la care de obicei Agla refuza să răspundă, însă era limpede că vizitele sale erau singura abatere de la rutina închisorii. Cel puţin acesta bănuia María că era motivul pentru care Agla îi trecuse numele pe lista cu vizitatori. I se părea extrem de greu de crezut că acum Agla s-ar fi putut răzgândi.

— Poţi suna mâine ca să programezi altă vizită, spuse gardianul, trăgându-şi cămaşa peste burdihan şi îndesându-şi-o în pantaloni. Astăzi Agla nu poate primi vizitatori.

— De ce nu? întrebă María, aplecându-se în faţă, cu coatele pe masă, dând astfel de înţeles că n-avea de gând să plece.

— Nu e disponibilă, răspunse gardianul, chiorându-se la lista de vizitatori şi notându-şi ceva pe ea.

— Vreau să aflu motivul, insistă María. Sau, mai bine, lasă-mă să o sun, să-mi poată spune ea direct că nu doreşte o vizită.

Gardianul oftă adânc.

— Astăzi Agla nu poate primi vizitatori. Încearcă să suni mâine.

— Sunt jurnalistă de investigaţii şi cer să aflu de ce deţinuta Agla Margeirsdóttir nu e disponibilă pentru o vizită stabilită în prealabil. Dacă nu am să primesc nicio explicaţie, atunci nu-mi va rămâne decât să mă adresez Consiliului pentru închisori şi probaţiuni.

Gardianul oftă încă o dată, mai adânc, şi-şi dădu ochii peste cap.

— Scumpo, aici nu suntem la Guantanamo Bay. Suntem obligaţi să păstrăm confidenţialitatea privind starea de sănătate a deţinuţilor, deci tot ce pot să-ţi spun este că astăzi Agla nu se simte bine şi că, dacă vrei, poţi suna mâine ca să programezi altă vizită.

Veni rândul Maríei să ofteze. Deocamdată nu prea mai avea ce să facă. Nu avea niciun rost să-şi verse frustrarea pe gardian. De fapt, nu avea impresia că ar fi ceva cu adevărat straniu la absenţa Aglei. Pur şi simplu ea era cea nerăbdătoare. De această dată, întrebările de pe lista ei erau neobişnuit de urgente: voia să afle informaţii despre legăturile Aglei cu Ingimar Magnússon şi William Tedd, gurul pieţelor stabilit la Paris. Dăduse peste ambele nume în timpul investigaţiei ei despre Agla de pe vremea când se ocupa de infracţiunile economice în slujba procurorului special. Asta se

întâmpla cu o viaţă în urmă, înainte ca Agla să-i fi cauzat, indirect, concedierea.

María îşi lăsă gândurile să rătăcească în timp ce se întorcea la maşină. Deşi zilele începeau să devină mai lungi, soarele de aprilie era încă jos pe cer, făcând-o să mijească ochii din cauza luminii puternice. Urma să devină mai plăcut atunci când razele acelea aspre, alb-albăstrii, aveau să lase locul luminii plăcute din timpul primăverii. În lumina asta, totul părea cenuşiu şi mohorât după asprimea iernii. Deocamdată nu se zărea nici urmă de verdeaţă, iar soarele inunda fără milă pârloaga uscată care înlocuia solul golaş în vreme ce femeia lăsa închisoarea în urmă. Nu că momentul acela din an ar fi reprezentat vreo diferenţă. Oricum, n-avea să-şi ia vreo vacanţă de vară ca să se bucure de vreme. Nu-şi putea permite un concediu. Serviciul ei de ştiri online, Veveriţa, o ajuta doar să trăiască de pe-o zi pe alta, iar asta numai datorită celor nu foarte multe reclame de care reuşise să facă rost. Până acum nu izbutise să-şi vândă materialele către vreo reţea media mai importantă. Acum însă avea senzaţia că dăduse peste ceva suculent. Numele Ingimar Magnússon şi William Tedd în sine erau îndeajuns să o convingă că se află pe drumul cel bun.

Se aşeză la volan. Inima îi sări o bătaie când observă, atârnat de oglindă, micuţul înger de cristal dăruit de Maggi. Se întâmplase cu un an înainte să o părăsească, spunându-i că nu e persoana cu care el credea că se căsătorise. Dacă ar fi fost să meargă, totuşi, pe firul timpului, atunci şi divorţul putea fi pus tot pe seama Aglei. Toată viaţa îi fusese dată peste cap atunci când o concediase procurorul special, iar timp de multe luni rămăsese blocată într-un vârtej de furie şi negare a realităţii. Până la urmă, Maggi se dăduse bătut, spunându-i că nici n-o mai recunoştea. Dacă era să fie pe deplin sinceră, nici măcar ea însăşi nu se mai recunoştea.

Nu o ajuta deloc să se gândească prea mult la Maggi, pentru că avea să-i strice toată ziua. Dacă n-avea grijă şi îi îngăduia minţii să rătăcească prea mult, atunci urma să ajungă în lacrimi pe treptele din faţa casei lui. În cazul acela, cel mai rău era că, deşi nu se putea abţine să spere că el avea s-o invite să intre şi apoi s-o ţină strâns în braţe, ştia prea bine că, de fapt, al avea doar să se uite la ea cu un amestec de milă şi dezgust înainte să-i trântească uşa în nas.

Porni motorul şi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să smulgă îngerul de la oglindă şi să-l arunce afară. Însă nu reuşi să o facă. Poate mâine. De dimineaţă, avea să sune la închisoare ca să facă o nouă programare. Şi, din

moment ce acum nu putea să-i pună întrebări Aglei, trebuia să înceapă cu Ingimar.

4.

Astăzi, ea se purtase ceva mai aspru decât de obicei – spre plăcerea lui Ingimar. Bărbatul rămăsese epuizat după biciuire, iar apoi avusese nevoie de ajutorul ei ca să ajungă la pat. Asta era partea cea mai plăcută, exact motivul pentru care venea la ea: ora pe care o petrecea în patul ei. Ia graniţa dintre somn şi trezie, copleşit de adrenalina pe care trupul i-o pompa în mod automat în fluxul sanguin atunci când prima lovitură de bici îi ardea spatele şi de endorfinele care se acumulau pe măsură ce tratamentul se prelungea, lăsându-l pe deplin ameţit.

În tinereţe crezuse că tânjeşte, de fapt, după umilire: să fie legat, prins cu cătuşe, atârnat de un cârlig şi biciuit, să rămână complet la mila ei. Însă acum căpătase experienţă. Clenciul era vulnerabilitatea care venea după, neputinţa lui atunci când ea îl ajuta, plâns tot şi plin de vânătăi, să ajungă în pat, unde îl ungea cu un balsam care să-i vindece spinarea, apoi îl învelea şi-i şoptea vorbe dulci care îl linişteau, dar îl şi încurajau, exact cum procedează o mamă cu propriul copil. Atunci se simţea cu adevărat iubit. Se simţea fericit să zacă în pat fără să trebuiască să facă nimic ca să o merite, absolut nimic.

— Bun băiat! şopti ea, apoi îl sărută pe frunte şi ieşi din cameră, în vreme ce el aţipea.

Rămase acolo o vreme, dormind fără să viseze nimic, habar n-avea cât, până ce gândurile îi deveniră din nou clare şi ordonate, făcându-l să nu mai simtă nevoia de a sta nemişcat. Vremea pentru odihnă se terminase. Se ridică în picioare, apoi îşi trase pantalonii pe el şi-şi luă cămaşa în bucătărie, unde ea îl aştepta cu un zâmbet pe chip.

— Stai să mă uit un pic la tine, zise ea, cercetându-i spinarea. N-ai nimic, adăugă după aceea, întinzându-i tricoul fără mâneci şi ajutându-l să-l îmbrace.

Ustura ca dracu’, dar lui îi plăcea. Urma să simtă durerea câteva zile la rând ori de câte ori se îmbrăca, făcea duş sau se lăsa pe spate într-un scaun, şi exact asta îşi dorea. Această reamintire a ceva ce-i era necesar, amintirea faptului că e om. La fel procedau împăraţii romani, care aveau un sclav ce mergea în spatele lor şi le şoptea: „Adu-ţi aminte că eşti muritor, adu-ţi

aminte că eşti muritor!”

— Îţi fac un transfer în cont, rosti el, în timp ce-şi încheia cămaşa.

Ea se apropie şi-l ajută cu nasturele de sus, apoi îi înnodă cravata.

— Nu prea mult! îi spuse. Mereu mă plăteşti prea mult.

— Sunt recunoscător.

— Încă eşti tulburat atunci când faci transferul, deci plăteşti prea mult.

— Nu mai mult decât meriţi, replică bărbatul, sărutând-o pe obraz.

— Fii un vierme mic şi ascultător şi fă cum ţi se spune!

Îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul în timp ce-l tachina:

— Altminteri o să simţi…

El îi oferi o plecăciune exagerată.

— Da, stăpână!

Se înţelegeau instinctiv unul pe altul. Ea ştia exact când era în regulă să presare un pic de umor în jocul pe care-l interpretau amândoi şi când lucrurile trebuiau să rămână serioase, întrucât era esenţial să nu se piardă impulsul.

— Sună-mă oricând doreşti, adăugă ea, ţinându-i uşa deschisă.

El îi trimise un pupic în zbor în timp ce cobora scările şi, aşa cum se întâmpla adeseori, rămase complet uluit de schimbarea pe care o suferise de când îşi făcuse apariţia aici, cu câteva ore înainte. Venise încoace încordat şi stresat şi cu mintea un adevărat haos, însă acum era relaxat şi gândurile i se limpeziseră, de parcă însuşi sufletul îi fusese curăţat.

Îşi porni maşina şi dădu drumul la radiator. Nu era deosebit de rece, însă biciuirile îl lăsau mereu cu o senzaţie de răcoare care dura câteva ore. Telefonul îi arătă un apel pierdut şi două mesaje, toate de la acelaşi număr. Deschise primul mesaj. Era lung, de la o jurnalistă de investigaţii pe nume María. Oftă. Ştia cine e María: o fostă anchetatoare de la biroul procurorului special care căzuse rău din graţii şi care acum îşi conducea propriul canal de ştiri online, un efort realizat mai degrabă cu determinare decât cu pricepere. Femeia era genul care vedea peste tot conspiraţii şi care îi putea face chiar şi pe cei mai nevinovaţi să pară suspecţi. Mesajul era o serie de întrebări despre el şi Agla, precum şi orice fel de legături de afaceri pe care le-ar fi putut avea unul cu altul.

La asta putea răspunde cu uşurinţă. În clipa de faţă, nu exista niciuna. Îşi încheiaseră afacerile comune cu mulţi ani în urmă şi de atunci avuseseră grijă să se evite reciproc.

Deschise şi al doilea mesaj şi văzu că potopul de întrebări continua, ceea

ce demonstra un optimism incredibil din partea ei. Doar nu se aştepta ca el să-i răspundă la toate acele întrebări prin SMS? În mod normal, se ţinea la distanţă de jurnalişti şi n-ar fi ezitat nicio clipă să şteargă imediat mesajele.

Însă ultima întrebare din serie îl tulbură:

Care este natura afacerilor pe care le-aţi făcut, tu şi William Tedd, cu producătorii islandezi de aluminiu?

5.

Dacă în timpul săptămânilor de dinainte să se fi atârnat cu ştreangul de gât de calorifer îşi închipuise cumva că era imposibil să se simtă mai rău de-atât, se înşelase amarnic. Acele zile fuseseră ca o plimbare plăcută prin parc prin comparaţie cu trezirea după ce încercase să se sinucidă.

Durerea reîntâlnirii cu viaţa după ce îşi luase deja adio era atât de ireală, încât nici măcar nu era în stare să se înfurie pe ea însăşi pentru cât de rău o dăduse în bară. Deschise ochii şi văzu că era înconjurată complet de alb, ceea ce-i dădea de înţeles că se afla în spital. Închise ochii la loc, sperând că ar putea să alunece iar în inconştienţă, însă zadarnic. Era trează, iar o gardiană a închisorii, despre care ştia că se numeşte Guðrún, stătea pe un scaun alături de ea şi răsfoia o revistă.

— Cum te simţi? întrebă Guðrún, apoi sună un clopoţel.

În împrejurările date, era o întrebare stranie, la care exista un singur răspuns posibil: rău. Agla încercă să formeze cuvântul, însă din gât nu-i ieşi decât un mârâit neclar care ar fi putut să fie scos de o sălbăticiune. Una rănită şi furioasă.

O femeie în uniformă albă veni pentru a o consulta.

— Nu încerca să vorbeşti! o sfătui aceasta. Doar odihneşte-te şi bea apă rece! Gâtul ţi-e încă umflat şi nici nu te-am deconectat de mult de la ventilator, lucru care ţi-a lăsat iritat şi mai mult gâtul. O să îţi aduc nişte apă şi calmante, iar doctorul va veni şi el în curând.

Se uită în ochii Aglei, îşi aşează mâna peste a ei şi i-o strânse scurt, zâmbind, apoi ieşi. Acest mic gest de căldură umană veni pe neaşteptate, ca un pumn în stomac, iar Agla simţi cum lacrimile îi curgeau din ochi, prelingându-se apoi pe pernă. Nu obişnuia să se autocompătimească, indiferent cât de dificilă ar fi fost situaţia, însă cumva asta împingea umilirea la un nou nivel. O încercare eşuată de a-şi curma viaţa se transformase în rezumatul perfect al unei vieţi eşuate.

Asistenta reveni cu un calmant, pe care i-l introduse în organism printr-o branulă fixată pe dosul palmei. Apoi femeia luă cu o lingură un cub de gheaţă din paharul cu apă de lângă Agla şi i-l duse la buze. Ea deschise gura ca un copil ascultător şi luă cubul exact când simţi cum morfina începea să-şi facă efectul. Într-o secundă, totul deveni ceva mai plăcut. Lacrimile încetară să-i mai curgă, iar senzaţia de-a o avea alături pe Guðrún se preschimbă într-una de siguranţă, deşi aceasta era cufundată în lectura revistei.

Agla se trezi când auzi glasul adânc al doctorului, care, paradoxal, părea a răsuna mai puternic în vidul inconştienţei ei. Poate că tipul vorbea deja de mai multă vreme.

— Ai avut noroc, rosti acesta. Ai avut mare, mare noroc că funia s-a întins suficient cât să-ţi permită să te aşezi, ceea ce-a însemnat că greutatea corpului tău nu s-a concentrat în întregime asupra gâtului. Altminteri, ţi l-ai fi rupt şi ţi-ai fi fracturat coloana vertebrală. Dar, cum funia s-a întins şi tu n-ai stat atârnată prea mult acolo, ai rămas doar cu căile aeriene afectate şi niscaiva umflături şi vânătăi. Chiar şi laringele e într-o stare destul de bună. Deci vei rămâne aici peste noapte şi apoi mâine poţi să pleci, zise el, după care îi aruncă o privire lui Guðrún, care tuşi discret. Vreau să spun, poţi să fii externată.

Agla clipi încet, în loc să încerce să încuviinţeze din cap, întrucât gâtul îi era încă prea ţeapăn.

Doctorul dădu să plece.

— Mâine o să vină să te vadă şi un psihiatru. Asta-i regula când se întâmplă genul ăsta de lucruri, adăugă el din uşă.

Când se întâmplă genul ăsta de lucruri, îşi zise Agla. De ce nu spune oare pur şi simplu: „când oamenii încearcă să se sinucidă?

6.

Júlía urcă tiptil scările şcolii, acolo unde Anton stătea cu spatele la ea, şi-şi strecură degetul mic în mâna lui. Băiatul îi răspunse răsucindu-şi degetul mic în jurul degetului ei. Aceasta era chestia lor specială, o expresie a ceea ce se petrecea între ei, principala lor conexiune fizică. Orice altceva în plus fusese interzis, lucru care în sine fusese incredibil de stânjenitor, dar care nu schimbase prea mult situaţia. Puteau, totuşi, să petreacă oricât timp voiau împreună, spusese tatăl ei când venise în vizită la tatăl lui Anton ca să

„lămurească lucrurile”, şi să meargă acasă la celălalt ca să se vadă unul pe altul, atâta vreme cât uşile de la dormitor rămâneau deschise.

Anton observase că tatăl lui fusese luat prin surprindere de acea vizită, precum şi că încercase să ascundă asta. În primul rând, nu făcuse decât să discute chestii de complezenţă şi-l servise pe bătrân cu cafea şi biscuiţi, ca să înăbuşe orice discuţie mai serioasă. Apoi, spre marea surprindere a lui Anton, se arătase de acord cu tatăl Júlíei. Anton se aşteptase ca tatăl lui să fie de acord cu ce făcea el fără să scoată un cuvânt, dar, în schimb, el îl anunţase pe Anton cu vocea aceea a lui gravă că, dacă voia ceva serios cu fata, atunci putea să aştepte. Iar Anton chiar putea să aştepte. Toţi cei de la şcoală ştiau că sunt împreună, aşa încât niciun alt băiat nu îndrăznea să se apropie măcar de ea, ceea ce însemna că el putea fi sigur că ea, cea mai drăguţă fată din şcoală, era a lui. De fapt, era de departe cea mai drăguţă fată pe care o văzuse vreodată. Normal că încălcau regulile, se sărutau şi se pipăiau atunci când nu-i vedea nimeni, dar nu foarte des, dat fiind că el îşi dădea seama că fata nu se simţea în largul ei din cauză că nu-şi asculta tatăl, iar el nu voia s-o forţeze. După cum se exprimase foarte clar tatăl lui, dacă voia să ţină de fată, atunci trebuia să se comporte într-o manieră care s-o facă să se simtă în siguranţă în preajma lui.

Aşadar, se străduia să facă tot posibilul ca ea să se simtă în siguranţă în preajma lui.

O strânse uşurel de degetul mic şi-şi întoarse capul spre ea.

Fata zâmbi.

— Mergem mâine la film? întrebă ea.

— Prânzul şi un film? supralicită el, făcându-i cu ochiul.

Asta însemna un burger sau un kebab, urmat de un drum cu autobuzul până la cinematograf. Curând avea să fie ziua ei, iar el se hotărâse să o scoată într-un loc elegant, un local unde să porţi cămaşă şi cravată, aşa că trebuia să cadă la o înţelegere cu tatăl său ca să-i acopere transportul şi să-i dea ceva bani în plus.

Tot atunci urma să-i dea şi cadoul pentru aniversare. La asta visa de săptămâni întregi. Era convins că urma să fie cel mai reuşit moment din viaţa lor.

— Vorbim diseară, spuse ea, în timp ce Gunnar se apropia încet de treptele şcolii cu motoreta lui, încă plină de noroi după seara de dinainte.

— Vorbim diseară, replică Anton, apoi o strânse iar de degetul mic.

Nici nu mai era nevoie s-o repete, întrucât oricum vorbeau în fiecare

seară şi-şi trimiteau mesaje nesfârşite şi discutau şi pe internet. Pe lângă faptul că era cea mai drăguţă, mai era şi cea mai amuzantă fată pe care o întâlnise vreodată.

El sări pe motoretă şi se ţinu strâns de geaca lui Gunnar în timp ce acesta o lua din loc. Căzuseră de acord să se întâlnească după şcoală ca să găsească un loc mai potrivit unde să depoziteze dinamita şi să încerce să rezolve problema cu detonatoarele. Fusese convins că aveau să găsească şi detonatoare în magazie, însă nu dăduseră de niciunul. Căutaseră peste tot, ca să fie siguri. Prin urmare, trebuiau doar să găsească altă cale de a face dinamita să explodeze.

7.

— Dacă primeşti un telefon de la o jurnalistă pe nume María din Islanda, să nu-i dai prilejul să te întrebe ceva, rosti Ingimar imediat după ce el şi William schimbară saluturile obişnuite.

Muzica din fundal pe care o auzea în telefon îi dădea de înţeles că William ieşise pe undeva şi se distra de minune. Tipul era cunoscut pentru plăcerea de a petrece sălbatic şi pentru că nu lăsa niciodată să aibă loc o sărbătoare sau o adunare fără să fie şi el prezent. Lui Ingimar îi aducea aminte de o versiune mai tânără a sa. În tinereţe avusese şi el acelaşi gen de energie care-i îngăduia să petreacă o noapte întreagă în oraş, iar apoi să fie treaz şi pregătit pentru o zi de lucru grea după numai trei ore de somn. Din punctul lui de vedere, vremurile acelea erau de mult apuse. Ceea ce nu era, însă, valabil şi pentru William.

— Sunt la aniversarea unui amic, răspunse acesta cu accentul lui american puternic. Te-ai fi distrat de minune.

Ingimar ştia ce înseamnă spusele lui: vinuri fine şi femei alese. Se aplecă în faţă şi se folosi de oglinda retrovizoare ca să-şi cerceteze firele cenuşii din păr. Preţ de o clipă, simţi un uşor regret pentru viaţa aceea – care de fapt nu-i lipsea deloc. Acum putea să dea pe gât un pahar de vin la orice oră din zi îşi dorea fără să o simtă, iar la vânătoarea de femei renunţase aproape complet. Ea nu se punea. Aia nu însemna alergat după fuste. Aia era ceva diferit.

— Totul pare în regulă, spuse Ingimar. María asta nu face decât să adulmece, însă voiam, totuşi, să te avertizez. E una dintre persoanele alea sâcâitoare care nu înţeleg când s-o lase moartă. Încearcă s-o lege pe Agla de

proiectul nostru, deci trebuie să avem grijă, că nu vrem să o amestecăm şi pe ea în asta.

— De ce? Nu-ţi place de Agla? râse William, şi, ca şi cum ar fi vrut să amplifice farmecul petrecerii lui, un ritm de salsa vesel izbucni în fundal.

— Nu-i vorba că nu-mi place Agla. Chiar din contră. Doar că, dacă prinde de veste ce punem la cale, jumătate din profituri o să ajungă în buzunarul ei, răspunse el.

William izbucni în râs.

— Mda, îi stă în caracter, replică el. Acum, dă fuga la Paris, *mon cher* Ingimar! Sunt pe urmele unei bucăţele care are o soră geamănă, aşa c-am putea s-o punem de-o întâlnire dublă de-a dreptul memorabilă!

Ingimar zâmbi în barbă. Îi plăcea mult cheful de viaţă al lui William. Americanii erau încântător de neruşinaţi când venea vorba să-şi urmărească propriile plăceri.

— Vorbim curând, răspunse el, apoi închise.

În mod sigur i-ar fi plăcut un drum la Paris, acolo unde l-ar fi putut lăsa pe William să-l distreze. Dar în ultimii ani era ca şi cum viaţa însăşi îl făcuse să renunţe – asta, plus responsabilităţile, lucru care nu-l preocupase cine ştie ce, dar care se transformase într-o povară tot mai mare. Anton avea nevoie de el în apropiere, mai ales având în vedere cum era mama lui.

Trase adânc aer în piept şi coborî din maşină. În timp ce mergea spre casă, picioarele începură să i se pară neobişnuit de grele. Strecură cheia în broască şi deschise uşa neauzit. Înăuntru era linişte şi toate simţurile sale parcă percepură aura stătută de nefericire care umplea casa.

8.

María simţea acelaşi junghi de ruşine ori de câte ori intra în clădirea unde îşi avea biroul Veveriţa, căci de partea cealaltă a holului se afla proprietarul ei, Radio Edda, un individ cu înclinaţii naţionaliste care difuza mereu muzică islandeză proastă şi părea, judecând după subiectele emisiunilor de discuţii, să sublinieze în mod special importanţa anulării drepturilor minorităţilor. Ar fi preferat să mute Veveriţa altundeva, însă nu-şi permitea. Chiria la Radio Edda era cu mult sub valoarea pieţei din această zonă centrală a oraşului, iar faptul că se afla aici o scutea de un drum lung, în comparaţie cu un birou aflat undeva în suburbii. Şi totuşi, chiar dacă era ieftin, simţea mereu imboldul de a-şi ascunde faţa de fiecare dată când intra

sau ieşea din clădire. Deasupra intrării atârna sloganul postului de radio: *Islanda pentru islandezi.*

Abia apucase să intre în birou când Marteinn veni fuga în spatele ei.

— Plicuri maro, María! Plicuri maro, pline cu bani-gheaţă, care trec din mână-n mână la întâlnirile francmasonilor. Francmasoni, María!

Rămase locului, uitându-se la el întrebător. Individul avea o sclipire ciudată în ochi care-l făcea să semene cu un cal speriat şi care dădea de înţeles că e pe cale să sufere un episod de psihoză.

— Dragul meu Marteinn, începu ea, nu crezi c-ar trebui să fii deja în drum spre medic?

— Nu, răspunse el aşezându-se la birou.

Ar fi fost o exagerare să se spună că Marteinn era colegul ei. Era mai degrabă un soi de animal de companie adoptat care venea şi pleca mereu de capul lui. Îl lăsa să scrie un editorial zilnic în Veveriţa, cu titlul „Vocea adevărului”, iar printre picături el o ajuta căutând informaţii. Când starea lui de sănătate era bună, era remarcabil de abil să găsească pe internet tot soiul de bizarerii, deşi María bănuia că uneori el accesa pe şest sistemele computerizate ca să obţină ce-şi dorea. Renunţase de mult să mai încerce să-l controleze. Nu era chiar un angajat, fiindcă nu cerea niciodată să fie plătit. Faptul că avea pe cineva la dispoziţia ei care depunea efort fără să ceară bani era un avantaj semnificativ, deşi el scria articole satisfăcător de muşcătoare, care atrăgeau adesea atenţia, şi mai contribuia şi la ideea că întreprinderea ei nu era opera unei singure persoane. Era aproape ca şi cum ar fi avut o slujbă adevărată atunci când se aşeza pe scaun şi bea o ceaşcă de cafea împreună cu Marteinn în timp ce dezbăteau cea mai recentă teorie a conspiraţiei emisă de el.

— Nu crezi c-ar trebui să ceri să-ţi fie verificată medicaţia? întrebă ea. N-ar trebui s-ajungi la clinică înainte să li se termine programul pe ziua de azi?

— Nu, răspunse el hotărât, aplecându-se peste computerul aflat în mijlocul teancurilor de gunoaie de pe masa lui de lucru, precum un pui de pasăre în cuib. Mai întâi trebuie să scriu acest articol.

— Mi-ai dat deja material suficient pentru toată săptămâna viitoare.

— Dar aici e vorba de mită dată pentru ca rapoartele privind indicatorii de poluare din jurul fabricii de aluminiu să nu depăşească norma. María, asta se întâmplă când se întâlnesc francmasonii. Iar lumea trebuie să afle!

Femeia oftă. El părea să inventeze de două ori pe zi câte o nouă teorie a

conspiraţiei, majoritatea dintre ele având o legătură sau alta cu francmasonii. Trebuia să recunoască faptul că în majoritatea timpului se bucura de prezenţa lui, iar uneori el găsea câteva ceva nu foarte exagerat şi care-i trezea un oarecare interes, suficient cât să merite o verificare mai atentă, deşi sursele teoriilor lui nu erau mereu cele mai de încredere.

— Unde-ai auzit despre asta? îl întrebă.

— Poftim? îşi ridică el ochii şi o privi cu o expresie goală. Ce să aud?

— Despre plicuri maro date din mână pentru ca indicatorii de poluare să nu depăşească niciodată norma.

— A, aia! făcu el, revenind la calculator şi răpăind pe taste. Am avut un vis.

María gemu. Se ridică şi ieşi pe hol ca să meargă la toaletă, promiţându-şi că azi avea să ţină socoteala de câte ori simţea nevoia să meargă acolo. Nu era normal cât de des trebuia să urineze şi cât de rapid apărea nevoia s-o facă. Trecuse doar aproximativ un minut de când îşi dăduse seama că trebuia să meargă, iar acum se simţea atât de disperată încât îi era teamă că o să facă pe ea, mai ales că blestemata asta de uşă metalică refuza să se închidă în urma ei. O lovi cu piciorul ca să se închidă cum trebuia şi apoi se aşeză, răsuflând uşurată, pe toaletă.

Marteinn reprezenta un motiv de îngrijorare. Dacă nu era de acord să meargă de bunăvoie la clinică, atunci trebuia să-l ducă ea. N-ar fi fost prima oară. Nu o dată îşi petrecuse toată ziua încercând să-l potolească în sala de aşteptare până când îi venea rândul la consult. Merita să încerce să-l facă să meargă înainte să i se agraveze starea şi să înceapă să-i bănuiască pe toate şi toţi din jurul lui, inclusiv pe ea.

9.

— O, bună, Agla! zise Ewa, gardiana cu origini poloneze, atunci când Agla îşi făcu apariţia în sala de recepţie, însoţită de Guðrún, care ducea cu ea punga cu medicamente pe care trebuia să le ia Agla.

Guðrún îi dădu punga Ewei să se ocupe de ea, însă Aglei îi era în continuare greu să vorbească, aşa că doar dădu din cap spre Ewa şi-şi feri privirea. Se simţea copleşită de o dorinţă subită să-şi ceară scuze faţă de Ewa, ca şi cum i-ar fi fost datoare pentru prietenia pe care i-o arătase încă de când începuse să lucreze în închisoare, însă era prea ameţită ca s-o facă. Ewa o luă de braţ şi o conduse – cu grijă, de parcă era fragilă – pe coridorul

rezervat femeilor.

— Să mă anunţi dacă ai nevoie de ceva, zise ea pe un ton scăzut. Indiferent ce. Nu există lucru prea mare sau prea mic ca să nu pot încerca să-l îndrept.

Agla îi zâmbi anemic. Cu toate că Ewa era mereu dispusă s-o ajute, femeia nu-i putea reda viaţa de dinainte, nu putea să anuleze deciziile proaste şi să rezolve toate problemele, ori să şteargă cu buretele vreo două decenii din viaţa ei. Şi nici nu-i putea domoli durerea pierderii Sonjei, care nu o slăbea decât vremelnic, preţ de câteva secunde.

Se scurseseră mai bine de patru ani de când Sonja dispăruse complet din viaţa ei, lăsându-i doar un mesaj scurt prin care o anunţa că nu mai putea să continue aşa. Agla rămăsese amorţită pe cutiile nedesfăcute din imensa casă pe care o cumpărase pentru ele două, derulând iar şi iar în minte fiecare discuţie a lor, căutând o explicaţie. Nici măcar acum, după toţi aceşti ani, nu înţelegea de ce o părăsise Sonja, iar respingerea continua să o ardă.

Ewa o strânse uşor de braţ şi o lăsă la intrarea în aripa femeilor. Agla se îndreptă ţintă spre celula ei. Uşa era deschisă, iar ea se simţi cuprinsă de panică la gândul ăsta: oare şireangul atârna în continuare prins de calorifer? Descoperi însă că acum în patul ei era întins cineva.

— *Hæ!* începu fata, ridicându-se în capul oaselor. Trebuie să rămâi sub supravegherea impusă sinucigaşilor, prin urmare eşti în celula de siguranţă. Şi… iată-mă şi pe mine aici.

Agla se uită lung la ea, apoi măsură celula cu privirea. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-un vis: realitatea fusese dată la o parte şi alterată. Recunoştea locul… şi totuşi, nu. Pe toată podeaua se aflau haine, pe birou era deschisă o valiză, iar fata de pe pat era înconjurată de ambalaje de dulciuri împrăştiate.

— Ai încercat să-ţi faci felul? întrebă ea şi-şi vârî o bucată de ciocolată în gură. Scuze, am stat la dezintoxicare după ce am fost trimisă din Olanda să-mi ispăşesc pedeapsa aici, iar acum sunt complet dependentă de dulciuri.

Agla deschise gura s-o întrebe cine e, dar se opri. Dinspre laringele ei tot nu venea niciun sunet, o durea chiar să şi şoptească. Nu era treaba ei cine era scârba slăbănoagă şi jegoasă care-i furase celula. Se răsuci pe călcâie în prag şi merse la celula de alături, cea de lângă uşa lipită de zona comună, iar acolo îşi găsi lucrurile. Una dintre gardiene îi înşirase lucrurile pe poliţa băii şi-i stivuise cărţile pe masă, însă hainele îi rămăseseră împăturite într-o cutie de carton.

Se lăsă să cadă pe spate în pat şi rămase acolo, holbându-se la ochiul atoatevăzător al camerei de supraveghere, care scânteia în plafoniera lui de sticlă din mijlocul tavanului. Porcăria asta părea să nu se mai termine. În următoarele zile şi săptămâni, avea să fie nevoită să se resemneze cu gândul că propria ei existenţă era transmisă în direct.

10.

Ingimar rămase mult timp la capul patului Rebekkăi, privind-o cum doarme. Era întinsă la fel ca în seara precedentă, când venise să o verifice – pe partea stângă, cu mâna dreaptă sub obraz şi cea stângă întinsă în mod ciudat, sprijinită pe noptieră. Verigheta i se răsucise pe deget, aşa încât diamantele îi stăteau pe partea dinspre palmă. Nu asta anticipase el în urmă cu optsprezece ani, când îi strecurase inelul acela pe deget. Însă asta era problema cu pasiunea: te face orb la ceea ce e, de fapt, mai bine pentru tine. Pentru el ar fi fost mai bine să rămână necăsătorit.

Cu siguranţă aveau să mai treacă destule ore înainte ca ea să răzbată afară din pâcla indusă de medicamente şi era foarte probabil ca, atunci când acest lucru avea să se întâmple, să se întindă după cutia cu pastile de pe noptieră şi apoi să adoarmă iar, în loc să se ridice. Îi îndepărtă cu un deget o şuviţă de păr rătăcită pe faţă şi i-o dădu după ureche. Ea nici nu se clinti, însă murmură ceva neinteligibil, iar o mărgică de salivă i se prelinse din gură pe pernă.

Ingimar se ridică şi merse în baia lui personală, care fusese o baie pentru oaspeţi până când începuseră să doarmă separat. Nu existase nicio decizie oficială ca ei să doarmă în camere diferite, însă el nu se simţea în stare să doarmă alături de ea când era atât de puternic sedată. Avea senzaţia că imobilitatea ei desăvârşită l-ar fi trezit în mod repetat în timpul nopţii şi, de fiecare dată când vedea că ea nu se mişcase deloc, avea o puternică senzaţie de disconfort. Înainte să adoarmă la loc, avea impresia că trebuie neapărat să-şi apropie urechea de gura ei ca să vadă dacă încă mai respiră. Până la urmă, nu mai izbutise să îndure acel sentiment tulburător.

Într-o noapte se mutase pe divanul din dormitorul de oaspeţi şi dormise acolo, ca un câine, de parcă respiraţia ei superficială din camera de-alături nu ar mai fi fost deloc problema lui. După câteva săptămâni, divanul fusese înlocuit de un pat. Astfel, dormitorul de oaspeţi devenise dormitorul lui, iar baia pentru oaspeţi se transformase în spaţiul lui personal. Nu că ar fi avut

vreo importanţă, dat fiind că oricum nu mai aveau oaspeţi.

Coborî la parter, porni espresorul şi pregăti o cană de cacao pentru Anton, după care o luă cu sine sus şi se aşeză la capul patului băiatului, până ce acesta începu să se mişte. De când intrase în adolescenţă, părea capabil să doarmă neîncetat. Ingimar n-avusese niciodată nevoie de prea mult somn, toată viaţa fusese o persoană matinală, pe deplin trează şi activă. Însă oamenii erau diferiţi. Se gândi că la vârsta lui Anton el devenise deja pescar.

După ce băiatul se ridică în capul oaselor în pat, Ingimar se duse în baie şi porni duşul, apoi îşi dădu pe faţă cu spumă de ras în vreme ce începea să curgă apa fierbinte. Ca de obicei, se bărbieri sub jetul de apă. Pielea de pe spinare îl ustura de la fierbinţeala apei, aşa încât termină cu un jet de apă atât de rece, încât îl făcu să icnească.

Se îmbrăcă şi-şi luă la revedere de la Anton, apoi intră în bucătărie şi-şi turnă cafea într-un pahar de carton pe care să-l ia cu el. Îşi puse pardesiul şi-şi înfăşură un fular în jurul gâtului, apoi ieşi şi închise uşa în urma lui. Era ceva special să tragă în plămâni aerul rece de afară; preţ de o clipă avu senzaţia că ieşise înapoi la suprafaţă după un plonjon prelung sub apă, cu plămânii însetaţi după oxigen. Acum, când ajunsese iar sub cerul liber, îl cuprinse un adevărat sentiment de uşurare.

Era ciudat că propria-i viaţă începuse să se destrame în preajma marii crize financiare. Nu colapsul bancar îi făcuse rău, ba din contră, întrucât existau mai multe oportunităţi de afaceri ca oricând, iar profiturile îi depăşeau chiar şi cele mai nebuneşti visuri. Avusese însă loc o criză de altă natură. Una internă. Ca urmare a acelei tulburări, se trezise prins în meandrele unei aventuri extraconjugale, după ce făcuse greşeala de-a se culca de mai multe ori cu aceeaşi fată, până când devenise complet fermecat de ea. Luase hotărârea să ceară divorţul, însă îi devenise clar că nu putea să obţină un asemenea lucru. Nu se putea despărţi de Rebekka tocmai acum, când ea se afla într-o asemenea stare pe care, deşi indirect, el însuşi i-o provocase. Nici pe Anton nu-l putea lăsa în urmă. Cu toate că băiatul nu-şi ascundea dispreţul pentru mama sa, el ştia că, dacă s-ar fi ajuns la despărţire, Anton ar fi preferat să trăiască alături de ea, nu de el. Băiatul se afla în aceeaşi situaţie ca el: nu îndrăznea să o lase singură pe Rebekka.

Mergea cu paşi egali, însă încetini ritmul atunci când auzi bâzâitul telefonului în buzunarul pardesiului. Îl scoase la iveală şi aruncă o privire pe ecran, descoperind că amărâta aia de jurnalistă nu avea de gând să

renunţe. De data sta, întrebările ei făceau referire la cât de mari fuseseră mitele ca să aibă grijă ca indicii de poluare pentru fabrica de aluminiu să rămână în limite acceptabile. Zâmbi. Era un mod bizar de a face jurnalism. Părea că femeia răscolea nesfârşitele teorii ale conspiraţiei în speranţa că-ntr-o bună zi urma să dea în mod accidental peste una adevărată.

11.

Anton îşi auzea mereu tatăl coborând dimineaţa la parter, însă era ceva profund liniştitor la faptul că putea să mai petreacă puţin timp în patul călduros. Rămânea nemişcat, prefăcându-se adormit, şi aştepta să-i vină cana de cacao. Rutina era mereu aceeaşi. Mai întâi auzea clinchetul fantei cutiei poştale atunci când tatăl său îşi lua ziarul, după care venea zgomotul apei care curgea, urmat la scurt timp de huruitul slab al espresorului. După ce ţiuia şi cuptorul cu microunde, nu mai dura mult şi auzea paşi pe trepte, după care se deschidea uşa, iar tatăl său îi punea cana de cacao în apropiere şi se aşeza la picioarele lui, pe pat.

— Bună dimineaţa, tinere! spunea el.

Întotdeauna spunea acelaşi lucru, „Bună dimineaţa, tinere!” iar apoi îi masa uşor tibiile. După câteva secunde, îi spunea că sosise vremea.

— E vremea să te ridici, îi zicea, cu mâna tot pe tibia băiatului, ca şi cum, de fapt, nu exista vreun motiv de grabă.

Uneori Anton îşi întâmpina tatăl cu un *„Hœ”*, dar, dacă îi era lene, lucru valabil de cele mai multe ori, îşi întindea şi celălalt picior de sub pilotă ca să-i fie masat. Atunci tatăl său îl bătea rapid pe umărul rămas înfăşurat în pilotă, după care se ducea la el în cameră. O clipă mai târziu se auzeau zgomotul apei curgând la duş, iar apoi băiatul se întindea după cana de cacao.

Întotdeauna tatăl său fusese cel care-l trezea dimineaţa – cel puţin, din ce-şi amintea băiatul. Avea frânturi de amintiri cu el jucându-se cu mama sa, îmbrăcat în pijama, când era mic, însă, pe măsură ce femeia înaintase în vârstă, orele ei de trezie păruseră să se împuţineze tot mai mult. Seara trecută fusese într-o stare proastă la cină – care, de fapt, constase doar din pizza – şi îl luase peste picior pentru gramatica lui stâlcită. Cu siguranţă i-ar fi plăcut să şi-o îmbunătăţească, însă chiar nu înţelegea ce era greşit la ceea ce spusese. La scurt timp după aceea, ea se dusese în pat şi era greu de crezut că urma să se ridice înainte de prânz. Ziua ei se scurtase la doar

câteva ore, în timp ce noaptea devenise tot mai lungă, pe măsură ce bezna dinăuntrul ei sporea.

Lui Anton îi luă să-şi bea cana de cacao tot atât cât îi trebui tatălui său să facă duş, să se bărbierească şi să se îmbrace. Exact când îşi vâra limba în cană, încercând să ajungă la restul dulce şi gros de pe fund, tatăl lui se ivi în uşă şi se uită la el în timp ce-şi lega cravata.

— Să ai o zi bună! spuse el.

— Şi ţie, replică Anton, dându-şi picioarele jos din pat.

Ştia că ar fi trebuit să spună „şi tu”, dar se bucura că tatăl său nu-l corecta niciodată. Ăsta era un lucru pe care numai mama lui îşi dădea mereu osteneala să-l facă.

Îşi duse mâinile mult deasupra capului şi se întinse. Astăzi avea să coboare în pivniţă ca să arunce o privire la dinamită înainte să meargă la şcoală. Voia să vadă dacă senzaţia ciudată care-l cuprinsese în ziua precedentă urma să revină. Sentimentul că putea să facă orice, că era capabil să schimbe lumea de unul singur.

12.

— …Io ştiam că-i un soi de momeală, da’ n-am îndrăznit să nu-l ascult pe Şef. În afacerea asta faci doar ce ţi se spune. N-aveam decât vreo sută de grame şterpelite şi prinse cu bandă între picioare. Practic, aproape nimic. Mă gândeam că oricum aveam să fiu oprită. Trebuie să mai fi fost un cărăuş în acelaşi zbor cu vreun kil sau chiar mai mult şi care era bine ascuns, iar cu toată agitaţia pe care-au iscat-o când m-au oprit, ăla a ieşit imediat.

Fata stătea şi trăncănea în timp ce femeia cealaltă şedea acolo ameţită, ascultând-o cum tot dă din gură. Agla se strecură pe lângă masă ca să-şi ia din dulap o ceaşcă pentru cafeaua de dimineaţă. Îi plăcea neagră. Nu-şi bătea capul cu micul-dejun, deşi colegele ei deţinute şi gardienele îi reaminteau în mod constant cât de nesănătos era obiceiul ei.

— Aş fi putut să scap de pachet pe aeroportul din Panama şi să încerc să dispar acolo, însă nu mi-am făcut iluzii c-ar fi putut funcţiona.

În timp ce fata continua să vorbească, Agla se aşeză la celălalt capăt al mesei cu cafeaua ei şi încercă să se concentreze la cartea pe care şi-o adusese.

— Am auzit despre un tip care a încercat să fugă după ce a păţit acelaşi lucru, zise fata, dar s-a sfârşit urât pentru el. O pauză în puşcărie e mai bună

decât să fii ciopârţit şi dat la câini!

Celelalte femei bombăniră aprobator, iar două dintre ele se ridicară, anunţând că se duceau la spălătorie să muncească. Astăzi nu aveau de lustruit maşini, aşa încât contabila din nord, care din cine ştie ce motiv prefera să spele maşini decât să se ocupe de rufe, rămase la locul ei. În mod normal, aveau de spălat cel puţin o maşină pe zi, însă acum, de când se apropia primăvara şi nu se mai împrăştia sare pe şosele, oamenii considerau că era mai uşor să-şi spele singuri maşinile. Mare parte din aprilie, gardienii făcuseră cu schimbul şi-şi aduseseră propriile maşini să fie spălate şi lustruite, aşa încât avuseseră ceva activitate, dar acum se terminase şi cu astea. Ar fi fost ridicol ca personalul să-şi aducă iar maşinile, care erau atât de curate încât străluceau, şi să ceară să le fie din nou spălate.

Fata cea nouă, căreia până atunci nu i se păruse deloc necesar să-şi pieptene măcar o dată coama, se ridică, apoi se trânti pe scaunul de lângă Agla, neplăcut de aproape.

— Ce doreşti? şopti Agla fără să-şi ridice privirea.

— Vreau să stau lângă cineva care miroase frumos, şopti şi fata, de parcă şoptitul ar fi fost un soi de joacă, nu o necesitate pentru cineva cu laringele afectat. Tu miroşi frumos. Chanelul contabilei mă sufocă. Din ce an o fi? 1965? Să ştii că există şi parfumuri mai moderne.

Fata chicoti singură. Agla sorbi din cafea. Atitudinea excesiv de familiară a acestei persoane începea s-o calce serios pe nervi. Îşi tot dădea părul foarte aproape de Agla. Aceasta îşi întoarse scaunul în direcţia opusă, semn că era suficient, dar fata nu păru să observe.

— Tu ce-ai făcut? se interesă ea, de parcă ar fi fost o întrebare perfect normală de pus într-o închisoare.

Agla îşi folosise calculatorul ca să le caute pe celelalte femei pe internet, încercând să le cerceteze trecutul, însă niciuna nu o întrebase vreodată ceva de acest fel. Poate din pricină că ştiau toate cine e. Faptul că această fată nu cunoştea nimic despre ea spunea totuşi ceva: că nu citise ziarele şi nici nu se uitase la ştiri.

— Nimic, şuieră Agla.

— Eram convinsă! chicoti fata. La fel ca toate celelalte de aici.

Gata, mersese prea departe cu impertinenţa!

— Am lucrat în finanţe, la fel ca mulţi alţii! se răsti Agla, mai tare decât o ţineau bietele ei coarde vocale, aşa încât se văzu nevoită să înghită în sec, apoi începu să tuşească.

— Iar eu făceam contrabandă cu droguri, la fel ca mulţi alţii, replică fata, cu un zâmbet larg.

Agla se ridică iute în picioare şi ieşi din bucătărie. Nu avea de gând să lase să fie comparată cu o contrabandistă de droguri. Cafeaua mai putea aştepta.

Abia intrase în celulă când fata îşi făcu apariţia în prag.

— Scuze! N-am vrut să te supăr. Voiam doar să discutăm. Încă mă mai bucur că pot vorbi cu lumea în islandeză. Olandeza sună foarte ciudat!

Zâmbetul îi dispăruse de pe faţă, iar acum se uita la Agla cu ochii larg deschişi şi cu o expresie ce părea sinceră.

— Hmm, mârâi Agla, fără să ştie ce să spună.

Furia o părăsise deja, iar acum stătea acolo, stingheră, şi se holba la fată.

Nu era chiar atât de tânără pe cât îi păruse iniţial a fi. Se apropia, pesemne, de treizeci de ani. Părul îi era la fel de ciufulit pe cât îl avusese de dimineaţă.

— Tu n-ai văzut niciodată un pieptene? rosti Agla, într-o tentativă de insultă.

În replică, fata începu să râdă.

— Aşa ar trebui să arate. E un stil. Apropo, pe mine mă cheamă Elísa.

— Agla, murmură ea drept răspuns.

Încă se mai căznea să găsească ceva de zis acestei persoane bizare când îşi făcu apariţia o gardiană, care-i reaminti că astăzi avea programată o vizită.

13.

— Da, îl cunosc, răspunsese Agla cu două săptămâni în urmă, şi semnase cererea de vizită, chiar dacă nu-l întâlnise în viaţa ei pe bărbatul acela.

Curiozitatea îi fusese stârnită de e-mailul prin care el îi solicita o vizită. Acesta pretindea că trebuia să discute o treabă serioasă cu ea. Agla uitase complet până acum.

Cu toate că n-avea niciun chef de o vizită, profită imediat de ocazia de a scăpa de fată, care rămăsese pe loc şi o fixa cu o curiozitate enervantă.

Când bărbatul de care nu auzise niciodată îşi făcu apariţia în spatele panoului de sticlă din camera de vizite, Agla speră să nu fie încă un jurnalist care se strecurase înăuntru sub un pretext oarecare. Până acum, doar diverşi jurnalişti se arătaseră interesaţi să-i facă vizite.

— George Beck, se prezentă el, drept introducere.

Era un bărbat de vârstă mijlocie. Era american, judecând după accent, era îmbrăcat cu un costum negru şi avea sub braţ un teanc de hârţoage.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, adăugă el, dar gardienii au considerat necesar să mă percheziţioneze de două ori, chiar dacă n-am nimic la mine în afară de hârtii şi mă aflu în spatele unui panou de sticlă.

Zâmbi, iar Agla îi întoarse gestul. Ştia că o vizită la Hólmsheiði era întotdeauna o adevărată experienţă. Mai întâi se căutau arme, apoi urma scanarea cu raze X, uneori era adus şi un câine antrenat să găsească droguri, iar în final, vizitatorul ajungea în cuşca de sticlă.

— Primele două vizite sunt mereu în spatele panoului, îi explică Agla.

Nu credea că de data asta ar fi fost nevoie; era greu de crezut că acest bărbat urma să devină un vizitator regulat.

— Din moment ce n-avem mult timp la dispoziţie, am să trec direct la subiect, zise el. Reprezint un producător major de băuturi şi am o ofertă pentru tine.

Se ridică şi-şi lipi pe panou cartea de vizită. Într-un colţ al ei, Agla văzu o mică poză cu el, sub sigla firmei. Ridică din sprâncene. Firmele internaţionale n-aveau obiceiul să caute deţinuţi din închisorile islandeze cărora să le ofere de muncă. Arătă spre propriul gât, acoperit de un pulover cu gulerul înalt.

— Îmi cer scuze, dar am gâtul iritat! Poţi să-mi explici?

— Sigur, râse George, apoi se aşeză la loc. Poate sună ciudat, dar suntem interesaţi de anumite legături pe care le-ai putea avea.

Scoase la iveală o mapă subţire de plastic din teancul de hârţoage şi o lipi de panou, aşa cum procedase şi cu cartea de vizită.

— Pe prima pagină, graficul arată preţul la nivel mondial al aluminiului în ultimii câţiva ani.

Agla aruncă o privire spre el. Linia arăta un preţ ce creştea constant.

— Pagina următoare arată cât a avut de plătit firma mea pe aluminiu pentru dozele sale pe parcursul aceleiaşi perioade.

Lipi foaia de panou, iar Agla compară cele două grafice.

— Aţi plătit cu mult peste preţul pieţei, constată ea.

— Corect! încuviinţă George. Problema e că nu există aluminiu disponibil la preţul de pe piaţa mondială, dar există din belşug pe piaţa liberă, de unde am fost nevoiţi să-l cumpărăm în aceşti ultimi ani. N-am avut de ales.

— Nu sunt familiarizată cu domeniul metalelor, deci va trebui să-mi spui despre ce e vorba, şopti Agla, uitând, pentru prima oară după mult timp, de locul în care se afla şi fără să se gândească nicio clipă să-l întrebe pe individ ce voia de la ea.

George se aplecă în faţă şi-şi coborî vocea, de parcă şi-ar fi închipuit că poartă cu ea o discuţie confidenţială chiar acolo, în cuşca de sticlă a închisorii Hólmsheiði.

— Situaţia se prezintă în felul următor, începu el. Există două pieţe pentru aluminiu: una oficială şi alta neoficială. BML, Bursa de Metale Londoneză, se ocupă de afacerile cu aluminiul listat la nivel mondial şi stabileşte preţul pieţei pornind de la volumul producţiei. Însă ei nu listează toată producţia de aluminiu, întrucât o parte din ea este vândută pe piaţa liberă, în afara sistemului. În mod normal, cumpărătorii importanţi, cum suntem noi, nu cumpără de pe piaţa liberă, deoarece există suficient aluminiu disponibil pe piaţa mondială reglementată. Însă în ultimii trei ani aluminiul practic n-a mai fost deloc disponibil la preţurile reglementate, aşa încât preţul celui de pe piaţa deschisă, nelistată, a explodat.

— Presupun că firma ta a depus plângere la BML? întrebă Agla.

— În mod frecvent, răspunse George. Dar ei nu pot face nimic. Ne spun că producţia mondială de aluminiu este echilibrată şi că se produce mai mult decât suficient. Dar mai spun şi că nu se pot băga peste cei care-l cumpără.

— Şi cine cumpără tot aluminiul listat?

— Asta nu ştim. Un zid gros de tăcere înconjoară toată povestea asta. Aici intervii tu…

Agla ridică întrebător din sprâncene, aşteptând continuarea.

— Lucrăm în parteneriat cu mai mulţi consumatori importanţi de aluminiu şi vrem să-ţi oferim – cum să mă exprim? – un rol de consultant. Ne-ar plăcea să verifici câteva chestii pentru noi şi să tragi nişte sfori. Să afli cine cumpără toată producţia de aluminiu listat de BML. Ai conexiuni cu un domn care a intermediat nişte înţelegeri pentru cei care cumpără acest aluminiu nelistat extrem de scump, din care a trebuit să cumpărăm şi noi. El organizează vânzări directe pentru producătorii de aluminiu din Islanda, Norvegia şi Rusia, deci sigur ştie ce se întâmplă cu toată producţia de aluminiu listat de BML care provine de la aceleaşi uzine.

— Ah!

Agla îşi dădu instantaneu seama la cine făcea referire. Un singur om se

potrivea descrierii. Ingimar.

14.

— Politicienii, presa şi forţele de poliţie din toată Europa au închis ochii la faptul că grupurile musulmane radicale au reuşit să se stabilească aici şi mai rămâne de văzut doar când – nu dacă! – vor trece la acţiune, rosti glasul de la radio. Ce-o să facem noi în legătură cu asta? O să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm până când va fi prea târziu? întrebă vocea.

Anton şi Gunnar schimbară o privire plină de subînţeles.

— Tipul ăsta e profesor de liceu, comentă Gunnar.

— Şi a mai fost ieri un interviu cu un avocat care spunea acelaşi lucru, replică Anton. Zicea că lumea trebuie să se trezească şi să facă ceva.

Simţi revenind senzaţia de nelinişte care-l bântuia de când îi promisese tatălui Júlíei că va avea grijă de ea.

— Rahat! exclamă acum. Cineva trebuie să facă ceva împotriva ticăloşilor ăstora!

— Dap, îl susţinu Gunnar, oprind radioul. Dar cum o s-o facem?

Anton se uită la grămada de dinamită pe care o aşezaseră într-un sac negru pe podeaua încăperii din pivniţă, pe care părinţii săi o numeau camera centralei. Odinioară, aceasta adăpostise un rezervor cilindric care făcea parte dintr-un străvechi sistem de încălzire. Acum era doar un spaţiu de depozitare.

Gunnar nu mai avea răbdare. Nu voia să stea şi să piardă vremea ascultând Radio Edda sau despicând firul în patru. Voia cu disperare să declanşeze nişte explozii. Anton începea să se îndoiască de faptul că amicul lui lua parte la ce urmau să facă din vreo convingere adânc înrădăcinată. Bănuia, în schimb, că pentru Gunnar conta mai degrabă fiorul acţiunii.

— Trebuie să vedem ce am putem folosi ca detonator, observă Anton.

— Ce zici de o mică bombă cu benzină pe care s-o punem în mijloc şi care să facă dinamita să explodeze?

— Hmm, murmură Anton, dând de înţeles că se gândea serios la asta. Dar atunci nu vom putea controla explozia, adăugă el, iar Gunnar îl fixă cu o privire lipsită de expresie.

Era clar că nu avea vreo idee mai bună.

— Am putea căuta o soluţie pe Google? propuse el, iar Anton trebui să recunoască faptul că asta era cea mai bună strategie.

Trebuiau să existe videoclipuri pe internet care să le arate cum să pregătească explozii adevărate – şi nu doar în Minecraft. Nu trebuiau decât să găsească termenii de căutare potriviţi.

— Da. Bună idee! rosti el, ridicându-se în picioare.

— Să mergem sus şi să căutăm pe calculatorul tău! Dar mai întâi trebuie să aruncăm o privire la „Gagici cu ţâţe mari” pe Pornhub, adăugă Gunnar, făcându-l pe Anton să râdă.

— Nu acum. O să merg la cinema cu Júlía.

— Rahat, te-a băgat păsărica sub papuc! făcu Gunnar.

Anton îi dădu un pumn în umăr.

— Taci dracului din gură! replică el cu un rânjet.

Ştia prea bine că Gunnar era gelos şi că ar fi dat orice pentru ocazia de a merge la un film cu Júlía.

15.

Îi ofereau o sumă de bani ridicol de mare ca să verifice nişte chestii pentru ei. La preţul ăla şi-ar fi putut angaja o armată de investigatori privaţi care să afle mult mai uşor ce se întâmpla cu tot aluminiul. Totuşi, era pe deplin conştientă ce însemna termenul „consultant”, după cum se exprimase individul, pentru o firmă ca a lui. Aveau intenţia s-o implice şi pe ea. Din acelaşi motiv, avea să fie plătită de către un subcontractor al unui subcontractor al firmei-mamă, cea producătoare de băuturi, astfel încât oricui i-ar fi luat urma să-i fie mai greu să ajungă până la ea.

Acceptă pe loc oferta. Se agăţă de ea de parcă ar fi fost un colac de salvare aruncat cuiva pe cale să se înece. Simţea cum i se trezeşte interesul, în timp ce se gândea cum să-şi îndeplinească sarcina. În spatele unui asemenea lucru trebuia să fie un adevărat ghem de iţe, iar dincolo de un astfel de ghem trebuia să se afle o bancă importantă. Iar dacă cineva era capabil să vadă dincolo de suprafaţa afacerilor bancare, aceea era ea. Exact de asta se afla acum aici, ispăşind o pedeapsă pentru infracţiuni bancare. Nu fiindcă făcuse vreo greşeală. Dimpotrivă: se descurcase extrem de bine. Ba chiar recunoscuse câteva abateri minore, numai ca să-i distragă atenţia procurorului de la altele mult mai grave. Foştii ei parteneri de la bancă ispăşeau pedepse mult mai mari în Kvíabryggja, închisoarea pentru cei suspuşi, în timp ce ea părea să fi aterizat în picioare, ca o pisică. Şi, având în vedere încercarea ei eşuată de sinucidere, se părea că avea şi niscaiva vieţi

în plus la dispoziţie.

Un miros neobişnuit venea dinspre bucătărie. Agla se încruntă, surprinsă. Se aştepta la obişnuitele rulade din carne tocată pe care le gătea de obicei Vigdís atunci când îi venea rândul.

— Am făcut schimb cu Vigdís, o informă fata cea nouă, Elísa, când Agla îşi făcu apariţia în bucătărie. Pur şi simplu aveam chef să gătesc pentru toată lumea.

Vigdís, Gunna şi Bogga stăteau la masă, urmărind-o ca fermecate pe Elísa. Agla stătea alături de ele şi-şi tot ridica şi cobora privirea. Elísa făcuse se pare cunoştinţă cu o perie de păr şi-şi despărţise părul negru într-o parte, dându-şi-l după ureche. Purta machiaj negru la ochi şi o pereche de cercei în formă de craniu. Agla trebuia să recunoască faptul că fata arăta bine, în pofida stilului ei ciudat. Pe sub şorţ purta doar un maiou. Agla observă un şir de cuvinte tatuate pe braţele ei subţiri.

— Gata! anunţă ea triumfătoare, aşezând tigaia pe masă, lângă un bol cu orez. Pad-ped, mâncare de stradă thailandeză autentică.

Vigdís ieşi din cameră ca s-o cheme pe contabilă, care avea obiceiul să vină la masă la ora şapte fix, iar acum era abia şase şi jumătate. Stăteau toate, uşor timide, în jurul mesei, în vreme ce Elísa le servea mâncarea în farfurii de parcă erau copii.

— Ai de gând să ne spui şi restul poveştii? întrebă Vigdís, în timp ce îşi relua locul.

Această cerere respectuoasă îi întărea Aglei senzaţia că erau precum nişte copilaşi trimişi la un cămin, iar Elísa era copilul nou-venit şi interesant care abia se alăturase grupului.

— Unde rămăsesem? A, da, corect! Ei bine, înainte făcusem un alt drum şi înghiţisem vreo cincizeci de punguliţe, de credeam că o să explodez! Vorbesc serios, mă uitam la burta mea şi mă gândeam că trebuie să fi rămas însărcinată. Aveam ditamai umflătura acolo. Apoi am început să vomit şi să plâng, iar Şeful a zis că trebuie să mai înghit zece. Pentru mine era mult prea mult. Presupun că eram prea mică să pot căra atâta, pen’ că o parte a trecut direct prin mine şi a ajuns în toaleta avionului. Şi n-am putut să le scot de-acolo, să le clătesc şi să le înghit iar, aşa cum mi se ceruse, ci doar am tras apa după ele. Şefului nu i-a convenit deloc asta.

— Oare ăsta chiar e un subiect de discutat la masă? întrebă Agla, a cărei voce era acum joasă şi aspră, însă tot suficientă cât să întrerupă istorisirea Elísei.

— Nu strica povestea! îi ceru Vigdís.

— Nu, n-o opri! se băgă şi Gunna.

Contabila şi Bogga nu interveniră, însă tot îi aruncară Aglei priviri mânioase, căci aceasta era pe cale să le strice cea mai tare distracţie de care aveau parte după mult timp.

— În fine, reluă Elísa, aş zice că atunci a fost momentul în care au hotărât că sunt dispensabilă. În orice caz, ultima oară m-au trimis cu o cantitate foarte mică, împachetată foarte prost, din Panama în Olanda.

Rămase tăcută şi mâncă aşa o vreme, iar Aglei începu să îi pară rău că o repezise.

— Spăl eu vasele, se oferi ea, ca să se revanşeze.

Elísa ridică privirea spre ea, surprinsă.

— Mersi! zise zâmbind şi cumva Agla se pomeni că tresare când îi văzu zâmbetul şi expresia care-l însoţea.

Mult după ce terminase de spălat vasele şi se întorsese în celulă, Agla încă îşi mai simţea faţa încinsă, fie din pricina mâncării, care fusese pe cât de picantă trebuia să fie o mâncare thailandeză autentică, fie din cauza situaţiei stânjenitoare cu Elísa. Celelalte dispăruseră după cină, lăsându-le pe ele două să facă ordine în bucătărie. Elísa părea aproape fermecată de ea, în vreme ce Agla se blestema în sinea ei pentru că o criticase pe fată.

— Ce eşti, vreun soi de bancheră? întrebase tânăra, în timp ce Agla ştergea ultimele farfurii.

— Poţi să-i zici aşa, dacă vrei, replicase ea placid.

Apoi temperamentul îi ieşise iar la iveală:

— Dar tu? Tu ce eşti? O drogată?

Elísa chicotise încetişor, aproape ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Da, presupun că da. Dar am fost la dezintoxicare. Din nou. Cred că… sau mai degrabă sper ca de data asta să rămân curată. Acum am scăpat de Şef şi de toată gaşca aia de contrabandişti şi nu s-ar mai putea zice că le datorez ceva. Iau fiecare zi pe rând şi tot restul. Dar, pe de altă parte, mă las atât de uşor tentată, încât nu sunt sigură că după ce ies de aici am să pot să rămân curată.

Sinceritatea ei declanşă un nou val de regret în Agla, făcând-o să bombăne ceva în semn de înţelegere şi se strădui să o asigure că de data asta lucrurile cu siguranţă vor fi în regulă, după care ieşi din bucătărie.

Era iarăşi în celulă, aprinsă la faţă, când îşi dădu seama că uitase să-i mulţumească Elísei pentru cină. Tânăra asta îi stârnea nişte emoţii ciudate, o

dorinţă arzătoare ori să o lovească, ori s-o cuprindă într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Trecuseră câţiva ani de când nu-şi mai dorise să strângă în braţe pe cineva. De când plecase Sonja, nu mai simţise nevoia să îmbrăţişeze pe nimeni. Mârâi încetişor, certându-se pentru propria inepţie. Mâine avea să se revanşeze, avea să-şi facă timp să stea de vorbă cu ea, să-i mulţumească pentru cină şi să-şi ceară iertare c-o făcuse drogată.

Se spălă în baie pe faţa încinsă şi se holbă la propria imagine, simţind mirosul propriului parfum. Chanel. Îl luă de pe poliţă şi-l lăsă să cadă în coşul de gunoi. Mda, 1965 chiar trecuse de mult.

16.

Foamea o sili pe María să iasă din biroul Veveriţei atunci când se încheie programul normal de lucru. Marteinn nu-şi făcuse apariţia toată ziua, iar ea spera că acesta îi urmase îndemnul şi se dusese la clinică pentru a se asigura că are medicamentele care-i trebuie.

Îşi petrecuse ziua acordând atenţie facturilor neplătite şi sunând la câteva firme, implorându-le să cumpere reclamă în cadrul Veveriţei. Apoi îşi pierduse vremea pe internet, având senzaţia că pluteşte într-o ceaţă lipsită de ţintă, ceea ce poate că nu era un lucru chiar atât de rău. Era mai bine decât să se simtă groaznic şi să se gândească toată ziua la Maggi, iar apoi să-i studieze pagina de Facebook în cele mai mici detalii, aşa cum procedase imediat după divorţ.

— Ah, eşti exact persoana pe care voiam s-o văd! anunţă vocea producătorului de la Radio Edda, care îşi făcu apariţia pe holul ce le despărţea birourile, exact atunci când María se pregătea să iasă. Ţi-am citit ultimul articol despre dizabilitate şi mi-ar plăcea foarte mult să te chem la emisiunea de dimineaţă pentru un interviu, rosti el, cu glasul uşor neclar.

— Nu vin la radio, răspunse María. Eu sunt adepta cuvântului scris.

Acesta era răspunsul ei standard la nesfârşitele cereri ale individului de-a veni la el pentru un interviu. Tipul părea convins că, din moment ce ea închiria spaţiul pentru birou de la ei, trebuia să se arate de acord cu punctele lor de vedere, în pofida numeroaselor materiale publicate în Veveriţa care ar fi trebuit să dea clar de înţeles exact contrariul.

— Lucrăm pentru un ţel comun, insistă el, apropiindu-se, ca pentru a o prinde la înghesuială, în aşa fel încât să nu mai poată scăpa de răsuflarea lui duhnind a alcool, în timp ce el bolborosea despre toate lucrurile pe care le

aveau în comun.

María îi cunoştea tacticile, aşa că porni spre uşă, ţinând-o deschisă pentru el cu un surâs amabil pe chip. Nu avea timp să asculte peroraţiile fără de sfârşit ale bătrânului.

— Nu, răspunse ea. Aş spune că opiniile noastre despre societate sunt complet diferite. Tu eşti de extremă dreapta, eu sunt de extremă stânga.

Producătorul ieşi pe uşile abia suficient de mari cât să-i cuprindă trupul voluminos.

— Stânga şi dreapta sunt concepte depăşite, icni el apropiindu-se de uşa magazinului de alături. În vremurile astea, e vorba mai degrabă de nord şi sud.

María avusese de gând să meargă la acelaşi magazin ca să-şi ia ceva de mâncare pentru acasă, dar, când îl văzu pe individ îndreptându-se într-acolo, decise că nu simţea deloc nevoia să stea la coadă şi să-l asculte bălmăjind despre cum guvernul fura de la cei cu dizabilităţi ca să le ofere în schimb un trai de huzur imigranţilor islamişti.

Urcă în maşină şi tocmai se pregătea să pornească motorul când îi ţiui telefonul. Primise un e-mail. Trebui să citească de mai multe ori mesajul ca să fie sigură că Agla chiar o ruga să-i facă o vizită.

Trebuie să discut o chestiune importantă cu tine, scria în mesaj.

Începu să-i scrie un mesaj celui care se ocupa de vizitele la închisoare, ca acesta să îi confirme data şi ora.

17.

Júlia se ridică atunci când auzi că li se strigase numărul de ordine şi merse să ia kebapurile, în timp ce Anton se ocupa să cumpere biletele la film de pe telefon. Fata îşi dorise să vadă o comedie romantică, un gen deloc pe placul lui, însă el nu zisese nimic. Şi ea îl însoţise la filme de acţiune despre care băiatul ştia că nu-i plac, deci era normal să-i arate aceeaşi consideraţie.

Odată achitate biletele, îşi ridică privirea să vadă ce o reţinea atâta pe Júlia şi simţi o strângere de inimă. Fata stătea de vorbă cu bucătarul, care încă nu-i dăduse mâncarea. Ce era aşa de special la kebapul ăla de era nevoie de o discuţie? Júlia stătea cu spatele la el, dar îi văzu părul lung, care-i curgea pe spate, cum flutura în timp ce fata râdea. Ce-o fi avut aşa amuzant de zis învârtitorul ăla de burgeri, cu şorţul lui plin de pete?

Individul era brunet şi avea un ten închis, ca arabii, lucru valabil, practic, pentru tot personalul din local. Sigur era musulman.

Simţi cum furia creşte în el şi îi cuprinde mintea în timp ce se apropie tropăind de tejghea.

— Mâncăm şi noi înainte să se răcească? întrebă el, înhăţând coşuleţele din mâinile bărbatului şi răsucindu-le ca să le trântească pe masă.

Júlía îl urmă şi nu se grăbi deloc să se aşeze, scoţându-şi geaca şi atârnând-o pe spătarul scaunului.

— Te simţi bine? îl întrebă, aruncându-i o privire cercetătoare.

Anton îşi îndesă o mână de cartofi prăjiţi în gură, începu să mestece, dar apoi nu reuşi să îi înghită pentru că, dintr-odată, îşi simţi gâtul foarte uscat. Luă o înghiţitură din băutură ca să îi facă să alunece, aproape se înecă, iar în final izbuti să înghită, moment în care ea aştepta deja de ceva timp un răspuns din partea lui.

— Anton, ce s-a întâmplat?

— De ce stăteai de vorbă cu bucătarul?

— Pentru că ne ştim.

Júlía îşi trase coşuleţul mai aproape şi începu să-şi pună sare peste mâncare. Mereu punea sare înainte s-o guste.

— Şi de unde-l cunoşti? o întrebă.

— E un prieten al unui prieten, răspunse ea şi zâmbi.

Anton nu se simţea în stare să-i întoarcă zâmbetul.

— Şi ce era aşa de comic?

— Poftim?

— Ce era aşa de comic de te făcea să râzi aşa?

— Nimic deosebit. Sporovăiam şi noi, înţelegi? răspunse ea, vădit surprinsă de reacţia lui.

Anton nu mai putu să se abţină:

— Nu, nu înţeleg deloc ce aveai de discutat cu individul ăla. Câţi ani are, mă rog?

În glasul lui se simţi o notă acuzatoare mai puternică decât intenţionase, de fapt.

Júlía îşi împinse mâncarea deoparte şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Eu de unde să ştiu câţi ani are? Douăzeci şi ceva, probabil.

— Şi de unde e?

— Din Siria.

— Ştiam eu! şuieră Anton. O s-ajungi să te măriţi cu un musulman!

Îşi simţea supărarea din voce, furia, chiar, dar de fapt se căznea să-şi reţină lacrimile. Júlía se ridică, îşi luă haina de pe scaun şi ieşi. Anton rămase o clipă neclintit, trase de vreo două ori aer adânc în piept, apoi ţâşni în picioare şi se repezi după ea.

— Júlía, îmi pare rău! rosti după ce-o ajunse din urmă. Scuze, scuze, scuze!

Fata mergea în tăcere, privind drept înainte. Se întinse s-o ia de mână, dar ea nu răspunse, nu-i oferi degetul mic să i-l prindă. În schimb, îşi feri mâna şi-şi strânse şi mai tare geaca în jurul corpului.

— Hai să mergem să vedem filmul şi să uităm de asta, bine?

Anton avea glasul sugrumat.

Ea se opri şi se întoarse spre el.

— Trebuie să încetezi cu asta, spuse în timp ce îi curgeau lacrimi ce i se prelingeau pe obraji, oprindu-se pe buza de sus.

Şi le şterse iute, trecându-şi mâneca peste faţă.

— Încetează să-mi mai zici că o să ajung să mă mărit cu un musulman. Nu ştiu cu cine o să mă mărit. În orice caz, nu cu tine, dacă te comporţi aşa.

Anton simţi că i se topeşte inima în piept şi îl cuprinse o senzaţie de regret. Nu suporta să o vadă plângând.

— Scuze, scuze! murmură, simţind şi el lacrimi pe propriii obraji. Hai să vedem filmul. O să cumpăr o grămadă de dulciuri.

Acum pe faţa Júlíei se lăţi un zâmbet, iar el începu să râdă de uşurare. Fata întinse mâna, cu degetul mic îndoit, astfel încât să se agaţe de al lui.

18.

— Gândeşte-te la câini, rosti Agla, aplecându-se în faţă ca să vorbească, întrucât propriul glas îi suna în continuare ciudat, de parcă ar fi avut o infecţie în gât. În trecut, câinele şi lupul erau veri care mureau de foame pentru că omul le prindea toată prada. Lupul a continuat să concureze cu omul, încercând să-l depăşească pentru hrana cea mai bună. Însă câinele a decis să i se alăture omului, să-l urmeze şi să se mulţumească cu oasele, după ce omul termina cu ele. Cu timpul, câinele a început să-l ajute pe om la vânătoare şi a ajuns să fie recompensat cu bucăţi de carne, iar acum e hrănit şi mângâiat şi doarme la picioarele omului. Lupii sunt pe cale de dispariţie în toată lumea, în timp ce câinele este câştigătorul evoluţiei, întrucât niciodată n-au mai existat atâţia câini ca acum.

María ascultase în tăcere discursul Aglei, iar acum se uita la ea cu ochi mari.

— Şi pe mine mă compari cu un câine?

— Absolut deloc, răspunse Agla calm. Te compar cu un lup.

— Adică eu şi cei ca mine ne stingem încet-încet?

— Subliniez că, în cazul ăsta, ar putea fi mai avantajos pentru tine să fim în aceeaşi tabără.

María zâmbi cu amărăciune. Aşadar, nu-i mai rămânea decât să devină aliata Aglei. Tocmai Agla, care produsese dezastrul ce se abătuse asupra Maríei. Tocmai Agla, pe care visase s-o prindă şi s-o acuze. Agla, care merita să-şi petreacă următorii o sută de ani în puşcărie, dar care, fără îndoială, avea să iasă în paşi de dans de-acolo în câteva săptămâni, cu o brăţară de urmărire la gleznă, liberă să revină la vechile ei matrapazlâcuri.

— Ai putea construi un articol exploziv din asta. Am să achit eu toate costurile şi indiferent cât ai să mai ceri în plus.

În împrejurări normale, María s-ar fi ridicat imediat şi-ar fi ieşit, fără să cedeze tentaţiei. Nu oferta financiară îi stârnea curiozitatea, ci mai degrabă tenta de suferinţă care răzbătea din ultima frază. După tot discursul arogant despre regnul animal, părea că vântul ce sudase în pânzele Aglei se oprise de tot, lăsând-o să plutească în derivă. Exista în ochii ei o vulnerabilitate pe care María nu o mai zărise niciodată, iar mâna care ţinea paharul de cafea tremura uşor.

Agla purta un pulover de caşmir cenuşiu-albastru, pe care María îl mai văzuse şi care îi stârnea invidia. De data asta îl îmbrăcase peste o bluză pe gât şi mai avea pe ea şi nişte pantaloni de trening, iar puloverul era şifonat şi lăbărţat pe ea, de parcă ar fi dormit îmbrăcată cu el.

— Caut informaţii, continuă Agla. Informaţii care ne-ar fi de folos amândurora.

— Informaţii de care vrei să fac rost în mod ilegal, observă María pe un ton ferm.

— Cu siguranţă mai ai nişte contacte la biroul procurorului special, replică Agla. Nu-ţi cer decât o mică favoare: să obţii nişte date care deja se află, în bună parte, în domeniul public.

— Nu vreau să mai aud nimic decât dacă ai de gând să-mi spui sincer de ce vrei să afli aceste informaţii, spuse María.

— Ar trebui să fie evident. Sunt la închisoare, deci capacitatea mea de a afla ce-mi trebuie e limitată.

— Vreau să spun: ce ai de gând să faci cu aceste informaţii? Cu siguranţă nu te-ai hotărât brusc, aici, în Hólmsheiði, că ai nevoie de nişte informaţii despre situaţia financiară a anumitor firme.

Agla oftă şi o privi cercetător preţ de câteva secunde. María îşi dădea seama din expresia ei că întorcea lucrurile pe toate părţile.

În cele din urmă, Agla oftă iarăşi şi se îndreptă de spate în scaun.

— Trebuie să-mi dai cuvântul tău că n-o să publici nimic până nu-ţi spun eu. Şi va trebui să-mi ţii numele departe de orice articol care are legătură cu asta. În regulă?

— Înseamnă că e vorba de ceva suculent, ripostă María.

Trebuia să fie ceva important pentru a merita să renunţe la ocazia de a scrie despre Agla.

Agla o privi ţintă, iar María văzu cum pe faţa femeii prindea formă un zâmbet, până când veselia îi ajunse şi în priviri.

— Crede-mă, răspunse, făcându-i conspirativ cu ochiul. E cât se poate de suculent.

19.

— Acum chiar c-am luat potul cel mare, în pizda mă-sii! cârâi Gunnar, încântat să vadă stocul de artificii pe care îl avea băiatul.

Se furişaseră afară din sala de sport ca să se întâlnească cu băiatul care pe internet îşi zicea Domnul Artificii şi care părea să le tot adune în preajma Anului Nou, iar apoi le vindea la preţ triplu în lunile următoare. Era mai scund cu un cap decât amândoi şi cel puţin cu un an mai mic. Pesemne era la altă la şcoală, deoarece Anton nu-l mai văzuse în viaţa lui.

— La ce şcoală mergi? întrebă Anton.

Băiatul cel scund clătină din cap.

— Fără nume! ceru el cu glas aspru şi-şi încrucişă braţele la piept. Eu nu vă întreb de nume sau la ce şcoală mergeţi, aşa că nici voi nu mă întrebaţi.

Anton nu ştia dacă să râdă sau să se înfurie. Băiatul păstra artificiile într-o magazie dintr-o grădină din cartierul Hlíðar, astfel încât bănuia că acesta locuia în casa din faţa lor şi mergea la o şcoală din apropiere. Băiatul doar se juca de-a barosanul.

— Genial, nu? făcu Gunnar, cântărind o petardă enormă în mână.

Anton mârâi fără să-i răspundă. Nu înţelegea entuziasmul lui Gunnar la vederea câtorva artificii, când dinamita din pivniţa lui de-acasă avea cu

siguranţă o forţă explozivă de vreo mie de ori mai mare.

— E prea mare, zise el, luând petarda din mâna lui Gunnar şi arătându-i o rachetă obişnuită. Ne trebuie câteva din astea.

Entuziasmul lui Gunnar se stinse cu totul când alese câteva rachete asemănătoare.

— Aveţi nevoie de o pungă? întrebă băiatul, de parcă s-ar fi aflat într-un magazin.

Anton clătină din cap, îşi vârî rachetele în rucsac şi-i întinse banii băiatului.

— Vreo ocazie specială? întrebă vesel acesta, vârând teancul de bani în buzunarul de la spate fără să se ostenească să-i mai numere.

— O să le folosim… începu Gunnar.

Anton se grăbi să i-o taie:

— E aniversarea prietenei mele, răspunse el, iar Gunnar dădu imediat din cap a aprobare, dat fiind că, practic, era adevărat.

Explozia avea să fie un cadou pentru aniversarea Júlíei.

— Şi-acum… încotro? întrebă Gunnar afară, pe trotuar, în timp ce-şi pornea motoreta.

— La un magazin de construcţii, răspunse Anton, urcând pe locul din spatele lui. Sau la electronice.

Aveau o treabă serioasă de făcut. Urmărise câteva videoclipuri pe internet care detaliau construcţia unui detonator. Era nevoie de nişte sârme şi alte câteva piese. Treaba cu artificiile era doar ca să-i facă pe plac lui Gunnar, care chiar credea că ar fi fost mişto să detoneze dinamita folosind artificii. Urmau să facă nişte încercări ca să-şi dea seama care metodă era cea mai potrivită şi astfel nu aveau să fie nevoiţi să sacrifice decât câteva batoane de dinamită în timpul testelor. Le rămâneau destule pentru o explozie puternică. Una cu adevărat serioasă.

20.

Presupunea că George Beck şi asociaţii săi se aşteptau ca ea să ia imediat legătura cu Ingimar. Însă asta ar fi fost cea mai greşită abordare. Ingimar ar fi făcut orice îi stătea în puteri ca să o ţină la distanţă. Agla avea nevoie de o imagine mai clară despre ce se petrecea înainte să se apropie măcar de el. Îi trebuia mai mult context. Poate că nu fusese cea mai inspirată metodă s-o facă pe David Attenborough cu María, însă emisiunea aia de la televizor

despre evoluţia speciilor îi revenise în minte în timp ce o urmărea pe María în camera pentru vizitatori, urlând ca lupul despre corupţia din lume. Prin urmare, comparaţia fusese cea potrivită.

— Lucrezi? vru să afle Elísa, care se ivi dintr-odată în bibliotecă, având o expresie întrebătoare pe chip.

— Da, pot să lucrez de la calculator.

Sprâncenele fetei se ridicară a surprindere.

— Deci ai timp nelimitat la calculator? Pe internet?

— Da. Sau, de fapt, nu. Am permisiunea să-l folosesc două ore pe zi. Însă îmi urmăresc traficul online, aşa că nu pot să intru pe Facebook şi alte chestii de-astea.

Agla nu înţelegea de ce vorbea pe-un ton de scuză. Să fi fost din cauza dezbaterilor nesfârşite din presă legate de faptul că infractorii din domeniul financiar aveau parte de un tratament mai indulgent decât ceilalţi deţinuţi?

— Eşti prea şic pentru rufe, ai?

Era limpede că la un moment dat auzise şi Elísa discuţiile.

— Lucrez pentru o mică firmă de contabilitate şi completez declaraţiile financiare pentru persoane particulare şi firme mici. Doar declaraţii financiare. Nu-i nimic interesant.

— Hei, atunci poate mi-o poţi completa şi pe-a mea!

Agla încuviinţă din cap, surprinsă. Într-un răstimp de numai câteva secunde se trecuse de la acuzaţii directe la amabilitate. Chiar că n-o înţelegea pe fata asta. Poate că, pur şi simplu, era genul de persoană care scotea pe gură primul lucru care-i venea în minte.

— Aş putea, răspunse Agla. Dar atunci va trebui să te porţi drăguţ cu mine.

Un rânjet larg se ivi pe chipul Elísei şi aceasta se rezemă de un corp de bibliotecă, scoţându-şi tricoul din pantaloni şi ridicându-l pentru a-şi dezgoli o fâşie de abdomen, legănându-şi şoldurile provocator.

— Mmm! făcu ea, fluturând din gene. Cât de drăguţ ai vrea să mă port?

Agla ţâşni în picioare, se repezi la uşă şi apăsă pe sonerie de mai multe ori.

După ce gardianul veni s-o conducă pe Elísa înapoi în aripa femeilor, Agla se aşeză iar la calculator, zguduită de suspine. Cumva, gluma Elísei o zdruncinase serios, ca un pumn încasat într-un abdomen deja dureros. Gânduri pe care până acum reuşise să şi le ţină în frâu îi treceau fulgerător prin minte, scoţând la iveală o încrengătură de suferinţă şi dorinţe

reprimate. Sub toate acestea, precum o notă de bas mai joasă, se afla pustietatea aceea profundă, răsunătoare, care-i umpluse inima din ziua în care se aşezase pe o cutie dintr-o casă goală, încercând să înţeleagă mesajul Sonjei.

Îmi pare rău. Nu mai pot s-o fac <3.

După amorţeala din primele zile se instalase neîncrederea, care o făcea să râdă cu amărăciune de toată situaţia: de propria-i naivitate, că ajunsese să cumpere o casă pentru amândouă, de toată fericirea căreia îi îngăduise să-i crească în suflet, şi, cu răceală şi cruzime, de propria prostie. Apoi sosise şi momentul în care inimioara pe care Sonja o înghesuise la finalul mesajului – o săgeată spre stânga şi un trei – începuse să capete un nou înţeles. Agla începuse să se întrebe dacă nu cumva, într-o bună zi, Sonja avea s-o sune din aeroport, aşa cum procedase altă dată, implorând-o să vină s-o ia. Apoi venise momentul în care începuse să o caute pe Sonja. Povestea se terminase cu momentul groaznic când o descoperise la Londra.

Gluma provocatoare a Elísei stârnise tot acest tumult emoţional, iar mintea i se întoarse iar la ştreang.

Calculatorul scoase un ţiuit prin care o anunţa că primise un mesaj în inbox. Îşi şterse faţa cu mâneca şi inspiră adânc de vreo două ori ca să-şi înăbuşe suspinele. E-mailul era de la María, iar când îl citi simţi atât uşurare, cât şi o scânteie de entuziasm, care prindea rădăcini în sufletul ei ori de câte ori o aştepta ceva complex de făcut. María era de acord să colaboreze. Aşadar, existau alternative la ştreang, alte căi de a se elibera din toată suferinţa aceea.

21.

Lui Ingimar îi făcea plăcere să-l ducă pe Jón, directorul financiar al fabricii de aluminiu, în locuri unde acesta nu se simţea în largul său. Kaffivagninn era de mult unul dintre preferatele lui Ingimar, cu perspectiva sa asupra portului din Reykjavík, unde pluteau vasele de pescuit micuţe lipite de pontoane, cu conturul oraşului în spate şi cu pescarii împrăştiaţi pe la mese, sorbindu-şi cafeaua în care amestecau cubuleţe de zahăr. Toate astea îi evocau amintiri plăcute. Totuşi, Jón nu părea deloc în apele sale înconjurat de aceste imagini. Îşi plimbă un deget pe spătarul unui scaun, ca pentru a verifica dacă era curat, înainte să-şi aşeze pe el pardesiul împăturit cu mare grijă. Ingimar se ridică în picioare şi făcu semn spre tejghea, iar Jón

îl urmă cu o oarecare şovăială.

Deşi nu-i era chiar foame şi nici nu avea obiceiul să mănânce la o asemenea oră din zi, Ingimar nu putu să reziste în faţa unei tartine cu creveţi, numai ca să-i vadă reacţia lui Jón. Această versiune islandeză grosolană a danezului *smørrebrød* părea să irite într-atât de tare sensibilitatea individului aceluia slăbănog, încât abia dacă izbutea să se uite la tartină, aruncând în schimb când şi când priviri cu coada ochiului în timp ce părea să-şi caute cuvintele potrivite.

— E un adevărat munte de maioneză, comentă el.

Ingimar întinse mâna după piper, apoi presără o cantitate generoasă peste mâncarea din farfurie. Jón îşi comandă un espresso de la noul aparat, care părea să fi fost instalat mai mult pentru turişti decât pentru localnici. Şi lui Ingimar i-ar fi plăcut ceva mai tare, dar se mulţumi cu o cafea la filtru de la aparat numai ca să-i vadă expresia lui Jón.

Începu să-şi mănânce tartina imediat ce-şi ocupară locurile la masă, sorbind cafea cenuşie dintr-o cană, printre înghiţituri.

— Ce se mai aude cu aluminiul? întrebă el, tăind o bucăţică din ananasul la conservă care împodobea grămăjoara de creveţi şi vârându-şi-o în gură.

— Cam ca de obicei, răspunse Jón, ducându-şi prudent ceaşca de espresso la gură.

Ceaşca minusculă se potrivea perfect cu degetele lui subţiri, în timp ce cana grea dispărea aproape cu totul în pumnul lui Ingimar. Erau complet diferiţi, iar toate astea îl duceau pe Ingimar cu gândul la câini. Jón era un chihuahua, fără nicio îndoială, în timp ce el însuşi – deşi i-ar fi plăcut să fie văzut ca un ogar cenuşiu englez – era mai degrabă un buldog. Era bine făcut şi devenise tot mai masiv cu trecerea timpului. O adevărată matahală, aşa cum îi plăcea Rebekkăi să-i spună.

— Nimic special? întrebă Ingimar.

Nu se întâlneau prea des, deci cu siguranţă era ceva la mijloc, câtă vreme Jón îi propusese să se vadă la o cafea. Din raţiuni de siguranţă, stabiliseră în prealabil să nu discute deloc la telefon. Dacă aveau de discutat, se întâlneau faţă în faţă.

— Site-ul ăsta, Veveriţa, răspunse Jón.

— Mda.

Ingimar îşi împinse deoparte farfuria cu resturile de tartină. Mai rămăsese cam o treime, dar era prea mult, iar maioneza, prea din abundenţă. Era mai mult decât putea să mănânce, chiar dacă îi făcea plăcere să-l vadă

pe Jón cutremurându-se.

— María nu se schimbă deloc, aşa-i?

— L-a sunat întruna pe purtătorul nostru de cuvânt şi trimite e-mailuri cu tot soiul de întrebări.

— Nimic nou.

— Nu. Însă, doar ca să fim siguri, ar merita să avem grijă s-o discreditătm niţel.

— Ar fi înţelept, comentă Ingimar, ştergându-se la gură cu un şerveţel. Mai ales dacă tot insistă cu astea.

— N-ar trebui să fie prea greu, adăugă Jón.

Ingimar încuviinţă dând din cap. I-ar fi fost uşor să actualizeze pagina de Wikipedia, să adauge un articol despre plecarea ei de la biroul procurorului special, în care să includă şi speculaţiile făcute de presă la momentul respectiv.

Şi mai era şi un tip de la comisia de etică a presei care îi datora o favoare. I-ar fi fost extrem de uşor să creeze nişte găuri în credibilitatea Maríei. Femeia era o simplă marionetă pe scenă, în timp ce el era maestrul păpuşar.

Îşi termină cafeaua şi se lăsă pe spate în scaun, simţind durerea de spate.

Adu-ţi aminte că eşti muritor! îi transmise fierbinţeala din spinarea chinuită. *Adu-ţi aminte că eşti muritor!*

22.

Ce o surprindea cel mai mult pe María era faptul că Agla părea să spună adevărul. Deşi părea neverosimil ca un gigant al băuturilor răcoritoare, o fabrică de aeronave şi un producător de calculatoare să îşi unească forţele şi să-i ofere unei deţinute islandeze un rol de consultant extrem de bine plătit, ceva din purtarea Aglei o convinsese că totul era adevărat. După ce o interogase de cel puţin douăzeci de ori pe vremea când lucra pentru procurorul special şi făcuse nenumărate încercări eşuate de a-i lua un interviu după ce devenise jurnalistă, María simţea că o cunoaşte îndeajuns de bine pe Agla. Începuseră să-i devină familiare aroganţa, eschivările şi şiretlicurile, dar şi rarele momente în care îşi lăsa garda jos şi spunea adevărul. Pe lângă asta, insistase unde trebuia şi i se oferise acces la programul de vizite al Aglei, iar atunci dăduse peste numele lui George Beck. O căutare pe Google îi confirmase că acesta lucra pentru un

producător de băuturi răcoritoare, exact cum îi spusese şi Agla.

Ceea ce înclinase însă balanţa deciziei sale fusese tăierea curentului la biroul Veveriţei. Trecuseră câteva luni de când achitase ultima factură, iar acum furnizorul o deconectase de la reţea. Dacă nu făcea rost repede de nişte bani, acelaşi lucru avea să se întâmple şi acasă, cât de curând. Lăsând îndoielile deoparte, în doar câteva minute se convinsese singură că cel mai înţelept era să se alăture echipei Aglei, cel puţin pentru moment. Putea să o prindă în plasă mai târziu. Uşurinţa cu care luase această decizie o şocase întrucâtva, dar îşi dădea seama că motivul principal era că, asemenea majorităţii oamenilor, la strâmtoare era dispusă să apeleze la cele mai la îndemână soluţii.

Dar, dacă tot avea să încheie acest pact cu diavolul, putea măcar să profite la maximum. Se folosi de lanterna telefonului pentru a răsfoi teancul de facturi, calculând suma totală pe care o datora, un lucru pe care nu îndrăznise să-l facă mai înainte, de teama de a afla cum stătea în realitate. Apoi dublă totalul şi îi comunică Aglei suma prin e-mail.

Răspunsul sosi înainte ca María să fi apucat să se răzgândească. Se pare că Agla nu considera prea mare onorariul propus, aşa că María se ridică în picioare şi porni spre uşă bâjbâind prin întuneric. Decizia fusese luată. Se lăsa condusă de alţii, îşi vânduse credibilitatea şi se transformase într-un stereotip: o unealtă a marilor afaceri. Pe de altă parte, Agla părea să fi început să scormonească într-o direcţie ce-i trezea cu adevărat interesul Maríei. Amândouă păreau să caute să obţină acelaşi rezultat: şi ea spera să strângă suficiente materiale cât să-i bage în sperieţi pe giganţii aluminiului, cei care jefuiau Islanda.

Douăzeci de minute mai târziu stătea pe treptele din faţa casei lui Finnur. Dinadins nu-şi sunase în prealabil fostul coleg de la biroul procurorului special ca să-l avertizeze, preferând să nu-i ofere posibilitatea să se ascundă de ea. Expresia de pe faţa lui când o văzu îi confirmă că procedase cum trebuia.

— O pasăre extrem de scumpă la vedere, începu el, făcându-i semn să intre.

Ea clătină din cap şi-i răspunse:

— Nu e o vizită de curtoazie. Am nevoie de nişte informaţii.

Bărbatul oftă.

— Tu, dintre toţi, ar trebui să fii în stare să-mi înţelegi poziţia, spuse el. Nu-i deloc uşor să vorbeşti cu presa, chiar nu pot s-o fac fără o permisiune

specială.

— Nu vreau să discut cu tine. Am nevoie de o listă de la Banca Centrală. Una pe care tu poţi s-o ceri cu uşurinţă şi pentru care nici măcar nu-ţi trebuie o justificare.

— Draga mea María… începu Finnur pe un ton prietenos, însă ea îl întrerupse imediat:

— Şi eu aş putea să spun acelaşi lucru despre tine. Tu, dintre toţi, ar trebui să fii în stare să-mi înţelegi poziţia, având în vedere că *tu* ai pornit o anumită investigaţie care a făcut să-mi pierd slujba.

Se aşteptase ca el să protesteze mai energic şi să fie nevoită să exercite ceva mai multă presiune. În schimb, el îşi lăsă capul în jos şi încuviinţă tacit. Fără îndoială, era chinuit de vină pentru situaţia ei.

— De ce ai nevoie?

23.

Acum nu se mai făcea întuneric deplin seara, dar crepusculul se preschimba într-un cenuşiu tern, astfel că era dificil să vadă ceva în camera centralei. Anton îşi aprinse lanterna frontală, iar apoi Gunnar îl imită. Asamblaseră mai multe variante de detonatoare şi le legaseră pe fiecare de câte un baton de dinamită. Gunnar confecţionase trei bombe mici, legând cu bandă adezivă rachetele pe care le cumpăraseră de nişte batoane de dinamită, iar Anton fabricase nişte sisteme ceva mai sofisticate de declanşare folosind baterii, bucăţi de sârmă şi măciulii de chibrituri ca să producă scânteia. Detonatorul lui funcţiona – încercase de vreo două ori fără dinamită –, dar nu avea de unde să ştie dacă urma să meargă şi în cazul unui test de-adevăratelea. N-aveau cum să urmărească îndeaproape rezultatul, întrucât trebuiau să fugă la o oarecare distanţă înainte de explozie.

Împreună, cei doi fabricaseră o bombă utilizând sistemul de declanşare de la un frigider pe gaz. Era soluţia cea mai apropiată de o telecomandă, dar Anton era convins că problema avea să se rezolve de la sine dacă îşi dădeau seama cum s-o lege la un ceas. Mai întâi trebuiau să testeze această variantă de detonator ca să fie siguri că avea să aprindă fitilul.

— Dar nişte cocteiluri Molotov? întrebă Gunnar, ridicând canistra de benzină pe care Anton cedase într-un final şi o cumpărase, în speranţa de a-l mulţumi pe Gunnar, care părea să creadă că benzina era soluţia pe care o

căutau.

— Bănuiesc că din astea n-ar trebui să facem decât mai târziu, la faţa locului, răspunse Anton. Putem să luăm benzina şi sticlele cu noi şi să le facem chiar înainte să declanşăm explozia.

— N-ar fi mai bine să le avem gata făcute? zise Gunnar, care rupea deja un tricou în fâşii pe care să le îndese în gâtul sticlelor.

— Nu vreau să umblăm aiurea pe-aici cu benzina. Tata e sus.

Gunnar renunţă.

— Bine! făcu el. Dar, dacă avem totul pregătit pentru cocteiluri, atunci putem să mergem mâine imediat după şcoală.

Anton încuviinţă dând din cap. Trebuia să recunoască şi el că abia aştepta să testeze explozibilii, chiar dacă nu era la fel de nerăbdător ca Gunnar. Îşi stinse lanterna frontală şi porni aparatul de radio. Un parlamentar de care n-auzise până acum era intervievat la Radio Edda:

— *Problema este că islamiştii radicali ne bat deja la uşă. Sunt deja în ţările noastre şi au legătură puţin spre deloc cu credinţa, spunea politicianul. Islamul nu este doar o religie, este o filosofie generală a relaţiilor umane care înglobează tot – legi, probleme sociale şi, nu în ultimul rând, felul cum se poartă oamenii unii cu alţii.*

— Trebuie să ne reamintim nouă înşine de ce facem asta, reluă Anton, iar Gunnar aprobă atât de energic din cap, încât lumina lanternei frontale ţopăi în semiîntuneric.

24.

— Dar unde e venitul tău? întrebă Agla, uluită, în timp ce se zgâia la ecranul calculatorului.

Se hotărâse să nu-i îngăduie Elísei să-i găsească vreo crăpătură în armură. În schimb, avea să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aşa că îşi făcuse apariţia în camera comună înainte de cină şi-i propusese să termine degrabă cu formularele de taxe. Deja aranjase totul cu gardianul de serviciu, care le condusese în bibliotecă şi pornise wi-fi-ul, dându-le instrucţiuni precise: să se ocupe doar de formularele Elísei, iar Agla să nu lase pe nimeni să intre să caute altceva pe internet.

— Uite! îi arătă Elísa coloana veniturilor.

— Ai venituri pasive?

— Adică?

— Prin asociaţii sau firme cu răspundere limitată.

— Poftim?

— Atunci profituri? De unde ai obţinut banii?

— Doar de la fabrica de prelucrare a peştelui la care am lucrat câteva luni anul trecut. Şi de la Şef, înţelegi? Normal, banii ăia n-am să-i declar la fisc!

— Vrei să zici că ăsta e singurul venit pe care l-ai avut tot anul?

Era clar că fata era un adevărat dezastru, iar venitul ei declarat pentru anul respectiv era mai mic decât jumătate din tot ce plătea Agla lunar. Judecând după contul online al Elísei, mai erau câteva datorii către agenţii de creditare cu dobândă mare deja neplătite şi în curs de recuperare, deci era greu de crezut că banii de la Şef puteau fi prea mulţi.

— Dacă vrei, îţi pot transfera o mică sumă ca să-ţi plăteşti toate datoriile şi s-o iei de la zero, îi propuse Agla, pe care o enerva să vadă toate acele notificări de recuperare a datoriilor pentru nişte sume care, pentru ea, ar fi fost bani de scobitori.

— Eşti chiar atât de bogată încât nu mai ştii ce să faci cu banii? întrebă Elísa.

— Nu sunt sume mari, răspunse Agla.

Elísa păru să-şi dea seama că ea nu glumea.

— Nu, zise, zâmbind jenată şi lăsându-şi ochii în jos. Nu-mi transfera nimic. N-o să fac decât s-o iau razna când ies de aici şi să-i cheltuiesc pe toţi pe droguri. Dar mersi, oricum!

— Aceste mici împrumuturi sunt acum în curs de recuperare, deci n-o să faci decât să acumulezi şi mai multe dobânzi şi datorii. Ştii asta? zise Agla, apoi îşi făcu o notiţă mentală să scape cu totul de acţiunile ei de la o agenţie de creditare.

Investiţia aceea, deşi cu risc scăzut şi profitabilă, îi aduse brusc un gust amar în gură.

— Încerc să nu mă gândesc la ele, răspunse Elísa şi ridică din umeri.

Agla o privi atent, încercând să-şi dea seama ce era în mintea ei, însă nu credea că tânăra se gândea, de fapt, la ceva anume. În fine, nu părea deloc grăbită să-şi rezolve dificultăţile financiare. O şuviţă de păr ciufulit îi căzu Elísei pe frunte. Agla simţi parcă un imbold subit să i-o dea după ureche. Părul ăla rebel avea ceva care o făcea să tânjească să-l îmblânzească, să-l pieptene, să-l facă să urmeze, totuşi, nişte reguli. În loc de asta, copie numărul somaţiilor, îşi deschise contul bancar personal şi le achită pe toate

dintr-o singură manevră.

— Ce faci? întrebă Elísa, uitându-se la ecran cu o expresie goală.

Fata avea coloană vertebrală, însă era departe de-a fi cea mai inteligentă persoană pe care o întâlnise Agla vreodată.

— Ţi-am plătit datoriile, răspunse Agla. Îmi permit s-o fac, iar tu nu poţi continua să tot acumulezi dobânzi cât eşti aici şi nu poţi să achiţi nimic.

— Of…

O lacrimă solitară se scurse pe obrazul Elísei, iar asta, plus şuviţa aia rebelă de păr, o descumpăniră brusc pe Agla. Nu era o sumă îndeajuns de mare încât să plângă după ea. Era însă la fel de adevărat şi că ea nu reuşise niciodată să priceapă de ce femeile erau atât de sensibile când venea vorba de bani. La fel fusese şi Sonja: nu o lăsase niciodată pe Agla să achite vreun lucru. Iar când Agla cumpărase casa, atunci o luase complet razna şi o părăsise.

— Nu plânge! şopti. Doar că mă enervează să văd cum se tot acumulează dobânzile.

— N-o să am niciodată destui bani să ţi-i dau înapoi, zise Elísa şi-şi şterse lacrima de pe obraz, spre uşurarea Aglei.

Tocmai se pregătea să-i spună că n-avea importanţă – lucru întru totul adevărat – când simţi pe picior mâna fierbinte a Elísei, prea sus pe coapsă.

Încă o dată avu senzaţia că primise un pumn în faţă – de fapt, de data asta i se păru că e înjunghiată. Cum de fusese atât de proastă încât să o ajute pe fiinţa asta? Părea mereu în stare să strice orice încercare prietenoasă cu un răspuns complet anapoda.

— Nu ştiu ce dracu’ îţi închipui că sunt! şopti hârâit, apoi se ridică în picioare şi apăsă butonul soneriei.

Trecuseră luni bune de când toate uşile acelea încuiate încetaseră s-o mai scoată din minţi, însă, de la sosirea fetei, începuse să se simtă cu adevărat ca o prizonieră, împiedicată mereu să fugă de atenţiile Elísei.

25.

María sfâşia în bucăţele ultima pagină a ziarului gratuit *Fréttablaðið*. Nu avea niciun motiv să facă una ca asta, activitatea fiind doar o supapă de refulare pentru frustrarea care se tot acumulase de când văzuse ştirea care anunţa că fusese cenzurată de către comisia de etică a sindicatului jurnaliştilor pentru inadvertenţele dintr-un articol publicat în Veveriţa.

Fusese convinsă că subiectul fusese de mult dat uitării. Era adevărat: se grăbise şi nu verificase un subiect înainte să publice articolul. Ulterior şterse însă postarea şi-şi ceruse scuze faţă de toţi cei implicaţi. Ştia că cineva informase comisia de etică, însă habar n-avusese că aceştia chiar cercetaseră cazul. Era întru totul surprinsă că întâmplarea ieşea la iveală tocmai acum, după mai bine de un an.

Se ridică în picioare, se duse în baie şi porni duşul, dându-şi totodată seama că Maggi urma să vadă articolul. Bărbatul avea mereu grijă să sublinieze că citeşte *Fréttablaðið*. Probabil stătea pe undeva şi-şi mânca terciul organic, cugetând la ce dezamăgire fusese ea pentru el. În timp ce se holba la imaginea propriei feţe obosite în oglindă, María avu iar senzaţia sâcâitoare că se dezamăgise şi pe sine însăşi.

Odinioară era foarte sigură de propriile calităţi: simţ practic şi determinare, faptul că nu lăsa pe nimeni să o aburească. Îşi imaginase că o aştepta un viitor strălucit în cadrul sistemului de justiţie, plus un mariaj îndelungat şi tihnit alături de Maggi, poate şi doi sau trei copii.

Simţi brusc o dorinţă covârşitoare să-l sune pe Maggi şi să încerce să-şi dea seama din tonul lui dacă citise sau nu articolul despre ea, dar reuşi să-şi stăpânească impulsul de a se repezi la telefon. Bărbatul îi ceruse să nu-l mai sune. Nu mai suporta să-i asculte scuzele înecate de lacrimi şi, la o adică, ea îl înţelegea perfect. Când se lăsa copleşită de autocompătimire, nu se suporta nici ea însăşi.

În duş, deschise gura larg şi lăsă apa să i-o umple, apoi începu să urle din toţi rărunchii, astfel încât apa ţâşni în jeturi prelungi şi calde. Desăvârşise această metodă de a urla sub apă, într-o pernă sau chiar în scobitura cotului, scăpând astfel de toată încordarea şi dezamăgirea fără să bage groaza în toţi vecinii. Era mai bine să urle decât să plângă şi era un semn de recuperare că-n ultima vreme mai mult ţipa decât vărsa lacrimi.

După ce ieşi din duş, se înfofoli într-un halat de baie, apoi se aşeză pe canapea cu laptopul în braţe şi-şi verifică e-mailurile. Starea de disperare dispăru instantaneu când văzu un mesaj de la un expeditor necunoscut. Era de la o adresă de Gmail alcătuită dintr-un şir de numere, dar când văzu documentul de la Banca Centrală anexat e-mailului îşi dădu imediat seama cine-l expediase. Îi retrimise Aglei lista, după care se ridică şi merse la birou, unde băgă imprimanta în priză.

În dormitor, începu să scotocească prin teancul de haine curate, găsi o pereche de blugi şi un tricou, apoi se hotărî că-şi putea cumpăra de undeva

şosete pe parcursul zilei şi că putea ieşi şi fără să poarte chiloţi, aşa cum proceda acum. Sistemul ei de a spăla haine îi convenea de minune, dar pe Maggi l-ar fi şocat profund. Pe podea se aflau două teancuri – unul cu rufe murdare ce urmau să fie băgate în maşina de spălat şi unul cu haine curate scoase din uscător. Rezultatul era un flux constant de haine. La un moment dat, toate ajungeau să petreacă timp pe trupul ei în cadrul tranziţiei de la teancul curat la cel murdar. Proceda ca un harnic funcţionar public ce se ocupă de stive peste stive de documente.

Totuşi, sistemul nu se aplica şi lenjeriei intime. Încă nu izbutise să controleze şi acest aspect al lucrurilor şi adesea apela la cumpărarea de pachete economice de chiloţi roz sau bleu ce costau doar o frântură din ce plătea ea pentru lenjeria sexy şi scumpă pe care o purtase pe vremea când era căsătorită cu Maggi. Şosetele deveniseră bunuri de care putea scăpa oricând. Sub nicio formă nu se mai putea deranja să le pună pe perechi.

Când se întoarse, imprimanta scuipase deja lista de la Banca Centrală. Cafeaua rămasă în carafă se răcise; şi-o turnă în cană şi se aşeză pe canapea, cu lista proaspăt printată în mână.

26.

Agla nu reuşea să dea nicidecum de cap listei de la Banca Centrală trimisă prin e-mail de María. O comparase de mai multe ori cu datele de la Bursa Londoneză de Metale, iar la prima vedere părea că fabrica de aluminiu islandeză exporta o cantitate zdravănă de aluminiu la preţ reglementat prin intermediul sistemului BML. Totuşi, preţul pentru aceste vânzări era mai puţin de o treime din cât ar fi trebuit să fie pe piaţa mondială. Prin urmare, veniturile fabricii se înjumătăţiseră pe parcursul ultimilor trei ani. În acelaşi timp, însă, facturi enorme fuseseră trimise în fiecare lună către fabrică de o firmă numită Meteorite Metals, iar fabrica le achitase la termen.

Căută Meteorite Metals şi descoperi că oferea posibilităţi de stocare pentru metale. Apoi cercetă raportul anual al fabricii din anul precedent şi descoperi că practic toată producţia de aluminiu din acel an era trecută la active: nu fusese vândută. Ceea ce arăta extrem de suspect. Concluzia Aglei era că fabrica de aluminiu islandeză producea aluminiu, iar apoi pur şi simplu îl livra în străinătate spre a fi depozitat.

Deschise un folder de pe desktop denumit Facturi Completate, unde se

ascundea browserul Tor, pe care-l folosea atunci când nu voia ca autorităţile să afle cu ce se ocupă. Introduse parola, îi trimise Maríei un mesaj prin aplicaţia Bleep şi aşteptă câteva secunde să vadă dacă femeia e online.

Agla: *N-are niciun sens să produci ani la rând aluminiu şi să-l laşi în depozit, pe stoc.*

María: *Nu e o strategie de afaceri obişnuită să păstrezi active ca să forţezi preţul să crească?*

Agla: *Desigur. Dar preţul n-a crescut.*

María: *Ciudat.*

Agla: *Da.*

María: *Ai văzut Meteorite? Ce-i aia?*

Agla: *Pare să se ocupe cu depozitarea de metale.*

María: *Ai căutat-o pe Google?*

Agla: *Da. Pagină principală drăguţă, dar probabil nu prea multe în spatele ei.*

María: *Vrei să spui că e o firmă falsă?*

Agla: *E posibil. Poţi să iei un avion până acolo şi să arunci o privire?*

María: *Ce mama naibii? Ce să fac?*

Agla: *Du-te acolo. Verifică dacă există firma. Doar păstrează toate bonurile.*

Urmă o pauză lungă înainte să vină răspunsul Maríei.

María: *OK.*

Agla se întrebă dacă María avea să descopere ceva interesant. Era foarte probabil ca Meteorite Metals să nici nu existe, să fie doar o firmă-fantomă folosită pentru a ascunde traseul banilor. Agla ştia cum funcţionează sistemul, ea însăşi deţinea câteva astfel de firme. Bănuia că schema fusese concepută pentru ca toate costurile producţiei de aluminiu să fie suportate de fabrica din Islanda, în timp ce veniturile se duceau direct la firma-mamă din străinătate, care astfel nu plătea nicio taxă în Islanda. Cunoştea genul de şiretlicuri care trebuiau înfăptuite pentru ca acest lucru să funcţioneze. Indiferent ce se petrecea în spatele cortinei, schema purta toate caracteristicile unei acţiuni de-a lui Ingimar.

Elísa îi ieşi în întâmpinare când se întoarse în aripa femeilor.

— Hei, îmi pare foarte rău pentru aseară! începu ea, urmând-o în celulă.

Singurul răspuns al Aglei fu să închidă după ea uşa propriei celule, însă, de îndată ce se răsuci, uşa se deschise la loc şi Elísa îşi vârî capul înăuntru.

— O uşă închisă înseamnă că persoana respectivă preferă să rămână singură, rosti Agla fără nicio inflexiune în glas.

— Da, ştiu. Regulile de conduită şi aşa mai departe. Voiam doar…

Amuţi şi se strecură şi mai mult înăuntru.

— Vezi tu, voiam să-ţi ofer o explicaţie. Nu sunt deloc obişnuită ca oamenii să facă ceva pentru mine fără să vrea ceva în schimb.

Agla oftă. Cam la fel stătea treaba şi cu ea. Toţi voiau ceva pentru eforturile depuse.

— Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, răspunse ea. Închide uşa când pleci!

— Dar… Ascultă-mă, doar mă jucam când am făcut ce-am făcut. Pesemne c-am interpretat greşit semnalele… Am crezut că eşti la fel ca mine.

— Cum adică?

— Înţelegi tu. Gay, răspunse Elísa şi chicoti, ca şi cum ar fi fost ceva comic.

Agla simţi cum o cuprinde furia.

— În pizda mă-sii, nu-i treaba ta cum sunt, de ce mă aflu aici, sau orice altceva! Nu-ţi mai băga dracului nasul peste tot şi lasă-mă odată în pace!

27.

Vântul dinspre nord era atât de rece, încât aveau amândoi feţele roşii şi le curgeau nasurile când cotiră la Hafravatnsvegur şi o luară în sus pe drum. Gunnar opri motoreta şi Anton coborî cu atenţie din şa. Pe drum încoace îi trecuse prin minte că dacă, din cine ştie ce motiv, ar fi căzut de pe motoretă, ar fi avut mari probleme – toţi explozibilii pe care-i pregătiseră erau în rucsacul lui şi mai aveau şi o canistră plină cu benzină înghesuită între ei. N-ar fi fost nevoie decât de o scânteie ca să fie aruncaţi în aer.

Porniră unul lângă altul pe coastă în sus, spre locul în care se sfârşea terenul mlăştinos şi lăstărişul devenea atât de dens, încât trebuiau să meargă unul în spatele celuilalt. Gunnar se afla în faţă, cu canistra în mână, iar Anton în urma lui, cu rucsacul în spinare. Mestecenii erau în continuare

lipsiţi de frunze, însă începeau să se vadă mugurii, indicând astfel că nu mai era mult până când peisajul avea să capete tenta verde a primăverii. Aerul era prea rece ca să poarte vreun miros de pădure, însă Anton avea totuşi impresia că percepe un iz de primăvară. Îi reamintea de copilărie şi de o imagine care-i tot apărea în minte, cu tatăl său lângă un lac, cu o undiţă în mână, iar undeva în apropiere mama lui, pe o pătură, pregătind un picnic. Între ei stătea o versiune a lui, mică şi fericită. Mama lui nu-şi ignorase dintotdeauna soţul. Avea amintiri cu ei sărutându-se, râzând sau dansând, cu feţele lipite, în living. Dar, undeva pe drum, la un moment dat, ceva o luase razna, iar bănuiala că totul era din vina lui îl rodea pe interior.

— Bun! rosti Gunnar după ce trecură de creastă şi ajunseră în vale, unde nu se mai vedea şoseaua. De unde începem?

Anton îşi dădu jos precaut rucsacul de pe umeri şi privi în jur. Era un loc potrivit. Teren pietros pe coastă, aşa încât nu exista nicio şansă să stârnească vreun incendiu de vegetaţie. Nu departe se afla faleza, iar până la ea se vedeau câţiva bolovani masivi, în spatele cărora se puteau adăposti.

— Să începem cu cocteilurile Molotov! propuse Anton, ştiind că asta avea să-l facă fericit pe Gunnar.

Pe de altă parte, era uşurat să scape de benzină şi să se concentreze la treburi serioase, fără să mai fie sâcâit de un Gunnar mult prea entuziast.

Anton scoase cele patru sticle de votcă pe care le luaseră cu ei de sub chiuveta din bucătărie – mama lui nu se mai sinchisea să ducă sticlele goale în tomberonul pentru reciclat de la subsol – şi le scoase capacele. Ţinu pâlnia şi Gunnar turnă benzina. Odată sticlele umplute, îndesară fâşii de cârpă în fiecare.

— Gata? întrebă Gunnar, aprinzând bricheta din mână.

— Stai niţel! îi ceru Anton. O facem în felul următor: tu aprinzi una şi o arunci cât de departe poţi, apoi ne ascundem după bolovanii ăia de lângă faleză. Bine?

— Bine, cedă Gunnar în timp ce aprindea prima cârpă, înmuiată bine în benzină, luă foc imediat.

— Rahat, rahat, rahat! bombăni Anton în timp ce fugea spre stânci, întrucât nu se aşteptase ca Gunnar să se grăbească atât de tare.

Urmă un zgomot de sticlă spartă, apoi foşnetul şi pârâitul benzinei aprinse. Abia izbuti să se arunce după stânci, cu mâna deasupra capului. Era mult mai înfricoşat decât se aşteptase să fie.

— Iuhuu! chiui Gunnar, ţopăind într-un vesel dans al războiului la câţiva

metri distanţă.

El nu se ascunsese după stânci, ci se întorsese cu faţa ca să vadă explozia.

— Omule, plouă cu nisip! cârâi el cu un rânjet care i se întindea de la o ureche la alta. Ai văzut?

Anton trebuia să recunoască faptul că nu văzuse explozia, aşa că, pentru a-şi înăbuşi teama, luă următoarea sticlă şi-şi scoase bricheta din buzunar.

— Aruncăm două deodată! zise. Un, doi, trei!

Aprinseră cârpele şi aruncară bombele împreună. Anton avu nevoie de toată puterea voinţei să rămână pe loc şi să urmărească explozia în loc să fugă cât mai departe. De data asta, bubuitura răsună de două ori mai puternic, sticlele spărgându-se una după alta şi preschimbându-se într-o adevărată furtună de foc, care apoi cedă locul unui nor negru ce se ridică în aer. Era mai impresionant decât îşi închipuise că avea să fie. Îşi simţea faţa arzând de ruşine gândindu-se cum alergase cât îl ţineau picioarele ca să fie cât mai departe de explozie. Cât despre Gunnar, acesta părea că se simte în largul său. Luă şi ultima sticlă, o aprinse şi o azvârli.

Abia se sfârşiseră ultimele ecouri ale bubuiturii, când un glas furios se făcu auzit răguşit de undeva din spatele lor:

— Ce dracu’ vă închipuiţi că faceţi aici?

Bărbatul avea o expresie plină de furie întipărită pe chip. Din nou, Anton simţi imboldul s-o rupă la fugă.

— Ne prosteam şi noi, răspunse el pe un ton de scuză, întinzând mâna după rucsac şi săltându-şi-l pe umeri.

— Dispăreţi naibii de-aici, cu hărmălaia voastră cu tot! mârâi bărbatul. Încercăm şi noi să ne bucurăm de masă în linişte şi pace.

Făcu semn cu mâna înspre faleză, unde un grup numeros de persoane stăteau în jurul unei pături roşii. Anton nu pricepea cum de nu-i văzuse atunci când coborâse pe coastă alături de Gunnar. Singura explicaţie era că la momentul acela nu se aflau acolo. Acum însă văzu că oamenii începuseră să mănânce de o bună bucată de timp, ba chiar îşi aduseseră cu ei şi cele mai bune vase de porţelan. Pătura era acoperită de bunătăţi, la fel cum era şi masa lor de-acasă când mama lui avea chef să-i răsfeţe.

Lui Anton îi sălta rucsacul în spinare în timp ce alergau în tăcere spre vale. După ce se îndepărtară de privirile grupului, se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

— Rahat! Ce surpriză! icni Gunnar. Prima dată am crezut că sunt poliţaii.

Anton îşi dădu jos rucsacul şi se lăsă să cadă la pământ, cu răsuflarea tăiată.

— Cine naiba iese la picnic pe frigul ăsta? hârâi el printre hohotele de râs.

Se simţea uşurat. Iniţial îşi închipuise că individul era cu siguranţă poliţai, vreun şerif de la ţară sau ceva de genul, pentru că purta două şiruri de nasturi şi avea un glas poruncitor, de parcă toată valea ar fi fost a lui.

— Mi s-a părut că beau din nişte cupe ca nişte trofee, râse Gunnar. Ce ciudaţi! Năvala asta a turiştilor devine tot mai nebunească. Chiar c-au luat-o razna dacă au ajuns să pună în scenă ciudăţenii de-astea.

— Trebuie să fi fost un soi de club pentru jocuri de rol, completă Anton. Niciun turist nu se îmbracă aşa.

MAI 2017

28.

— Te rog, lasă-mă să ies!

Sonja stătea cu cheile în mână şi se uita la bărbatul din cuşcă. Mirosul care venea dinspre el era atât de puternic, încât ea abia putea să respire, dar măcar el nu mai tremura şi nu mai transpira. Se ţinea cu ambele mâini de bare şi plângea. Sonja ştia din proprie experienţă că, după ce stătuse zile întregi acolo, avea să-i vină greu să stea în picioare atunci când, într-un final, avea să-l elibereze. Uneori se întreba dacă nu cumva era cazul să schimbe cuşca aceea cu una mai înaltă şi mai potrivită pentru oameni, dar asta ar fi făcut prizonieratul mai puţin eficient. Şi, oricum, ştiau toţi de tigrul care ocupase pe vremuri cuşca şi ce rol avusese el, ceea ce însemna că obiectul îşi păstrase o anumită notorietate şi stârnea un anumit tip de frică.

Scoase pastilele din buzunar şi i le dădu individului.

— Ia astea, Thorgeir! După ce încep să-şi facă efectul şi te potoleşti, vin şi-ţi dau drumul.

El înhăţă pastilele şi le înghiţi cu o gură mare de apă din sticla aflată alături.

— Te rog, n-o închide! o imploră cu glas subţire atunci când ea închise uşa camerei de depozitare.

Avea să-i lase treizeci sau patruzeci de minute, iar atunci starea lui urma să fie îndeajuns de normală ca să poată face un duş şi să se îmbrace. Era cu o zi mai devreme, şi Sonja o ştia prea bine, însă trebuia să elibereze casa şi să aibă totul pregătit. A doua zi, Tómas avea să se întoarcă în conacul cu nenumărate camere care odinioară îi aparţinuse domnului José şi lui Nati, baronii mexicani ai drogurilor care avuseseră parte de un sfârşit violent exact în livingul acela, înainte să fie daţi bucată cu bucată drept hrană tigrului care fusese locatarul anterior al cuştii.

Se înfioră de nerăbdare când se gândi la Tómas şi se simţi cuprinsă de entuziasm că avea să-l revadă. Tot mai avea de pus la punct călătoria înapoi spre casă, lucru care-i dădea mereu dureri de cap. Traseul nu trebuia să fie uşor de anticipat, însă nici nu putea să fie prea lung sau prea complicat, ca să nu-l umple de frustrare pe Tómas.

— Cum e? întrebă Alex când ea îşi făcu apariţia în living.

— A trecut peste sevraj, răspunse Sonja. Dar tot mai trebuie să treacă şi peste căderea mentală. Nu face decât să plângă întruna. De fapt, mai are

nevoie de puţin timp, dar trebuie să-i dau drumul de-acolo. Ar fi super dacă ai putea să faci curat în cuşcă înainte să pleci.

— Ok, mă ocup, zise Alex.

— Şi mai e şi drumul spre casă, adăugă ea. Am pus la punct un traseu pentru tine, prin Elveţia, via Amsterdam. În Zürich te aşteaptă o maşină de închiriat care să te ducă la şcoală.

— Şi apoi?

— După ce-l iei pe Tómas, conduci spre Lucerna şi iei un zbor de linie înapoi spre Zürich, după care te întorci încoace via Copenhaga.

Alex încuviinţă dând din cap. Ştia că n-are rost să protesteze sau să bombăne. Era conştient că mâine ea putea foarte bine să schimbe traseul, şi încă o dată după aceea. La început, se plânsese de toată această bătaie de cap, zicând că traseele complicate pentru a-l aduce pe Tómas acasă de la şcoală erau complet inutile. Încercase s-o convingă pe Sonja că experienţa lui ca bodyguard era îndeajuns de vastă încât să simtă dacă erau urmăriţi. Însă apoi, cu doi ani mai înainte, el îi salvase viaţa aruncându-se între ea şi un ucigaş înarmat trimis de un rival. Incidentul îl convinsese că primejdiile erau cât se poate de reale.

29.

María îşi înţepeni sticla cu apă între coapse şi-i deşurubă dopul. În maşină era foarte cald, iar apa se încălzise. Îi părea deja rău că nu mersese la o firmă de închirieri auto ceva mai respectabilă. Ar fi putut să opteze pentru un 4×4 de clasă sau chiar pentru o maşină obişnuită, dar cu aer condiţionat, dat fiind că oricum Agla acoperea totul. Apelase însă la vechiul ei obicei de a menţine cheltuielile la minimum şi găsise o firmă mică şi ieftină. Maşina îi dovedea acum de ce preţul de închiriere fusese atât de scăzut.

Dăduse ocol de mai multe ori depozitului enorm, care părea mare cât un stadion de fotbal, cu o intrare pentru marfă într-o parte şi o ieşire în cealaltă. Văzuse câteva camioane dispărând în partea din faţă a clădirii şi ieşind prin capătul celălalt, deci de bună seamă că acolo se întâmpla ceva, chiar dacă în parcarea personalului nu se aflau decât opt maşini, fiecare cu vreo două spaţii goale în jur, de parcă proprietarii lor se străduiau să obţină cât mai mult loc liber.

Îi trimise din maşină Aglei un e-mail scurt prin care o informa că

depozitul de metale chiar exista şi că era o construcţie uriaşă cu sigla Meteorite Metals pe ea, nu doar o firmă-fantomă, cum bănuia Agla. Apoi intră în parcarea goală marcată *VIZITATORI* şi opri acolo, frâna de mână cârâind a protest când trase tare de ea ca să se asigure că maşina n-avea s-o ia la vale.

Când coborî, descoperi că temperatura de afară era la fel cu cea din maşină, însă acum simţea şi că-i arde pielea de la văpaia soarelui. Nu reuşise niciodată să suporte prea mult soarele, spre deosebire de Maggi, care se bucura să-şi petreacă zilele afară în grădină, unde se bronza perfect. Ea, însă, doar se ardea. Îşi alungă din minte imaginile cu trupul gol al lui Maggi şi împinse uşa pe care scria *BIROU*, tuşind cu subînţeles.

— Bună, dragă! o întâmpină recepţionera cu o voce amabilă, aproape muzicală. Cu ce te pot ajuta?

Avea o coafură ţeapănă, cu părul ridicat în creştet, iar preţ de o clipă María fu cât pe ce s-o întrebe dacă era o perucă sau dacă femeia chiar depusese un mare efort şi-şi vopsise şi ondulase părul ei natural. În loc de asta, se prezentă şi-i arătă femeii ecusonul de jurnalistă.

Zâmbetul prietenos se transformă instantaneu într-o încruntătură suspicioasă.

— Îl sun pe manager, zise ea ridicând telefonul şi ducându-l la ureche fără s-o scape din ochi pe María.

Aşteptă câteva secunde, apoi îi spuse interlocutorului să-l trimită pe Donald jos.

— Avem o jurnalistă aici la recepţie, adăugă ea, cu toate că tonul şi expresia sa sugerau mai degrabă că îl anunţa că acolo jos era un şobolan.

Respectivul Donald părea să aibă şi el cam aceeaşi senzaţie. Trecuse doar un minut când dădu buzna pe o uşă laterală şi ajunse la recepţie.

— Ce cauţi aici? întrebă el agresiv.

Primirea ostilă o surprinse pe María, aşa că tuşi şi-şi începu discursul, explicându-i că e o jurnalistă din Islanda care are un mic canal de ştiri online.

Însă Donald o întrerupse înainte să-şi termine fraza:

— Aici nu discutăm cu jurnalişti.

— Nu vreau decât să aflu nişte informaţii de ansamblu despre comerţul cu aluminiu… începu ea înainte ca Donald să o întrerupă iarăşi ferm:

— Acum poţi să pleci.

— Mi-ar plăcea foarte mult să stau de vorbă cu directorul acestei firme,

insistă ea.

— Atunci trebuie să discuţi cu Meteorite Metals International. Aici nu vorbim cu jurnalişti.

— Iar numele tău este Donald… şi mai cum?

— Cheamă paza! se răsti Donald la recepţioneră, depărtându-şi mult picioarele şi încrucişându-şi braţele la piept pentru a da clar de înţeles că nu mai are nimic de adăugat.

Era evident că doar până aici avea să ajungă. Se hotărî că probabil nu era momentul să întrebe dacă poate merge la toaletă. Trebuia să se abţină şi gata.

— Găsesc şi singură ieşirea, rosti exact când doi agenţi de pază îşi făcură apariţia, apucând-o fiecare de câte un braţ şi conducând-o prin parcare către maşină.

Urcă la volan cu trupul ţeapăn, uşurată că scăpase din mâinile lor, apoi porni în marşarier. Cei doi agenţi de pază îi urmăriră maşina până la poartă, unde se opriră şi o petrecură din priviri în timp ce se îndepărta.

Imediat ce dispăru din câmpul lor vizual, trase pe dreapta şi coborî din maşină, apoi îşi trase blugii în jos şi urină în praful de pe marginea drumului. Respira cu repeziciune şi simţea cum îi bubuie inima în piept. Reacţia lor exagerată la sosirea ei confirma bănuiala Aglei: era ceva ciudat la depozitul acela de metale. Era ceva foarte ciudat în întreaga poveste.

30.

Extrasele de cont ale Elísei ofereau o perspectivă asupra vieţii sale – cu cât Agla săpa mai mult printre ele, cu atât mai clară devenea imaginea pe care şi-o alcătuia despre această tânără. Acum, că avea acces la detaliile ei bancare online şi-i completase declaraţiile fiscale, Agla nu rezistă tentaţiei să-i verifice şi tranzacţiile cu cardul. Ce era limpede era că Elísa avea o adevărată dependenţă de îngheţată şi că părea să-şi cumpere câte una în fiecare seară, când plătea şi câte-o masă la vreun local fast-food.

Când se uita la ea, nimic nu dădea de înţeles că astea ar fi fost obiceiurile ei alimentare: mereu pizza, tăiţei, burgeri şi tot felul de mâncăruri proaste. Majoritatea serilor păreau să se încheie la cinematograf, unde, bănuia Agla, Elísa îşi devora dulciurile, întrucât de obicei urmau şi câte două sau trei tranzacţii la ghişeul cu gustări.

Apoi venea o lungă perioadă fără nicio tranzacţie, urmată de o singură

plată consistentă pe care o făcuse ea însăşi, iar la scurt timp după aceea un transfer către o femeie pe nume Katrín care, potrivit datelor personale, avea douăzeci şi cinci de ani şi locuia în străinătate. Părea că ori de câte ori făcea rost de nişte bani, Elísa i-i dădea acestei femei. Acelaşi tipar se repetase timp de mai bine de doi ani, exact până când tânăra fusese închisă în Olanda, cu câteva luni înainte.

Agla chibzui îndelung la tot ce descoperise şi, indiferent cât de mult încercă să nu-şi lase mintea să zăbovească la asta, o întrebare îi tot revenea în minte: cine era această Katrín şi de ce îi dădea Elísa toţi banii ei? Cu siguranţă era un traficant.

Îşi făcu apariţia gardianul, gata să o conducă înapoi în bucătărie pentru prânz.

Elísa era acolo, spunându-le, ca de obicei, celorlalte femei o poveste:

— Totul a început când am făcut un împrumut, o auzi Agla spunând imediat ce intră în bucătărie.

— Toate problemele încep aşa, zise contabila.

Agla se abţinu să pufnească ironic. Aflase tot ce se putea despre contabilă şi ştia că aceasta delapidase bani de la firma de expedieri pentru care lucrase. Începuse cu sume mici, potrivit documentelor judecătoreşti descoperite de Agla pe internet.

— Ştiam că individul ăsta e dubios, continuă Elísa, dar n-aveam nicio leţcaie. Nu ştiam ce să fac şi mai eram şi pe punctul de-a fi dată afară din locuinţa în care stăteam cu chirie. Mă dusesem deja şi la tipul care mă plătea binişor ca să mi-o tragă, însă îşi găsise pe altcineva, aşa că am ajuns să scormonesc prin tomberoane căutând sticle pe care să le vând ca să cumpăr nişte mâncare pentru pisici; pisoiul miorlăia întruna pentru că-i era foame. Apoi, după ce am strâns suficient pentru o conservă, el n-a făcut decât să strâmbe din nas la ea şi să plece. Atunci m-am aşezat pe jos şi m-am pus pe plâns.

— Şi?

Aglei i se păru că atât contabila, cât şi Vigdís puseseră întrebarea în acelaşi timp. Păreau complet fermecate de poveştile fanteziste ale Elísei.

— Păi, l-am cunoscut pe tipul ăsta la o petrecere şi l-am întrebat dacă poate să-mi împrumute o sută de mii de coroane. El a zis „Da, nicio problemă”, apoi am mers acasă la el şi pur şi simplu a scos banii dintr-un sertar şi mi i-a dat.

Deci pe atunci încă nu-şi dăduse seama că nimeni nu face ceva pe

degeaba? se întrebă Agla, dar nu zise nimic.

— Şi aveam de gând să plătesc chiria şi să cumpăr mâncare pentru pisică şi tot ce mai trebuia, dar a doua zi dispăruseră toţi banii.

— Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva? se auzi Agla spunând, surprinsă ea însăşi de tonul de reproş din propriul glas.

Stătea lângă blat, cu cuţitul pentru unt în mână, şi se uita la Elísa, care avea o expresie de satisfacţie pe faţă. Poate era doar mulţumită că Agla i se adresase pentru prima oară după câteva zile.

— Cum ziceam, răspunse ea cu un zâmbet de scuză, sunt dependentă de droguri. Iar dependenţii au nevoie de droguri.

Agla voia să-şi muşte limba. Nu avusese de gând să vorbească cu Elísa ori cu celelalte. Plănuise să-şi ia sandvişul şi o ceaşcă de cafea şi să meargă în camera comună ca să mănânce singură, aşa cum se obişnuise să procedeze din acea seară jenantă, când gestul Elísei o enervase atât de rău.

— Fireşte, murmură ea, încă surprinsă de propria nevoie de a-şi exprima părerea despre această tânără.

Parcă javra din interiorul ei ieşise la iveală şi, înainte să-şi dea seama ce face, vărsase ceva ce sub nicio formă nu-şi dorise să spună cu voce tare.

— Azi se numeşte alcoolism, reluă Elísa. Sunt alcoolică. Dacă nu beau, atunci iau droguri. Şi iau droguri doar ca să pot bea şi mai mult.

Agla trebuia să recunoască faptul că tendinţa asta îi era cât se poate de cunoscută. În trecut, căpătase obiceiul să tragă cocaină pe nas numai ca să nu se îmbete prea tare. Însă situaţia ei de atunci era extrem de diferită de cea a fetei slăbănoage.

Se întoarse în bibliotecă şi, chiar dacă ora de prânz încă nu se încheiase, Ewa o lăsă să intre, aşa că se aşeză iar la calculator. Închise fereastra cu contul bancar al Elísei şi apoi se mustră în gând pentru propriul comportament. Chiar nu înţelegea de ce începuse să-şi bage nasul în viaţa acestei femei; nu doar că nu era deloc treaba ei, dar Elísa avea un adevărat talent să o calce pe nervi.

Deschise încă un bilanţ anual al Meteorite Metals. Nu ajunsese foarte departe când descoperi exact ce se aşteptase să descopere, mai devreme sau mai târziu: relocarea sediului principal al firmei din Indiana, SUA, la Paris, cu trei ani înainte.

Inima începu să-i bată mai repede pe măsură ce suspiciunile ei deveneau tot mai puternice şi parcă rămase fără aer când văzu numele băncii care se ocupa de afacerile firmei în Franţa. Exact la asta se gândise în mod

instinctiv încă de la început. Ingimar era implicat în toată schema, dar, mai important, la fel era şi William Tedd.

Iar banca pentru care lucra William la Paris nu doar că se ocupa de afacerile firmei Meteorite Metals, ci deţinea compania cu totul.

31.

Ingimar mai avea puţin până la pod când îi sună telefonul. De obicei, într-o zi alerga în jurul lacului în sensul acelor de ceasornic, iar în următoarea, invers. Încerca să alterneze traseele, dar de multe ori vântul era cel care lua decizia în locul său. Începea să alerge cu vântul în spate, astfel încât să nu-l aibă contra lui până când se încălzea. Întotdeauna alerga într-un ritm lent şi simţea că fiecare pas făcut îi forţa genunchii, însă acest obicei se apropia cel mai mult de rutina unei activităţi fizice regulate pe care putea să o respecte. Îşi pusese în gând să alerge în fiecare zi, iar în mintea lui ăsta era ţelul pe care voia să-l atingă şi acum. Totuşi, adevărul era că nu-şi găsea timp să alerge decât o singură dată pe săptămână.

Îşi pescui telefonul din buzunar şi îl duse la ureche, reuşind să audă numai jumătate din salutul agitat al lui William.

— Uşurel, omule! spuse el. N-am auzit ce ai zis.

— O jurnalistă din Islanda şi-a făcut azi apariţia la depozit şi-a încercat să intre cu forţa. O femeie pe nume María.

— La depozitul din Indiana?

— Da. De asta sunt îngrijorat. Nu ziceai că n-avem motive să ne facem griji din cauza ei?

— Ba da.

— Atunci, ce caută în State? Trebuie să fi dat peste ceva dacă a depus atâta efort să vină acolo în persoană ca să întrebe despre aluminiul din depozit.

Dintr-odată, pe Ingimar parcă începură să-l doară şi mai tare genunchii, aşa că îşi încetini ritmul, până când ajunse să se plimbe la pas. Mai avea doar câţiva metri până la banca cu statuia lui Tómas Guðmundsson, poetul din Reykjavík, aşa că şchiopătă până acolo şi se aşeză lângă el. Alergarea de azi era complet compromisă.

— O verific imediat. E aceeaşi femeie care m-a tot sunat în ultima vreme cu tot soiul de teorii nebuneşti ale conspiraţiei. Îi mai sâcâie şi pe ăia de la fabrica de aluminiu cu teoriile ei tâmpite. N-ai niciun motiv să-ţi faci griji.

— Nu-mi fac griji atât de mari, dar cel mai bine ar fi să ţinem asta doar pentru noi şi alţi câţiva – aşa cum am procedat şi până acum. E jenant dacă vine o jurnalistă şi-şi bagă nasul pe-acolo, punând tot soiul de întrebări.

— Complet de acord, răspunse Ingimar. O să văd care-i treaba cu ea.

— Excelent! făcu William. Iar acum mă pregătesc să scot dopul unei sticle de Leroy de-a dreptul minunată pe care am primit-o cadou. Ar fi trebuit să fii şi tu aici s-o împărţim.

— La revedere, deocamdată! zise Ingimar şi se ridică în picioare.

N-ar fi avut nimic împotrivă să savureze un vin de soi, să aibă corpul uns bine cu ulei plăcut mirositor după o oră la hamamurile unde avea obiceiul să meargă ori de câte ori vizita Parisul. În schimb, era în ploaia uşoară din Reykjavík şi şchiopăta spre casă ca să-i prăjească lui Anton nişte peşte la cină.

32.

— Băiete, eşti supărat? îl întrebă tatăl său în timp ce aşeza peştele pe masa din bucătărie.

— Nu, răspunse Anton întinzându-se după unt.

Dacă exista ceva fără de care nu trebuia să găteşti peşte, acela era untul. Tatăl său topea nişte grăsime de miel pe care s-o presare peste peşte, în timp ce el prefera untul pe care şi-l zdrobea în mâncare la fel ca atunci când era mic.

— Toate bune cu tine şi Júlía?

— Sigur, replică Anton.

Ceea ce era adevărat. Chiar era bine. Fusese acasă la ea la cină cu o zi înainte şi tatăl ei îl bătuse prietenos pe umăr, apoi discutaseră amândoi o vreme despre handbal înainte să se uite cu toţii la televizor. Timpul obligatoriu pe care fuseseră nevoiţi să-l petreacă în faţa televizorului i se păruse Júlíei o adevărată încercare, însă lui Anton chiar îi plăcuse să stea acolo, înghesuit între Júlía şi mama ei pe canapea, ronţăind popcorn. Atmosfera în general i se păruse cu adevărat plăcută. Când se făcea mare, voia să aibă şi el parte de astfel de seri cu propria familie. Chiar îşi dorea să fie genul de tată care face popcorn şi îşi adună toată familia pe canapea ca să se uite la emisiuni proaste la televizor numai ca să poată sta cu toţii acolo, împreună.

Serile de acasă erau destul de triste: după ce mama lui se ducea în pat şi

tatăl său se lipea de calculator sau ieşea pe undeva, el rămânea să se uite singur la televizor.

— Te-ai mai gândit să-mi găseşti ceva de lucru pe un vas?

Anton se uită la tatăl său.

— Anton, ce-i cu obsesia asta a ta să pleci pe mare? Doar sunt o sumedenie de slujbe mai puţin murdare şi periculoase.

— Ai zis că te mai gândeşti, îi reaminti Anton.

Tatăl său încuviinţă din cap.

— Nu-ţi ajung banii? întrebă bărbatul, aşa cum o făcea de obicei ori de câte ori se sătura de orice ar fi discutat şi voia să schimbe subiectul.

— Ba da, răspunse Anton. Deocamdată. Dar curând vine ziua de naştere a Júlíei şi mă întrebam dacă nu poţi să-mi dai mai mulţi ca să pot s-o scot la un local elegant la cină.

— Nicio problemă, băiete.

Tatăl său se îndreptă de spate în scaun şi-l privi cu interes.

— Te gândeşti la vreun loc anume?

— Încă nu m-am hotărât, răspunse Anton. Speram să mă ajuţi cu vreun local select şi cu mâncare de calitate şi, înţelegi, cu ospătari şi feţe de masă. Şi poate şi cineva care cântă la vioară. Sau… înţelegi la ce mă refer.

Tatăl său rânji.

— Înţeleg. Cauţi ceva romantic şi select.

Bărbatul îl studie cu atenţie, iar Anton rămase cu impresia că bătrânul chiar era mândru de el.

— Băieţelul meu a devenit adult, comentă el, bătându-l iarăşi peste braţ cu o mână grea. Mă gândesc bine şi vă găsesc eu un loc elegant.

Anton aprobă dând din cap şi se servi cu încă o porţie de peşte din platoul de pe masă. Iar ca să-şi mulţumească tatăl luă şi micul recipient cu untură topită şi-şi turnă un pic deasupra peştelui, însă avu grijă să se ţină departe de chestia maronie de pe fund care îi plăcea atât de mult bătrânului.

— Şi cadoul de ziua ei? întrebă tatăl lui. La el te-ai gândit?

— Da, răspunse Anton, simţind cum i se accelerează bătăile inimii.

Cadoul de ziua ei… N-avea nicio grijă în privinţa lui, deşi nu-i putea spune tatălui său aşa ceva. Trebuia să găsească un moment oportun să construiască un temporizator pentru că nu voia să alerge ca să scape de resturile exploziei când aceasta se declanşa. La fel de dificil i se părea să găsească o cantitate de explozibil potrivită pentru bombă. Nu găsise nimic pe internet care să-l informeze cât să folosească pentru a despica oţelul, să

spargă sticla şi să distrugă betonul. Era greu să-şi dea seama de câtă dinamită avea nevoie ca să schimbe lumea.

33.

Era deja la apus când María se întoarse în locul unde îşi parcase maşina, între nişte copaci, nu departe de şosea. Deşi făcuse tot posibilul să rămână la umbră, la finalul zilei era arsă toată de soare, iar acum, când se lăsa întunericul, ţânţarii roiau bâzâind în jurul ei şi înţepăturile lor îi provocau mâncărimi peste tot. Cu toate astea, i se părea că ziua fusese productivă. Numărase zece camioane pline care intraseră în depozit, iar aceleaşi zece camioane ieşiseră tot pline pe partea cealaltă, era absolut convinsă de asta. Îi urmărise cu atenţie pe şoferi cum încetineau peste limitatoarele de viteză ca să-şi protejeze telescoapele şi suspensiile. O asemenea măsură de prevedere însemna că acele camioane cărau o greutate considerabilă. Altminteri, ce motiv ar fi putut avea? Camioanele aveau toate aceleaşi dimensiuni şi erau clar marcate cu sigla Meteorite Metals.

Teoria care începea să i se contureze în minte în timp ce stătea pe un buştean de pe dealul de deasupra depozitului prinsese acum formă deplină. Ideea principală era că depozitul rămânea complet gol. Camioanele care intrau şi ieşeau de-acolo erau doar pentru spectacol, doar ca să facă să pară că acolo are loc o activitate legată de aluminiu, care putea să fie înregistrat undeva ca să manipuleze piaţa. Totul era doar o iluzie, una care asigura un profit pentru cineva care putea să încalce legile undeva, punând mâna pe bani de pe urma acestor înţelegeri şi jefuind astfel comunitatea. Nu era sigură cum anume funcţiona şiretlicul, dar asta era teoria ei. Acum mai avea nevoie doar să confirme că depozitul era gol.

— E prea simplu, spuse Marteinn în timp ce ea îi expunea teoria la telefon, pe drum înapoi spre motel.

— Poate, zise María. Dar poate că nu. Uneori lucrurile chiar sunt exact aşa cum par să fie. Poate că această lipsă a stocurilor de aluminiu exact asta e: o lipsă de aluminiu.

— Prea simplu, insistă Marteinn. Şi *poate* aş putea să cred că există un alt motiv pentru care eşti dispusă să accepţi o explicaţie atât de simplă, María.

— Ei, haide acum!

María se simţea neplăcut surprinsă să descopere că determinarea lui

Marteinn de a vedea conspiraţii peste tot îl adusese în acest punct. Era limpede că bărbatul nu izbutise să găsească tratamentul potrivit.

— Marteinn, termină cu prostiile! Am nevoie de sprijin aici, iar dacă nu eşti dispus să ajuţi, atunci anunţă-mă şi găsesc pe altcineva.

Era convinsă că, la celălalt capăt al firului, el mijea ochii pe măsură ce suspiciunile i se evaporau, iar acum stătea cocoşat şi cu capul plecat.

— De ce ai nevoie? o întrebă pe un ton coborât.

— Se pare că aceeaşi cantitate care intră pe o parte iese pe cealaltă, răspunse María. Aşa că mă întrebam dacă n-ai putea cerceta prin registrele online şi să găseşti câteva persoane care fac afaceri cu Meteorite Metals şi depozitează aluminiu aici, astfel încât eu să încerc mai apoi să stau de vorbă cu ele. Să le pun nişte întrebări.

Încheiară apelul, iar în curând stătea în faţa uşii camerei de motel. Opri maşina şi coborî cu o senzaţie de nelinişte: tratamentul lui Marteinn rămânea dezechilibrat, iar ea nu era în Islanda ca să-l supravegheze. Dată fiind direcţia spre care se îndrepta el, ar fi trebuit să-i redenumească rubrica „Vocea suspiciunii” în loc de „Vocea adevărului”.

Aerul din cameră era stătut. Intră în baie şi deschise larg geamul ca să lase să intre nişte aer proaspăt. Plasa împotriva ţânţarilor se lipise de cercevea, aşa că nu reuşi să o tragă cum trebuie înainte să pornească duşul, dar decise în sinea în ei că nişte înţepături în plus n-aveau cum să reprezinte cine ştie ce diferenţă.

34.

În fundal rula o emisiune de televiziune despre un cuplu care renova o casă veche. Imediat ce înţelese despre ce era vorba, Agla schimbă canalul. Se uitase amorţită la ecran fără să înregistreze, de fapt, ce i se derula prin faţa ochilor. În schimb, rămăsese concentrată la imaginile derutante ce-i treceau prin minte: Elísa cumpărându-şi îngheţată, mâncând un hotdog la Bæjarins Besta sau stând într-un cinematograf întunecos. Era ca un tur ghidat prin viaţa fetei, realizat însă prin intermediul extraselor de cont. Dar aiurelile se risipiră când văzu la televizor un cuplu de tineri care vopseau pereţii viitoarei lor case. Simţi un junghi de durere în burtă. Abia aşteptase să se mute împreună cu Sonja în noua casă. Se bucurase la gândul că avea să transforme bucata aceea de beton albă într-un cămin unde să îşi bea cafeaua în fiecare dimineaţă alături de Sonja, abia aşteptând să ajungă în pat

cu ea, scăldată în sudoare şi gemând de plăcere.

Elísa avea un efect rău asupra ei. De când sosise ea aici, Agla fusese într-o permanentă stare de buimăceală. Era deconcertant faptul că nu reuşea să o înţeleagă pe această tânără, niciodată nu era sigură de ce avea să facă mai departe ca să o jignească, să o înfurie sau pur şi simplu să o lase fără replică. În acelaşi timp, trebuia totuşi să admită că viaţa în cuşca aceea nu mai era deloc la fel de anostă ca înainte.

Aceste două sentimente – suferinţa sufletească pentru Sonja şi plictiseala provocată de viaţa în închisoare – păreau să stea pe câte un taler al unei balanţe, fiecare părând să o tragă în direcţii diferite. Însă toţi – psihiatrul, preotul închisorii, gardienii şi gardienele – spuneau că întotdeauna urma un adevărat tumult de emoţii după o tentativă de sinucidere. Prin urmare, poate că toată acea tulburare mentală nu i se datora doar Elísei.

Închise televizorul şi ieşi din încăpere. Pe tură era Guðrún, aşa că Agla profită de ocazie ca să-i ceară să meargă la bibliotecă. În mod normal, i se permitea să lucreze acolo numai pe timpul zilei, însă îi spuse lui Guðrún că se plictisea. De când fusese cu ea la spital, Guðrún avea tendinţa să-i facă pe plac.

— O oră, spuse Guðrún, închizând uşa după Agla, care se prefăcea că studiază cărţile.

Imediat ce auzi sunetul scos de încuietoare în urma ei, se aşeză la calculator. Uitau adesea să oprească wi-fi-ul seara, iar acum avea noroc: uitaseră şi de data asta. După cum ştia prea bine, cel mai bun remediu când te doare sufletul este munca. Îi făcea mintea să rătăcească pe alte drumuri, cele corecte.

Începu prin a intra în registrul firmelor, cercetând activităţile lui William Tedd în Marea Britanie, apoi trecu la cele din SUA şi Franţa. Individul era membru în consiliile directoare ale atât de multor firme, încât era greu să le numere pe toate, dar, când ajunse la jumătatea listei, găsi confirmarea pe care o căuta. Tedd făcea parte şi din consiliul director al Meteorite Metals. Dădu click pe caseta albastră ca să i se afişeze numele tuturor membrilor. Niciunul nu-i era cunoscut. Trebuia să fie o escrocherie. Exista o mare posibilitate ca adevărata forţă din spatele firmei să fie William şi Ingimar. Tocmai se pregătea să arunce o privire mai amănunţită asupra consiliului director când toate linkurile deveniră inactive. Nu mai avea conexiune la internet. Fusese oprit wi-fi-ul.

Accesă, în schimb, bilanţurile anuale ale Meteorite, pe care le descărcase

în fişierul ei ascuns. Examinase deja rapoartele pe vreo zece ani şi nu mai avea decât două de citit. Cercetă rapid bilanţul, apoi reveni la raportul anual din urmă cu trei ani ca să înţeleagă sensul numerelor, dar fără succes. William părea să-şi fi convins banca din Paris să cumpere compania cu trei ani înainte, când situaţia ei financiară era foarte proastă. De atunci devenise şi mai proastă. Sumele pe care le pierduse în ultimii doi ani erau astronomice. Ceea ce era bizar. Ştia că William are un istoric impresionant când venea vorba să cumpere firme aflate în dificultate, să le refinanţeze în aşa fel încât să-şi revină, apoi să le vândă pe sume de câteva ori mai mari decât ce plătise pe ele. Pe lângă asta, era un adevărat geniu la adulmecarea datoriilor mici din toată lumea. Prin urmare, pentru el era complet atipic să achiziţioneze o firmă într-o stare atât de precară şi apoi s-o lase să se afunde şi mai rău.

Analiză mai multe posibilităţi în timp ce studia rapoartele în căutare de informaţii care să-i poată confirma teoriile, însă nu găsi niciuna. Individul nu părea să folosească Meteorite ca groapă de gunoi pentru pierderi produse de alte firme, întrucât nu exista nimic la cifrele acelea care să indice faptul că Meteorite crescuse împrumuturile către alţii sau că făcuse ea însăşi vreun împrumut. Firma nu părea să cumpere aluminiul pe care îl depozita, dat fiind că nu exista nicio cantitate trecută în dreptul activelor. Chiar nu înţelegea, ceea ce era un motiv de frustrare. Sub nicio formă nu era posibil ca banca, deţinătoarea firmei, să suporte atât de mult timp nişte pierderi atât de consistente. Deşi William se afla într-o poziţie de vârf la banca sa şi Agla ştia că se dorea păstrarea lui acolo – îi ofereau bucuroşi tot soiul de prime babane ori de câte ori îi făcea altcineva o ofertă –, era perfect conştientă că banca nu avea deloc răbdare cu investiţiile care aduceau pierderi mari.

„Opriţi pierderile – stopaţi scurgerea de capital” era o frază pe care le-o tot repetase şi ea propriilor subalterni pe vremea când lucra la bancă.

Toate astea nu puteau să însemne decât un singur lucru: dacă William organizase vreo schemă dubioasă cu această firmă care depozita metale, atunci banca făcea şi ea parte din plan.

35.

Micul local aflat lângă motel avea în meniu atât filet mignon, cât şi fructe de mare cu carne de vită, însă María hotărî că era bun şi burgerul. Înăuntru erau foarte puţini clienţi şi aerul condiţionat era dat atât de tare,

încât i se făcu pielea de găină pe braţe şi alese să-şi ia mâncarea la pachet. Ceru maioneză în plus şi nişte tacâmuri de plastic, pe care ospătăriţa în vârstă i le căută fără prea mare tragere de inimă. Cu toate astea, după ce ieşi, María se gândi să conducă până la depozitul de aluminiu şi să mănânce în maşină, în loc să se întoarcă în camera de motel.

Opri în spatele depozitului, unde nu putea fi văzută de pe şosea, pe un drum pietruit care slujea probabil drept cale de acces la ţevile de apă şi aparatele de aer condiţionat aflate în exteriorul terenului împrejmuit unde era amplasat depozitul. Burgerul era chiar bun; stoarse pliculeţul de ketchup peste maioneză ca să-şi prepare un sos în care să-şi înmoaie cartofii prăjiţi. Pe pereţii înalţi dinspre ea nu se vedea nici măcar o fereastră, iar înfăţişarea clădirii îi amintea de o stâncă întunecată şi imposibil de escaladat. Îşi termină mâncarea şi sorbi ce-i mai rămăsese din cola, făcând să zornăie cantitatea generoasă de gheaţă de pe fundul paharului, pe care i-o oferise ospătăriţa.

Coborî din maşină şi trase adânc aer în piept. Cu siguranţă, era o adevărată aventură, deşi poate că nu chiar atât de interesantă pe cât dădeau de înţeles palmele ei transpirate. Nu intenţiona decât să pătrundă în clădire, în secţiunea unde se presupunea că era depozitat aluminiul, şi să se asigure că e într-adevăr goală.

În faţă erau o grămadă de lumini, însă aici, în spate, păreau să fie foarte puţine. Mai mult, când se apropie de uşa pe care ieşeau camioanele, descoperi că lanţul care ţinea închisă poarta era slăbit, permiţându-i astfel să se strecoare cu uşurinţă prin deschizătură. Ajunsă pe terenul din apropierea depozitului, ascultă atent în aşteptarea unei alarme, dar nu auzi nimic.

Lângă ieşirea pentru marfă zări o uşiţă cu un mic geam încastrat în ea. Descoperi o piatră mare pe jos, în apropiere, o ridică şi o aruncă în geam. Constată cu surprindere că sticla nu se sparse. Rămase câteva clipe nemişcată, ascultând, dar nu auzi decât greierii şi zumzetul maşinilor de pe autostrada din depărtare. Aruncă piatra încă o dată, acum mai tare, iar sticla cedă de astă dată. Se folosi de piatră ca să cureţe cioburile rămase agăţate de cadru, apoi întinse braţul înăuntru şi descoperi uşurată o încuietoare normală în locul lacătului la care se aşteptase. Răsuci clanţa şi deschise uşa.

Rămase o vreme în prag înainte de a începe să înainteze cu precauţie, de teamă să nu declanşeze cumva vreo alarmă, dar după câţiva paşi se convinse că nu era cazul. Cugetă că, de bună seamă, nu era chiar uşor să furi aluminiu; oricine ar fi încercat ar fi avut nevoie de un motostivuitor şi

de un camion, şi mai era nevoie şi ca în depozit chiar să se afle nişte aluminiu pe care să-l furi, ceea ce era convinsă că nu era cazul.

Parcurse tiptil un hol. În dreapta se aflau uşi încuiate care probabil duceau în nişte birouri, în timp ce în faţă mai era o uşă. Încercă clanţa şi descoperi încântată că nu era încuiată. Se simţi uşurată că nu trebuia să creeze şi mai multe pagube. Deschise încetişor uşa şi se trezi într-o zonă de depozitare vastă. Văzu deasupra un şir de semne verzi iluminate cu IEŞIRE, menite, era limpede, să le indice şoferilor pe unde să iasă. Acestea proiectau o lumină slabă peste acel spaţiu, care era departe de-a fi gol. Din contră: clădirea aceea uriaşă era ticsită până în tavan cu bare de aluminiu lipite una de alta, stivuite în zigzag precum un enorm puzzle tridimensional. Trecând prin mijlocul spaţiului, pornind de la uşile de lângă ea şi mergând tocmai până în celălalt capăt al sălii, se vedea o fâşie clar delimitată care-i amintea de un drum de munte şerpuitor imediat după o ninsoare consistentă. Era exact suficient de lată cât să aibă loc să treacă un camion pe sub stivele gigantice de metal.

Îşi scoase telefonul şi făcu o poză cu zona aceea, însă era prea întuneric, aşa că porni bliţul şi mai făcu una, apoi îi trimise un e mail Aglei:

Depozitul e plin ochi! Sunt mii de tone aici!

Abia apăsase butonul de trimitere când auzi paşi rapizi în spatele ei. Cineva o prinse de umăr, iar în acelaşi timp o apucă strâns de braţ şi o împinse cu forţă în faţă, făcând-o să ţipe de durere, iar apoi să aterizeze în genunchi pe podeaua de beton.

36.

Anton stătea neajutorat şi o urmărea pe Júlía cum plânge. Se jucaseră Yahtzee, stând unul lângă altul pe pat, iar din boxele calculatorului se auzea Radio Edda. Era deschisă linia telefonică a postului, iar ascultătorii sunau unul după altul ca să descrie copleşitoarea ameninţare a islamului.

— Ticăloşii ăia vor legea Shariei, îi urăsc pe evrei şi vor să islamizeze Occidentul şi-i sprijină pe cei din Hamas, care sunt determinaţi să distrugă Israelul. Musulmanii ăia îl adoră pe Hitler pentru că i-a omorât pe evrei, rostea un ascultător furios. *Iar noi trebuie să primim lepădăturile astea care vor să-i omoare pe evrei? Stăm şi urmărim cum istoria se repetă chiar sub ochii noştri?*

— Ar trebui să fie trimişi acasă cu toţii! Ce caută aici, în Islanda, dacă

nu vor să fie islandezi? În Islanda mâncăm carne de porc şi purtăm căciuli normale, nu cârpele alea cu care umblă femeile lor, hârâi o femeie în vârstă, pe care Anton o auzise adeseori în timpul acelor apeluri.

— *Acum ne cer să nu mai permitem să se mănânce carne de porc în şcoli. După asta o să înceapă să ne arunce în aer dacă nu facem ce vor ei!* ţipă ultimul apelant, care era destul de evident beat.

Mama lui Anton ţipa şi ea exact la fel atunci când bea, chiar dacă toţi ceilalţi din jur erau de acord cu ce spunea. La fel ca ea, crainicul Radio Edda era de acord cu părerile apelantului beat, însă simţea şi el nevoia să ţipe:

— *Vor să le facem circumcizie femeilor,* spuse o femeie în vârstă pe un ton cumpătat. *Cum am putea noi, care am luptat pentru drepturile femeilor, să acceptăm aşa ceva? Eu zic să scăpăm de toţi de-aici.*

— Oare cum Dumnezeu o să arate viitorul? se smiorcăi Júlía.

Anton o mângâie pe spate într-o încercare neputincioasă de a o linişti.

— Habar n-am, şopti.

Şi chiar spunea adevărul: habar n-avea. Lucrurile evoluau într-un mod alarmant. O clipă se întrebă dacă să-i spună sau nu şi Júlíei despre bombă, ca să-i insufle un pic de speranţă. Efortul lui i-ar fi oferit speranţă. Ba poate chiar ar fi liniştit-o să ştie că el avea de gând să ia situaţia în propriile mâini. Cu siguranţă s-ar fi arătat încântată că el nu intenţiona să stea cu mâinile în sân în vreme ce societatea se destrăma în jurul lor. Dar poate că i s-ar fi făcut şi mai frică. Doar era un suflet extrem de sensibil.

— Nu mai plânge! şopti el, cuprinzându-i umerii cu un braţ şi strângând-o.

Ce plăcut îi mirosea părul – nu chiar a şampon, ci mai degrabă a flori proaspăt înflorite. Preţ de o secundă, gândurile începură să-i rătăcească, iar el îşi imagină cum îşi îngroapă faţa în părul el

Ca şi cum ar fi simţit la ce se gândea el, ea se ridică de pe pat.

— Mi-e aşa de frică! spuse fata şi-şi trase nasul. Nu ştiu cum o să se termine dacă lucrurile mai continuă aşa.

Avea dreptate. Lucrurile nu mai puteau continua aşa. Trebuia ca el să găsească o soluţie la problema cu detonatorul. Trebuia neapărat, şi asta cât mai degrabă, fără să mai amâne, întrucât aniversarea ei era foarte aproape.

— E totul în regulă? întrebă tatăl lui din uşă.

— Da, răspunse Anton.

— Draga mea, de ce plângi? întrebă el, evident îngrijorat. Cumva Anton

nu se poartă cum trebuie?

Júlía se şterse la ochi şi-i zâmbi tatălui lui.

— E-n regulă. Anton se poartă mereu frumos. Altul e motivul pentru care sunt tristă.

— Să mă anunţi dacă vrei să te duc cu maşina acasă, adăugă bărbatul.

Júlía îi zâmbi lui Anton.

— N-ar trebui să terminăm jocul? întrebă ea. Doar câştigam.

Foarte bine că fuseseră întrerupţi, căci asta îl împiedicase să-i spună Júlíei despre bombă. Nu era momentul potrivit. Trebuia să aştepte până la ziua ei de naştere, când avea să o detoneze.

37.

Agla ştergea farfuriile cu o cârpă, fără să se gândească la ceva. Niciuna nu scosese vreo vorbă de când Elísa anunţase după cină că ea şi Agla urmau să strângă tot. Contabila, căreia îi venise rândul să spele vasele, se ridicase şi ieşise din încăpere, evident uşurată, iar Elísa nu păru să bage deloc de seamă privirile surprinse ale celorlalte femei. Agla credea că tânăra se oferise să o facă numai ca să se asigure că ele două aveau să rămână singure în bucătărie şi că în mod sigur avea de discutat ceva cu ea, însă până acum nu rostise niciun cuvânt.

Elísa clăti penultima farfurie şi i-o întinse Aglei, care se gândi să pomenească de maşina de spălat vase. Chestiunea asta era un subiect constant de discuţie; mai exact, lipsa unei maşini de spălat vase era sursa unor nesfârşite speculaţii. Autorităţile care se ocupau de penitenciare păreau a fi primit fonduri pentru a construi o nouă închisoare, însă nu destul încât s-o doteze aşa cum trebuia. Prin urmare, enorma clădire albă rămânea un loc pustiu şi rece. Aglei îi trecuse prin minte să cumpere ea pur şi simplu mobilierul necesar şi să-l ofere închisorii, dar asta ar fi stârnit o adevărată furtună mediatică. Bancherii care ispăşeau condamnări cu executare erau supravegheaţi cu mare atenţie şi orice gest al lor era interpretat negativ şi publicat în toate ziarele.

Elísa îi întinse Aglei ultima farfurie, iar ea o uscă în vreme ce Elísa curăţă chiuveta. Părea inutilă aşteptarea; poate că Elísa nu făcea decât să tragă de timp, aşteptând-o pe Agla să spună ceva.

— Cine e Katrín?

Întrebarea îi scăpase neintenţionat, fără să-şi fi acordat timp să se

gândească mai bine înainte de a o rosti.

— De unde ştii de Katrín? întrebă Elísa, dând cu totul uitării chiuveta.

— Nu ştiu nimic despre ea. Doar i-am văzut deunăzi numele în extrasul tău de cont, când te ajutam cu taxele. Mă întrebam de ce-i dai ei aproape toţi banii pe care îi câştigi.

Spusese adevărul, dar Agla nu pomeni nimic despre faptul că de atunci continuase să examineze extrasele de cont ale Elísei, verificându-i fiecare tranzacţie în parte.

— Katrín e doar… un fel de… iubită… s-ar putea spune. Am ieşit împreună o perioadă, dar n-a mers. Cred că se culca şi cu Şeful. Apoi eu am fost arestată în Olanda şi cam atât. A fost o mare porcărie.

Elísa zâmbi şi ridică din umeri după ce termină, de parcă ar fi fost un subiect cât se poate de banal. Însă Agla îi percepu tremurul din voce, care trăda durerea de dedesubt – genul de durere pe care ea o cunoştea mult prea bine.

— Oh! exclamă în timp ce împăturea cârpa.

Voia să spună ceva încurajator, dar nu-i trecea nimic potrivit prin minte.

— Mda… O mare, mare porcărie.

Fata îşi trase zgomotos nasul şi opri robinetul.

Agla ştia că nişte simple cuvinte n-ar fi făcut nimic să domolească suferinţa unei iubiri pierdute, însă această mărturisire măruntă pe care o împărtăşiseră era extrem de valoroasă. Acum nu mai putea pleca de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea însăşi nu mai avusese parte de intimitate – de nicio formă şi cu nimeni – de când porţile închisorii se închiseseră în urma să. De fapt, nu mai avusese parte de nimic, de niciun fel, de la ultima discuţie adevărată cu Sonja. Oricât de sinceră încerca să fie atunci când discuta cu psihologul închisorii, şedinţele lor erau întotdeauna guvernate de ceea ce Agla ştia că trebuie să spună. Acum însă simţea că toată precauţia ei şi suspiciunea fuseseră lăsate deoparte şi îşi dorea să-i spună Elísei ceea ce nu mai spusese nimănui altcuiva.

— Şi pentru mine a existat o femeie extrem de importantă, rosti. I-am cumpărat o casă şi am încercat să o conving să locuiască împreună cu mine. Dar s-a speriat şi-a dispărut.

Elísa se întoarse spre ea, afişând o expresie de compasiune.

— Rahat! zise, iar Agla încuviinţă din cap.

Privirile li se întâlniră preţ de o secundă, iar Agla simţi cum începea să roşească; dezvăluise ceva ce ar fi fost de preferat să ţină doar pentru ea

însăşi.

Însă Elísa zâmbi.

— Scârbă nerecunoscătoare! spuse fata.

— Poftim?

— Femeia aia. Ce scârbă nerecunoscătoare, să nu vrea casa! Şi nici pe tine.

Câteva minute mai târziu, Agla închidea uşa propriei celule, cu inima încă bubuindu-i în piept de când Elísa adăugase şi cuvintele „Şi nici pe tine”. O zisese cu vehemenţă, de parcă Agla era cineva care merita să fie dorit. Ca şi cum Elísa însăşi ar fi considerat că Agla era o persoană demnă să fie dorită. Lucrul ăsta o luase prin surprindere. Nu fusese nici urmă de tachinare în cuvintele ei: era limpede că nu încerca s-o enerveze pe Agla sau să-i cânte în strună, ci vorbise din toată inima. Însă Agla nu avea de gând să se lase zdruncinată de fata asta. N-avea de gând să se lase iar prinsă într-un tumult emoţional lipsit de sens.

Abia terminase de murmurat toate aceste fraze, încercând să se convingă singură că erau adevărate, când uşa celulei se deschise, iar Elísa rămase în prag, îmbrăcată cu un tricou fără mâneci. Cumva, mâna Aglei se întinse spre braţul Elísei, atingându-i tatuajul, care păru să prindă viaţă sub degetele ei, mişcându-se odată cu un val de căldură. Apoi buzele Elísei se lipiră de ale ei şi, la fel de rapid pe cât apăruse, se făcu nevăzută, lăsând-o pe Agla cu inima cuprinsă de agitaţie şi cu un suspin în gât. Ce aiureală afurisită!

38.

Cătuşele îi săpau adânc în carne. María îşi dădu iute seama că în curând avea să-i dea sângele dacă nu rămânea nemişcată. Oricum, n-o ajuta cu nimic să se zbată. Nu putea să-şi scoată chestiile alea de una singură. Paznicul de noapte al depozitului nu-i arătă niciun pic de milă când i se plânse că le strânsese prea tare.

— Doamnă, ai pătruns prin efracţie, ripostase el.

Se uită gânditor la ea o vreme, apoi se răsuci şi se îndepărtă cu telefonul în mână, lăsând-o singură, pe podea, legată cu cătuşe de una dintre stivele de aluminiu. Când bărbatul deschise uşa care ducea în micul birou prin care trecuse şi ea, îl auzi vorbind la telefon, însă uşa se închise în urma lui şi nu mai izbuti să-i distingă vorbele. Pesemne sunase la poliţie. Apoi luminile se

stinseră şi o vreme totul rămase cufundat în întuneric.

În timp ce ochii i se obişnuiau cu bezna, reuşi să distingă în pâlpâirea verde a semnelor cu inscripţia IEŞIRE stivele de aluminiu care se înălţau deasupra ei. Fiecare tendon din corp îi era încordat şi ducea o adevărată bătălie să rămână neclintită în vreme ce era ciupită de insecte, însă durerea din încheieturi însemna că n-are de ales. Fundul îi amorţise de la statul pe podeaua de ciment şi aproape că spera ca poliţia să ajungă mai repede ca s-o elibereze de chin. Ar fi fost o adevărată uşurare să stea o vreme pe bancheta moale a unei maşini de patrulă. Îşi îndoi genunchii şi-şi încordă fundul, câte o parte pe rând, ca să-şi menţină circulaţia sângelui. Însă cu toate că încercă să nu-şi mişte deloc partea superioară a corpului, încheieturile tot i se frecară de cătuşe şi durerea deveni atât de puternică, încât se convinse imediat că începuseră să-i sângereze. Şi-ar fi dorit să nu-i fi prins cătuşele la spate.

Se scurse o bucată bună de timp, însă în final Maggi îşi făcu loc în mintea ei, iar înainte să le poată stăpâni câteva lacrimi i se scurseră pe obraji. Dacă ar fi fost într-adevăr în stare să se controleze, să rămână disciplinată şi să-şi respecte promisiunea pe care şi-o făcuse în tinereţe – să se gândească de două ori înainte să treacă la fapte –, atunci în clipa asta ar fi dormit lipită de Maggi, în casa lor din Islanda. Ar mai fi avut parte de câteva ore de odihnă învăluită de căldura trupului său înainte să se ridice şi să pregătească un terci, iar apoi să plece la serviciu la biroul procurorului sau chiar la Consiliul concurenţei. Totul la opt fix. Aşa s-ar fi prezentat situaţia ei dacă n-ar fi întâlnit-o pe Agla. Însă, din pricină că Agla devenise parte din viaţa ei ca urmare a crizei financiare, tulburând delicatul echilibru la care ea muncise atât de mult ca să-l clădească, acum stătea în fund, legată cu cătuşe, pe o podea de beton dintr-un oraş uitat de lume din Indiana, la mila unor indivizi care, era limpede, lucrau pentru o mare corporaţie ce nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-şi proteja interesele.

Lacrimile continuau să i se rostogolească pe obraji într-un ciudat amestec de regret pentru pierderea lui Maggi şi furie pe Agla, dar şi pe prostia Islandei, o ţară care nu vedea pădurea de copaci şi lăsa ca resursele să-i fie vândute pe un preţ de nimic unei corporaţii gigantice care se afla în spatele sinistrei afaceri cu depozite pentru păstrarea metalelor împrăştiate în toată lumea şi care lega jurnalişti nevinovaţi cu cătuşe. Se văicări printre lacrimi până când în depozit se aprinseră iar luminile. Atunci îşi trase repede nasul, dorindu-şi să fi avut o mână liberă ca să se şteargă pe faţă.

Se deschise uşa din capătul îndepărtat al sălii şi paznicul de noapte porni în direcţia ei, însoţit de un bărbat pe care María îl recunoscu drept cel care-i vorbise atât de nepoliticos deunăzi. Donald. Acesta avea un telefon la ureche şi, evident, discuta cu cineva.

— Da. E femeia care a fost astăzi aici şi a pus întrebări. Jurnalista din Islanda.

Mai ascultă o clipă, apoi scoase alt telefon din buzunar. María văzu imediat abţibildul cu Veveriţa pe care îl lipise ea însăşi, în speranţa că avea să-i fie returnat dacă l-ar fi pierdut.

— Stai niţel! îl auzi pe bărbat vorbind în telefonul de la ureche înainte să se lase pe vine în faţa ei. Avem nevoie de codul telefonului tău, rosti el politicos.

María râse cu răceală.

— Cu cine vorbeşti? îl întrebă. Cine e la capătul celălalt? adăugă mai tare, pentru ca vocea să-i fie auzită de persoana care se afla la telefon. Haide, sună la poliţie! ţipă într-un final.

Era dispusă să-i lase pe poliţişti să-i caute prin telefon, însă nu şi pe aceşti gealaţi ai aluminiului. Ei n-aveau niciun drept să caute prin el.

Donald îi făcu semn din cap paznicului, care se supuse imediat, scoţându-şi pistolul şi lipind gura ţevii de obrazul Maríei.

— Codul telefonului tău? repetă Donald, reuşind totuşi să sune politicos, tonul său nepotrivindu-se deloc cu metalul rece lipit de obrazul ei.

María avu senzaţia că tocmai plonjase într-o apă rece ca gheaţa, iar tot sângele i se repezi în abdomen când simţi pericolul. Abia dacă mai putea să vorbească sau să se mişte. Rămăsese precum o cascadă îngheţată – toată viaţa ei se oprise brusc, iar singurul semn de viaţă rămase firava speranţă că într-o zi avea să vină şi primăvara.

— Codul, repetă Donald, din tonul căruia dispăruse orice urmă de politeţe, glasul transformându-i-se într-un şuierat.

În acelaşi timp, paznicul îi apăsă şi mai tare arma în obraz, astfel încât durerea ascuţită o trezi din ameţeală.

— 28-0-8, şopti ea, iar faptul că rosti numerele cu glas tare o făcu să izbucnească iar în plâns.

Era ziua de naştere a lui Maggi.

39.

Era aproape trei dimineaţa când pe Ingimar îl trezi telefonul. Avea impresia că abia adormise. La fel ca-n multe alte dăţi, în vis se afla pe mare alături de un grup de alţi tineri, lucrând în echipă ca să arunce un năvod în apă pe o vreme mizerabilă. Preţ de câteva secunde după ce se trezi, i se făcu dor de sentimentul de camaraderie din echipaj. Un efort comun putea să facă plăcute chiar şi cele mai grele condiţii.

— Alo? rosti în telefon.

Bâjbâi în întuneric după ochelarii de citit. De când începuse să-i poarte, parcă nu mai putea nici să umble pe telefon fără să şi-i pună. Cumva, simţea că poate chiar şi să audă mai bine avându-i pe nas.

— Avem o problemă la depozit. A dat buzna jurnalista, îl informă William.

Ingimar se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza de pe noptieră.

— Bine, o să mă ocup personal de asta, răspunse el. Stai o clipă să găsesc un creion să notez numărul!

— Vrei să ţi-l trimit prin mesaj?

— Nu, categoric nu! se grăbi să răspundă Ingimar. Fără urme rămase în telefon, mulţumesc foarte mult!

Pipăi prin geanta laptopului şi găsi un pix, apoi îşi scrise pe braţ numărul pe care i-l dictă William.

Coborî din pat şi înaintă neauzit spre scări, nu c-ar fi fost nevoie, dat fiind că soţia şi fiul lui păreau în stare să doarmă în orice condiţii. Merse în birou şi închise uşa în urma să. Se aşeză la masa de lucru, aprinse veioza şi scotoci prin sertar după micuţul telefon mobil pe care-l folosea pentru astfel de apeluri. Avea bateria descărcată, prin urmare trebui, ca de obicei, să scormonească şi după un cablu de încărcare. Măcar avea încărcătoare conectate la birou, altfel ar fi trebuit să se târască pe podea ca să găsească undeva o priză pentru porcăria aia.

Formă numărul scris pe braţ şi i se răspunse de la primul ton de apel.

— Înţeleg că ai primit o vizită de la o prietenă, începu el, iar bărbatul de la celălalt capăt îi răspunse cu un americănesc „Da, domnule”.

— Avea vreun act la ea?

— Nu, domnule.

— A făcut vreo poză?

Bărbatul şovăi.

— Nu ştim. Are telefonul blocat.

Ingimar oftă neauzit.

— Fă-o să-ţi dea codul de acces! spuse el. S-ar putea să fie nevoie să fii… convingător, adăugă mai blând.

Bărbatul şovăi iar, apoi acceptă. În fundal, Ingimar auzi o uşă deschizându-se şi apoi închizându-se la loc, iar o clipă mai târziu, un glas de femeie ce se transformă într-un ţipăt.

— Cu cine vorbeşti? Cine e la capătul celălalt? o auzi ţipând şi zâmbi în sinea lui.

Faptul că ea striga în engleză dădea de înţeles că habar n-avea că la telefon se afla un islandez. Strigătele încetară brusc, iar bărbatul vorbi din nou:

— Avem acces la telefonul ei. Pare să fi făcut două poze. Le şterg imediat.

— Bun! zise Ingimar. Verifică să nu i le fi trimis cuiva!

Urmă o pauză, iar bărbatul îi confirmă că nu părea să fi trimis nimănui pozele, nici ca mesaje, nici ca e-mailuri, şi nici pe vreo pagină de pe vreo reţea socială de-a ei nu se vedeau.

— În regulă, adăugă Ingimar. Poţi s-o laşi să plece. E neimportantă. Un simplu pion.

După ce închise, dădu drumul la calculator, intră pe pagina web a Veveriţei şi dădu scroll până găsi o poză a Maríei lângă unul dintre articolele ei. Deschise Tinder pe telefon şi căută până ce găsi o femeie care semăna cu ea. Se uită câteva secunde la imaginea femeii, imaginându-şi cum i-o trăgea dur, drept pedeapsă pentru intruziunea Maríei, dar apoi îşi dădu seama că n-avea niciun chef. Pe Tinder era prea uşor. Acolo nu găsea niciun sentiment de victorie, nicio provocare.

40.

Agla nu dormise prea mult, iar de dimineaţă, când uşa celulei se descuie, se simţi pentru prima oară prea tulburată ca să iasă. Totodată, simţea şi o anumită nelinişte la gândul că avea s-o întâlnească pe Elísa la micul-dejun. Urma să fie incredibil de stânjenitor. Îşi petrecuse noaptea încercând să-şi alunge gândurile pe care nu şi le putea ţine sub control, gânduri care-i zburau mereu la Elísa şi la pielea fierbinte a braţului ei, la sărutul lor scurt, lucru care, privind retrospectiv, putea să însemne orice, apoi la îngrozitor de

tristul moment când Agla stătuse într-o maşină de închiriat în faţa locuinţei unde se afla Sonja, în Londra, urmărind-o, dar neîndrăznind să-i vorbească. Devenise limpede că Sonja îşi dorise să fugă de Agla, căci legătura lor era prea mult pentru ea. În mod evident, fusese copleşită de imaginile cu viitorul care o aştepta.

De vreo două ori în timpul nopţii izbutise să-şi îndrepte gândurile la diversele aspecte ale bizarei enigme cu aluminiul. Se dăduse jos din pat şi înhăţase rapoartele cu piaţa materialelor brute pe care le printase, încercând să înţeleagă ceva din şirurile acelea de numere şi căutând să priceapă cum anume circula aluminiul pe piaţă. Era clar că piaţa mondială se schimbase foarte mult în ultimii ani, iar aceste schimbări începuseră să apară imediat după ce banca lui William cumpărase Meteorite Metals.

Nu reuşea însă să rămână concentrată suficient pentru a munci cu adevărat. Avea senzaţia că trupul îi e incapabil să rămână într-un singur loc. Abia mai putea să răsufle din cauza nodului din gât care îi apărea ori de câte ori gândurile îi zburau la Sonja. Apoi, când se îndreptau spre Elísa, inima îi bătea mai repede şi căpăta senzaţia că începe să o ardă palma cu care mângâiase braţul acela tatuat.

Hotărî să facă un duş de dimineaţă în locul celui de seară, sperând că Elísa va fi plecat deja când ajungea ea în bucătărie şi, astfel, să-şi bea liniştită cafeaua fără să fie nevoită să dea nas în nas cu ea. Ce-ar fi putut să-i spună? Ce mama naibii se întâmplase seara trecută în pragul celulei? Fusese oare ceva în plus faţă de obişnuita purtare copilăroasă a Elísei? Dacă da, oare ce însemna asta pentru Agla? Toate acele întrebări o înnebuneau, iar pentru prima dată de la acea primă săptămână petrecută în închisoare Agla lovi plină de frustrare robinetele de la duşul care nu făcea decât să lanseze jeturi scurte de apă călâie; se presupunea că era destul pentru a permite spălarea.

După ce ieşi din duş, mârâi spre oglinda care nu făcea decât să-i arate claia de păr amarnic neglijat, care se împotrivea oricărei încercări de a-l îmblânzi. Coama ei răspundea numai la degetele abile ale coafezei ei obişnuite, care de obicei i-l subţia şi-i retuşa rădăcinile, tulburător de cenuşii acum. Trecuse prea mult timp de când nu se mai gândise cu adevărat la propria înfăţişare, însă acum se întreba dacă nu cumva Elísei i se părea deja trecută. În mod clar avea nevoie de o împrospătare generală după ce toate astea aveau să se sfârşească: o tunsoare şi un vopsit, plus o şedinţă de îngrijire a feţei cu tot ce era nevoie, alături de o manichiură şi o pedichiură,

iar ca tacâmul să fie complet, nişte haine noi. Cele pe care şi le adusese cu ea la închisoare atârnau acum pe ea ca nişte saci, atât de mult slăbise. Simţi un gol în stomac când se gândi că în curând urma să scape din cuşca aceea, însă de data asta nu mai percepu vechea disperare. Acum avea treabă: trebuia să dea de capătul afacerii tenebroase în care era implicat William, oricare ar fi fost ea. Trebuia să găsească o cale să devină părtaşă la intrigă.

O întâlni pe Elísa în pragul bucătăriei. Fu luată prin surprindere, dat fiind că aripa era liniştită, iar femeile păreau să-şi fi terminat micul-dejun. Se aşteptase să aibă bucătăria doar pentru ea.

— A mai rămas cafea? întrebă, păşind în bucătărie fără să se uite la Elísa.

Nu mai aşteptă un răspuns. Carafa era pe jumătate plină, aşa că îşi turnă o ceaşcă. Apoi se răsuci, descoperind că Elísa dispăruse. La naiba… Ar fi putut să spună şi ea ceva de genul „Bună dimineaţa” sau orice altceva, în afară de a întreba dacă mai rămăsese cafea.

41.

— Mă bucur să văd că te-ai ridicat! îi zise Sonja lui Thorgeir în timp ce acesta cobora scările în spirală.

Tocurile lui ţăcăneau pe podeaua din mahon în vreme ce se apropia de Sonja şi bărbatul o urmă. În foaier, apoi în living.

Dormise toată noaptea într-un pat decent, apoi făcuse o baie şi acum era îmbrăcat cu un costum. Arăta iar a om, nu a animal sălbatic.

— Cum te simţi?

— Pe cât de bine e de aşteptat, răspunse el, având glasul încă răguşit după toate lacrimile vărsate şi mişcările încă ţepene după lunga perioadă de timp petrecută în cuşcă.

— Avem cafea, adăugă Sonja, împingând un termos pe masă în direcţia lui şi făcându-i semn să ia loc pe scaun, ceea ce el făcu scoţând un geamăt adânc.

Înfăţişarea i se schimbase prea puţin în ultimii ani, în pofida stilului de viaţă. Părea să facă parte din grupul celor care arătau mai în vârstă când erau tineri, dar care abia dacă se schimbau un pic când ajungeau la vârsta mijlocie. Părul lui avusese mereu aceleaşi şuviţe cenuşii, iar faţa nu-i fusese niciodată altfel decât ridată, în vreme ce fizionomia îi era la fel de fragilă ca a unui adolescent. Bărbatul îşi turnă cafea, iar Sonja văzu că mâna îi tremura uşor, deşi nu avea de unde să ştie dacă de vină erau simptomele

sevrajului sau simpla frică. Se bucura în sinea ei că poate fi drăguţă cu el, întrucât i se părea că ori de câte ori ignora o ocazie să-l pedepsească nu făcea decât să-i amplifice teroarea la gândul răfuielii finale. Dar Sonja n-avea niciun chef să se dea în spectacol. Această amabilitate rezervată, dar dureroasă pentru el, era modul ei de a se răzbuna.

— Trebuie să înţelegi, dragul meu Thorgeir, că nu putem să le permitem oamenilor noştri să se distreze atât de nebuneşte încât să uite ce ar trebui să facă.

El nu-i răspunse, însă îşi plecă privirea şi se uită la propriile mâini.

— Şi mai trebuie să înţelegi că nu putem permite ca aceşti oameni să fie trimişi înapoi în Islanda la tratament şi să meargă la întâlnirile alcoolicilor anonimi, unde să-şi descarce sufletul.

Thorgeir ridică brusc capul.

— Ştii bine că n-aş spune… începu el.

Sonja ridică un deget, dându-i de înţeles că trebuia să păstreze liniştea.

— Starea în care te aflai când te-a adus Burete încoace din Islanda nu-mi transmitea niciun pic de încredere, aşa că singura opţiune pentru tine a fost cuşca. Înţelegi, nu-i aşa?

Thorgeir oftă şi nu zise nimic, aşa că Sonja se ridică şi se apropie de el.

— Acum, după câteva zile în cuşcă, eşti un om nou, reluă ea, punându-i o mână pe umăr şi simţindu-l cum tresări la acea atingere. Deci am făcut ce trebuia, nu-i aşa?

Îl strânse de umăr, iar el încuviinţă dând din cap.

— Da, răspunse bărbatul. Ce trebuia. Exact ce trebuia.

— Şi înţelegi că asta n-a fost o pedeapsă, ci o strategie necesară ca să te readucem pe drumul cel bun.

— Înţeleg perfect, răspunse el şi încuviinţă din nou din cap.

— Bun! făcu Sonja, eliberându-i umărul şi aşezându-se la loc pe scaun. Ai o rezervare la zborul înapoi spre Islanda de pe Heathrow şi poţi să iei metroul până la aeroport. Şi rămâi curat, altminteri data viitoare n-o să mai ai nimic care să îmblânzească simptomele sevrajului în cuşcă. Înţelegi? O să ai parte de o dezintoxicare simplă şi nu dau nici doi bani dacă te omoară crampele.

Şovăitor, Thorgeir se ridică în picioare, ca şi cum aproape că nici nu-i venea să creadă că nu mai urmează şi altceva, că nu are de înfruntat nicio pedeapsă.

Sonja afişă un surâs prietenos.

— Călătorie plăcută spre casă, Thorgeir! Să mă anunţi când îţi revii complet, da?

El ieşi din cameră, mergând într-o parte, de parcă ar fi vrut să se îndepărteze cât mai repede, dar fără să îndrăznească să-i întoarcă spatele. Alex îl urmă prin foaier, iar Sonja îl auzi murmurând un rămas-bun în timp ce deschidea uşa grea din lemn de mahon şi-l lăsa să iasă. Apoi îi auzi paşii rapizi pe treptele de-afară. La un moment dat, pe nimeni de pe lumea asta nu urâse atât de mult ca pe Thorgeir. Pe atunci, ea nu putea decât să se supună când el o trimitea să călătorească dintr-o ţară în alta, mai întâi cu bani, iar apoi cu cocaină, călătorii care însemnaseră începutul tuturor necazurilor ei. Însă acum punctul de vedere i se schimbase complet. Îşi dăduse seama că Thorgeir e dependent, aşa că nu fusese responsabil în întregime de propriile acţiuni. Iar faţă de sine însăşi ajunsese să recunoască faptul că ea era singura responsabilă de toate necazurile în care intrase.

42.

Soarele se ridicase deja pe cer atunci când Donald şi paznicul de noapte o conduseră pe María spre poartă, dându-i clar de înţeles că, dacă-şi mai arăta vreodată mutra acolo, urma să o aştepte pistolul. María încuviinţă viguros din cap, pe deplin convinsă că aveau să o împuşte dacă se mai întorcea acolo. Nu simţea deloc nevoia să afle pe propria piele. Mai existau şi alte căi, nu doar pătrunderea prin efracţie, ca să afle ce puneau la cale aceşti indivizi.

— Ai găsit vreun client de-al firmei Meteorite? îl întrebă pe Marteinn imediat ce acesta îi răspunse la telefon.

— Da. Ţi-am trimis lista pe e-mail.

— Mulţumesc! spuse ea. Cum ai făcut rost de ea?

Niciun răspuns.

— Marteinn, unde ai găsit o listă cu clienţii Meteorite?

— De ce vrei să afli? replică el.

— Eram doar curioasă. Marteinn, te simţi bine? adăugă apoi.

— Asta-i o întrebare al dracului de diabolică. Eşti tocmai în celălalt capăt al lumii, aşa că de ce-ţi vâri nasul în treburi care nu te privesc deloc?

María se opri şi se rezemă de gardul care înconjura Meteorite Metals. Dintr-odată, avu impresia că urmează să leşine.

— Dragul meu Marteinn… Ai fost la clinică? Ştii bine că ai nevoie de

ajutor ca să ţi se ofere tratamentul potrivit, iar dacă începi să ai suspiciuni în privinţa mea, atunci ceva chiar e în neregulă.

— Să nu încerci să foloseşti asta împotriva mea! şopti el cu un glas plin de ură. Te prefaci că-mi eşti prietenă, dar eu văd toate indiciile care-mi dau de înţeles ce pui la cale. Iar ce e şi mai periculos e că eu sunt singurul care te citeşte ca pe-o carte deschisă!

Bărbatul închise, iar María trase adânc aer în piept. Până să ajungă ea acasă, el urma să fie deja extrem de tulburat. Mama lui murise, iar sora lui, care locuia tocmai în celălalt capăt al ţării, în Egilsstaðir, nu voia să ştie nimic de el, aşa că nu putea să sune pe nimeni în afară de poliţie sau clinica pentru tulburări mintale, iar María ştia din propria-i experienţă dureroasă că n-ar fi fost uşor să facă să fie primit acolo. În plus, el încă se mai străduia s-o ierte după ce îl internase prima oară. Nu era ceva ce îşi dorea să mai repete.

Se sui în maşină, porni motorul şi dădu drumul la încălzire. Vehiculul n-avea aer condiţionat, dar cel puţin mergea căldura, de care avea nevoie, întrucât tremura de frig. Dinţii îi clănţăneau şi mâinile îi erau amorţite de la cătuşele care-i împiedicaseră sângele să circule. Îşi frecă încheieturile cu precauţie. Ambele purtau semnele unor urme adânci, precum o brăţară roşu-deschis. Nu se vedea nicio urmă a vreunei sângerări, în ciuda a ceea ce-i transmisese instinctul cât stătuse pe podeaua rece a depozitului. Însă instinctul te putea trimite aiurea, aşa cum însuşi Marteinn o dovedea cât se poate de clar. Emoţiile traumatizante prin care trecea el n-aveau, de fapt, niciun motiv, dar tot îi provocau o nesfârşită suferinţă. În trei zile, María urma să ajungă acasă, iar atunci avea să vadă ce se putea face pentru el. Acum avea o nevoie disperată să-şi încălzească trupul şi să se facă utilă cât timp se mai afla în America.

Abia când se află sub duşul de la motel izbucni în lacrimi. Jetul de apă fierbinte părea să topească toată pojghiţa de gheaţă care se formase în jurul miezului ei delicat cât se aflase pe podeaua rece a depozitului, iar acum o durea tot corpul. Nu putea să-şi îndrepte complet spinarea, iar în mâini avea o durere de parcă i-ar fi fost arse.

Şi simţea în continuare ţeava pistolului care-i fusese înfiptă în obraz.

Gustul de clor al apei o făcu să se înece, însă dădu pe gât trei calmante şi se forţă să mai bea nişte apă pentru ca acestea să-şi facă efectul mai repede, după care se aruncă în pat, cu părul încă ud. Potrivi alarma, acordându-şi două ore, şi adormi instantaneu.

43.

Anton se uita îngrijorat la dinamită. Partea de dedesubt a batoanelor părea umedă, iar învelitorile din hârtie se subţiaseră. Pipăise toată podeaua din anexa centralei şi nu găsise nici urmă de umezeală. Poate că nu fusese o manevră înţeleaptă să păstreze dinamita într-o pungă de plastic. Luă un baton şi-i desfăcu precaut ambalajul. Era umed la atingere. În mod ciudat, parcă transpira. Umezeala părea să provină din interior. Era ca atunci când tatăl lui scotea peşte din congelator şi-l lăsa la dezgheţat în bucătărie, iar cutia de carton devenea tot mai umedă şi mai moale pe parcursul zilei. Însă dinamita nu fusese pusă la îngheţat, iar acum în camera centralei era chiar neplăcut de cald.

Spera că dinamita nu devenise inutilă. Dacă nu era utilizabilă, atunci habar n-avea ce să facă mai departe. Ar fi trebuit să-şi reia planurile de la zero. Se aşeză pe un scaun pliant de camping şi-şi scoase telefonul. Trebuia să rezolve situaţia. Şcoala mai putea să aştepte; chestia asta era mult mai importantă.

Căutarea în islandeză nu produse niciun rezultat, însă căutând în engleză „dinamită care transpiră” obţinu ceva. Citi nişte postări dintr-o cameră de chat şi un articol pe Wikipedia care se potriveau cu ce căuta el. Se părea că nitroglicerina se scurgea afară din dinamită. Ca să împiedice acest lucru, trebuia să răsucească în mod constant batoanele. Nu mai irosi vremea citind toate avertismentele despre cât de sensibilă putea fi nitroglicerina – ştia foarte bine că explozibilii trebuie manevraţi cu mare grijă. Întoarse cu prudenţă fiecare baton în parte în aşa fel încât partea umedă să stea în sus. În felul ăsta spera că lichidul avea să se scurgă înapoi în batoane. Chestia îngrijorătoare era că, potrivit articolului de pe Wikipedia, dinamita trebuia ţinută într-un loc răcoros. Temperatura din camera centralei putea să varieze. Câteodată ţevile calde prinse de pereţi şi care porneau dinspre valvă puteau să şuiere, iar atunci devenea mai cald, iar alteori acolo jos era destul de răcoare. Însă nu avea rost să-şi facă griji pentru asta. Nu avea alt loc în care să păstreze explozibilii şi prefera să-i ţină undeva aproape, ca să poată să-i supravegheze el însuşi.

Mai avea însă o mare bătaie de cap: trebuia să rezolve problema detonatorului. Explozibilul era inutil dacă nu avea cum să-l detoneze de la distanţă. Închise uşa camerei centralei în urma sa şi, ca să nu fie auzit de nimeni, merse tiptil pe fâşia de iarbă în loc să o ia pe scări. Nu c-ar fi avut

motiv să se sinchisească: tatăl său plecase deja, iar mama dormea şi avea să doarmă o bună parte a zilei.

Afară, pe Tjarnarbakki, văzu un bărbat care privea cerul, cu telefonul în mână. Anton îi urmări comportamentul bizar până când auzi un bâzâit şi văzu drona vâjâind peste lac.

— E o zonă unde-i interzis zborul, îi zise bărbatului în engleză, presupunând că nu putea fi decât vreun turist, dat fiind că interdicţia era bine cunoscută de toţi cei din partea locului E traseul pe care sosesc avioanele de pasageri care aterizează pe aeroportul oraşului. Poţi să provoci un accident.

Bărbatul se grăbi să facă drona să aterizeze.

— Scuze, n-am ştiut! răspunse el.

— Însă drona ar trebui să ştie. Ar trebui să fie programată să nu poată zbura într-o zonă interzisă.

Bărbatul zâmbi în semn de scuză.

— Poţi să ocoleşti orice sistem, replică el. Un computer e doar un computer.

Împachetă drona în cutia ei.

— Locuieşti într-una din casele alea? îl întrebă, privind în lungul străzii cu o expresie vădit admirativă.

Anton arătă spre casa lor şi bărbatul dădu aprobator din cap.

— Norocosule!

Însă, în timp ce se îndepărta, mintea lui Anton era în altă parte. Începea să capete contur o soluţie la problema cu detonatorul.

44.

Agla se uita la pozele neclare pe care i le trimisese María prin e-mail. În pofida granulaţiei puternice şi a luminii verzui, fotografiile păreau să confirme ceea ce scria în mesajul ei scurt. Depozitul firmei Meteorite Metals era plin până-n tavan. Agla învăţase că uneori lucrurile sunt exact ceea ce par a fi, iar acesta părea să fie tocmai un astfel de caz. Se pare că fabrica din Islanda producea aluminiu care era listat de BML dar, în loc să fie vândut, acesta era ţinut într-un depozit de-al companiei Meteorite, unde pur şi simplu se aduna şi atât. Însă, în ciuda activităţii sale bogate, Meteorite Metals părea să se afle într-o situaţie financiară precară, iar lucrurile erau pe o pantă descendentă. Însă în bilanţuri nu figurau cheltuielile detaliate, aşa că

îi era imposibil să vadă încotro se duceau banii.

Era limpede că William şi banca lui executau un fel de schemă de extorcare, fără îndoială cu implicarea lui Ingimar, o mânărie care avea legătură cu stocarea aluminiului. Însă motivul pentru care o făceau rămânea o enigmă. La un moment dat aveau să fie nevoiţi să găsească o întrebuinţare pentru el. Poate era o încercare de a creşte preţul la nivel mondial însă, dat fiind că acest lucru era stabilit mai degrabă de cerere decât de capacitatea de producţie, o astfel de întreprindere era sortită eşecului. Ar fi trebuit schimbate legile internaţionale înainte ca stocarea să aibă vreun efect asupra preţului la nivel mondial. Aceste reguli fuseseră instituite tocmai pentru a se preveni stocarea. Şi totuşi, era clar că nici fabrica din Islanda şi nici Meteorite Metals nu vindeau aluminiul. Era foarte straniu. Agla îi trimise un mesaj Maríei, cerându-i să urmărească unul dintre camioane. N-ar fi stricat absolut deloc să afle unde anume se ducea tot acel aluminiu.

Simţi dintr-odată cum o invadează o senzaţie de disconfort, cum nu mai avusese parte din primele zile petrecute în închisoare. Se văzu nevoită să se ridice, să-şi mişte picioarele şi să-şi folosească toată voinţa să nu urle de frustrare. Trebuia să scape din locul acela, să meargă oriunde poftea, să respire aer curat, să fie ea însăşi. Ţopăi de câteva ori, silindu-se să înghită guri de aer care să-i pătrundă până-n abdomen. Se întinse pe podeaua bibliotecii, închise ochii şi se concentră la o imagine mentală cu plafonul dormitorului de acasă. În mintea ei, stătea întinsă în propriul pat, liberă să se ridice, să umble şi să plece oriunde îi poftea inima.

Tresări speriată când se deschise uşa şi unul dintre gardieni o lăsă să intre pe Elísa.

— Hei, vrei să vii la mine în cameră diseară la opt?, îi şopti Elísa, aruncând o privire spre camera de supraveghere, de parcă era sigură că aceasta înregistra şi sunete, nu doar imagini. Toate fetele merg la o întâlnire a alcoolicilor anonimi – toate, mai puţin contabila –, iar eu urmează să mă prefac că mă doare capul. Putem avea o oră doar noi două, în care să nu ne deranjeze nimeni.

45.

Alarma telefonului sună mult timp înainte ca María să reuşească să se trezească, într-un târziu. Se întinse după el, apăsă butonul de oprire şi închise ochii la loc. În pofida calmantelor, o durea tot corpul. Rămase

neclintită. Aşa era cel mai bine. În vreme ce plutea iarăşi între somn şi trezie, Maggi părea aproape de ea şi o mângâia cu blândeţe, ca întotdeauna când o trezea în dimineţile de duminică, având în faţa lor o zi întreagă cu pâine proaspătă de la brutărie şi ziarele de weekend pe care să le citească în pat.

Alarma sună pentru a doua oară. Când se pregătea să apese iar butonul de oprire, tresări văzând pe ecran un mesaj de la Agla. I se păru dureros şi dificil să se salte în capul oaselor. Îşi ridică mâinile deasupra capului ca să-şi întindă coloana, însă durerea de spate o săgetă de sus până în piciorul stâng, tocmai spre degete, când se ridică în picioare. Avea să treacă o vreme înainte să fie pregătită iar de acţiune.

Şchiopătă încolo şi încoace ca să-şi adune lucrurile şi le azvârli la întâmplare în valiză. Vechea María avea un săculeţ de in pentru lenjeria intimă pe care şi-o împacheta înainte de a aşeza apoi toate celelalte lucruri în şiruri ordonate, însă în motelul mizerabil, învineţită şi înţepenită după caznele prin care trecuse ducând la îndeplinire misiunea dată de Agla Margeirsdóttir, recunoscu în sinea ei că în ultimii ani nu doar că se schimbase, ci devenise o cu totul altă persoană. Maggi avusese în mare parte dreptate atunci când declarase că nu mai era persoana cu care se însurase.

Mesajul Aglei era scurt: *Urmăreşte un camion şi află unde duc aluminiul.*

Oftă. Avusese de gând să înceapă să se ocupe de lista partenerilor de afaceri trimisă de Marteinn, însă planul acela suna mai bine. Camioanele păreau să sosească pline şi să plece imediat. Nu aveau loc de descărcare sau încărcare, deci totul trebuia să fie doar pentru spectacol. Prin urmare, era esenţial să afle unde se duceau acestea după ce ieşeau din depozit. Nu făceau decât să umble în cerc, la nesfârşit, sau se opreau undeva? Dacă aşa stăteau lucrurile, ce era acest loc? Îi trimise un mesaj la fel de scurt:

Ok. E ceva putred la mijloc cu toată chestia asta, m-au şi ameninţat cu un pistol.

Tocmai terminase să-şi facă valiza şi lăsase cheile de la cameră în cutia de la recepţie când îi sună telefonul. Numărul care-i apărea pe ecran era închisoarea Hólmsheiði.

— Acceptaţi un apel de la Agla Margeirsdóttir? întrebă un glas cu un

puternic accent est-european.

Abia apucă să încuviinţeze înainte să o audă pe Agla:

— María, eşti bine?

Simţi un soi de junghi în piept la această îngrijorare neaşteptată.

— Nu sunt pe deplin convinsă. Nu sunt obişnuită să mi se înfigă o armă în faţă.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? şopti Agla, ca pentru a împiedica orice ascultător nedorit, cu toate că ştiau amândouă că apelurile deţinuţilor erau adesea urmărite.

— Noaptea trecută am intrat prin efracţie în depozit şi m-au prins. Am fost trântită pe jos. S-au purtat foarte brutal cu mine.

Când se gândi la ţeava pistolului înfiptă în obraz, se simţi iar cuprinsă de senzaţia că era gata să leşine. Se aşeză pe bordura din faţa motelului.

— N-am avut nicio idee că te trimit să faci ceva periculos, rosti Agla. Poate ar fi mai bine să te întorci acasă. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Nici vorbă!

María simţea cum îi revine încăpăţânarea. Nu avea de gând să cedeze din prima. Nu voia să le îngăduie acelor scursuri să bage frica în ea.

— Dacă n-aveau nimic de ascuns în depozit, atunci m-ar fi dat pe mâna poliţiei să mă aresteze. În schimb, au sunat pe cineva care le-a cerut să-mi şteargă pozele din telefon şi să-mi verifice mesajele.

— Crezi că au văzut mesajul pe care mi l-ai trimis? întrebă Agla.

— Nu. Am făcut setarea ca toate mesajele trimise să fie şterse, exact aşa cum mi-ai arătat.

Agla râse, iar María nu se putu abţine să nu zâmbească şi ea. Acesta fusese subiectul unui şir nesfârşit de întrebări pe vremea când lucra la biroul procurorului special şi Agla era chemată la interogatoriu. María o întreba iar şi iar dacă răspunsese la un mesaj sau altul, în timp ce, dincolo de masă, Agla rămânea tăcută şi impasibilă. Nu le rămăsese decât să adopte tot felul de rute ocolitoare ca să capete acces la e-mailurile ei.

— María, ai grijă! spuse Agla în final.

María mai zise „da” şi „mersi”, apoi încheie apelul cu o stranie senzaţie că Agla era o prietenă grijulie, iar nu duşmanul ei de moarte.

Aruncă valiza pe bancheta maşinii şi şchiopătă până la local, unde îşi comandă două clătite americane şi bacon. După ce-i sosi mâncarea, stoarse o cantitate generoasă de sirop de arţar peste toate şi începu să înfulece. Ceru şi o cafea pe care s-o ia cu sine la plecare, într-un pahar de carton. Ăsta era

un oraş uitat de lume pe care abia aştepta să-l lase în urmă.

46.

Anton ar fi preferat un suc de portocale, dar se gândi că ar fi părut imatur să aştepte un băiat cu doi ani mai mare decât el şi deja intrat la facultate având în faţă un pahar cu suc de portocale acidulat, aşa că-şi comandă în schimb un latte şi amestecă în el două linguriţe pline cu zahăr. Asta îl transformă, în opinia sa, într-un adult care se întâlnea cu cineva într-o cafenea ca să discute treburi serioase. Trebuia să-şi joace cum trebuie rolul, de aceea nu-l adusese şi pe Gunnar cu el, căci acesta ar fi stricat lucrurile cu vreo prostie despre cocteiluri Molotov şi artificii. Anton sorbi din cafeaua care nu mai era chiar atât de rea după ce pusese zahărul. El ar fi preferat ciocolată caldă.

Imediat ce intră Oddur, se ridică şi-i făcu semn cu mâna, apoi îl întrebă ce vrea să bea. Oddur ceru un cappuccino, iar Anton îşi notă în gând să ceară exact asta data viitoare. Era ceva cool la felul în care o spusese Oddur – „cappuccinomersi”, totul într-un singur cuvânt, de parcă era ceva ce mai ceruse de o mie de ori, dar cumva tot era nerăbdător să-l ceară, ca şi cum ar fi fost ceva special la genul ăsta de cafea.

— Am fost la aceeaşi şcoală, adăugă Anton cu un zâmbet.

— Da, asta mi-ai scris şi-n mesaj, replică Oddur. Scuze, omule! Nu-mi amintesc deloc de tine.

— E-n regulă. În mod normal nu-ţi mai aminteşti decât de cei mai mari. De asta eu îmi amintesc de tine, dar nu şi tu de mine.

De fapt, era uşurat că Oddur nu-şi amintea de el, dat fiind că în urmă cu doi ani era doar un pricăjit slab ca trestia şi plin de coşuri, nu chiar un om de afaceri şmecher, cum voia să fie văzut acum de către Oddur.

— Scuză-mă câteva secunde! zise Oddur, uitându-se la telefon.

Părea să citească mesaje şi să răspundă la ele. Îşi ţinea telefonul cu ambele mâini şi scria cu degetele mari, cu o viteză incredibilă.

— Am văzut în ziar că ai primit un premiu onorific la concursul de robotică al universităţii, continuă Anton după ce Oddur îşi lăsă telefonul jos.

— La concursul de inginerie al studenţilor, preciză Oddur. Aş fi câştigat dacă aş fi fost suficient de mare să particip, dar eu sunt încă la liceu, aşa că, în schimb, mi-au oferit un premiu onorific. Robotul meu, Wrangler, a fost cel mai bun din competiţie.

— Fantastic! exclamă Anton, ridicându-şi ceaşca în semn de apreciere şi sorbind, de parcă ar fi toastat pentru succesul lui Oddur.

Acesta îşi ridică şi el ceaşca în acelaşi timp, iar când o lăsă jos, deveni limpede că sosise momentul în care dorea să afle motivul pentru care Anton îi ceruse să se întâlnească.

— Eşti preocupat de robotică? îl întrebă.

Anton clătină din cap.

— Nu, răspunse. De asta am nevoie de ajutorul tău.

Îşi trase scaunul mai aproape de masă, se aplecă în faţă şi-şi coborî glasul:

— Să spunem, de exemplu, că am nevoie de un sistem prin telecomandă care poate aprinde un fitil ce duce la nişte dinamită care să arunce în aer o magazie veche. E ăsta genul de lucru pe care l-ai putea construi?

Oddur îl fixa cu privirea, surprins.

— De ce mama naibii aş face aşa ceva, chiar dacă aş putea?

— Pentru că sunt dispus să te plătesc. Oricât ceri.

Oddur se foi în scaun şi rămase foarte drept, de parcă trupul îi înţepenise cu totul.

— Ce vrei s-arunci în aer?

Anton rămase uşor uluit de cât de aspră devenise dintr-odată atitudinea lui Oddur.

— E doar o idee, răspunse el ca să-l liniştească. Doar o idee, ştii? Să spunem doar că vreau să fac ceva mai special, ca o surpriză pentru ziua de naştere a prietenei mele, şi vreau să-i scot pe ea şi pe nişte amici la un picnic. Partea cea mai interesantă ar putea veni atunci când aruncăm în aer o magazie veche care se află într-un loc pe care-l ştiu.

— Şi crezi că prietena ta se va bucura să vadă o magazie aruncată în aer?

— Dap. Ştii, îi place o bubuitură zdravănă.

Acum Oddur zâmbi stingher.

— Cred că-i cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse el, clătinând neîncrezător din cap.

— Pur şi simplu îi plac exploziile, continuă Anton, cuprins de entuziasm. Revelionul e preferatul ei. O să-i placă la nebunie.

Simţea şi el cât de transparente erau minciunile pe care le turna una după alta şi spera că Oddur n-o să-l citească din prima.

— Atunci de ce nu lansezi un foc de artificii pentru ea?

— Ăsta e planul. Dar aruncarea magaziei în aer e punctul culminant al

focului de artificii.

Până şi el rămase surprins de cât de rapid îi veneau minciunile, una după alta. Parcă toată povestea aceea de adormit copiii se desfăşura fără niciun efort.

— Şi de unde o să faci rost de banii cu care să mă plăteşti?

— Am bani, răspunse Anton. Sunt un copil de bani gata.

Oddur zâmbi iar.

— Trebuie să mă gândesc la asta, zise apoi. Pot să construiesc foarte uşor ceea ce vrei tu, dar nu sunt chiar convins că vreau s-o fac. Depinde dacă vreau să-mi asum riscul ca vreo persoană să fie rănită şi să se întâmple din vina mea.

Anton încuviinţă solemn din cap ca să arate că aprecia îngrijorarea lui Oddur.

— De asta voiam să te întreb dacă poţi face ceva cu adevărat deştept. Prietenul meu a propus să facă un fel de detonator folosind o bombă cu benzină. Mie mi se pare foarte periculos.

Replica lui avu efectul scontat.

— Doamne sfinte… şopti Oddur.

— Îmi imaginez c-ar fi mult mai puţin riscant să fie rănit cineva dacă ai putea construi o telecomandă şmecheră, continuă Anton. Vreau ca toată lumea să se afle la distanţă sigură atunci când explodează dinamita.

— Eşti complet dus cu pluta, comentă Oddur, ridicându-se în picioare. Mersi pentru cafea. Mă mai gândesc şi te anunţ.

Oddur ieşise deja din cafenea când Anton îşi aminti ceva important: ar fi trebuit să menţioneze faptul că această chestiune trebuia să rămână doar între ei doi. Se repezi pe urmele lui Oddur, care se întoarse când îl auzi pe Anton strigându-l pe nume.

— Hei! făcu Anton. Să nu uiţi că e doar un scenariu potenţial şi că ţinem totul doar între noi doi.

Oddur dădu din mână a lehamite şi aprobă din cap, însă ochii i se repezeau neliniştiţi în toate părţile, aşa încât Anton se întrebă dacă nu cumva băiatul acesta cu doi ani mai mare, un geniu al roboticii băutor de cafea, era cel speriat de el.

47.

María nu trebui să aştepte mult apariţia unui camion la depozit. Parcase

de numai câteva minute sub un copac golaş când două camioane îşi făcură apariţia în acelaşi timp. Se îndreptă de spate şi-şi termină cafeaua slabă din paharul de carton. Ştia că fiecare camion petrecea cam un sfert de oră în interiorul clădirii înainte să iasă prin capătul celălalt. La cât de ticsit era interiorul, îi venea greu să creadă că avea loc vreo descărcare sau încărcare, aşa că bănuia că acele cincisprezece minute însemnau, de fapt, o pauză de cafea pentru şoferi.

Ieşi de sub copac şi, cu motorul pornit, aşteptă la marginea şoselei, de unde putea să vadă ieşirea. Când şi al doilea camion trecu peste limitatoarele de viteză din faţa porţii, scoase şi ea maşina pe şosea.

Păstră o distanţă sigură faţă de camioane în timp ce le urmărea prin oraş, însă apoi o micşoră pe măsură ce se apropiau de autostradă, ca nu cumva să le piardă în trafic. Când rămăsese mai puţin de un kilometru şi jumătate până la breteaua de ieşire, cele două camioane o luară pe benzi diferite. O clipă se întrebă dacă nu cumva o descoperiseră şi se despărţeau ca s-o distragă, dar ideea în sine era ridicolă, iar ca să evite să schimbe benzile şi să atragă astfel atenţia asupra ei se hotărî să rămână unde era şi să urmărească al doilea dintre cele două camioane. Acesta o luă pe banda care ducea spre nord şi spre Fort Wayne, pe când celălalt o luă pe sub pod, pe drumul către Indianapolis.

Nu era greu să rămână pe urmele camionului. Acesta se menţinea pe banda unu şi păstra o viteză constantă. Din nou, María păstră o distanţă sigură în spatele lui, uneori lăsând câte o maşină să treacă între ei, dar fără să-l scape din vedere. După vreo jumătate de oră începu să o ia somnul. Nădăjduia că mastodontul avea să se oprească la vreun local unde să-şi poată lua şi ea ceva mai tare decât poşirca pe care o primise în dimineaţa aceea şi care nu părea să conţină nici măcar o cantitate minimă de cofeină.

Nu trebui să se gândească prea mult la cafea, întrucât îi sună telefonul, iar numele lui Marteinn pe ecran o trezi pe deplin.

— *Hæ,* Marteinn, dragule! începu ea şi simţi imediat că tonul cald adoptat îl luase pe nepregătite.

— *Hæ,* María! rosti şi el umil. Cred că ieri m-a cam luat valul.

— Poate doar un pic, dragul meu Marteinn. Ştii, dacă te gândeşti la tot timpul în care am lucrat împreună, o să-ţi dai seama că îmi doresc sincer tot ce e mai bine pentru tine.

Marteinn izbucni în lacrimi.

— Ştiu, se smiorcăi el. Dar e foarte greu să nu te înfurii când se întâmplă

atâtea în lumea asta. Iar acum, că te-ai amestecat în afacerea asta cu stocarea de metale, trebuie să am mare grijă ca nu cumva să devii şi tu participantă la vreo mare conspiraţie.

— Marteinn, nu mă implic deloc în vreo afacere cu stocarea de metale. Fac săpături în legătură cu ea.

— Şi cine te-a pus s-o faci, ai? Cine te-a băgat în toate astea?

María înghiţi în sec. Lui nu-i spusese că lucrează pentru Agla, dar era greu să-i ascundă ceva. Mai avusese suspiciuni că el îi citeşte e-mailurile. Acum era convinsă că o face.

— Agla Margeirsdóttir mi-a cerut s-o fac, Marteinn, dar asta nu schimbă absolut nimic. Ea primeşte informaţiile pe care le doreşte, iar eu primesc o ştire senzaţională.

— Nu mi-aş fi închipuit vreodată c-ai să ajungi de partea Aglei.

María oftă. Nu cu mult timp în urmă, nici ea nu şi-ar fi închipuit aşa ceva. Sub nicio formă n-avea cum să explice sau să se scuze altfel decât spunând adevărul adevărat.

— Marteinn, ca să fiu pe deplin sinceră cu tine, mă plăteşte cu un purcoi de bani pentru asta şi chiar n-am găsit niciun motiv s-o refuz, pentru că treaba asta ne ţine pe mine şi pe Veveriţă departe de faliment.

— Deci şi tu eşti de vânzare, la fel ca toţi ceilalţi? ţipă Marteinn, fără să-şi mai poată reţine suspinele de frustrare.

— Chiar îmi pare foarte rău că te dezamăgesc! zise María, vorbind cât se poate de serios.

— Dezamăgirea mea nu înseamnă cine ştie ce atunci când lucrezi pentru corporaţii gigant care se luptă pentru supremaţia asupra metalelor. Iar metalul e singurul lucru care va mai fi recunoscut ca monedă după ce va lovi furtuna magnetică.

Aşa cum se întâmpla adesea în timpul discuţiilor cu Marteinn, Maríei îi venea greu să ţină pasul.

— Furtuna… cum?

— Uită-te în urmă la toate sistemele economice şi vei vedea tiparul. Mai întâi bancnotele au înlocuit metalul ca monedă, iar de la bancnote am trecut la carduri de plastic, apoi de la electronic la digital, iar atunci când ne loveşte furtuna magnetică şi toate înregistrările digitale sunt distruse, nimeni nu va mai putea dovedi că deţine ceva! Se apropie o nouă ordine mondială şi ei o vor controla cu pulsuri magnetice şi vor da vina pe activitatea solară!

Cuvintele dădeau năvală din gura lui Marteinn pe măsură ce continua cu nişte explicaţii din ce în ce mai alambicate despre cea mai recentă teorie a conspiraţiei pe care o scornise. Vorbea atât de repede încât Maríei îi era greu să urmărească ce spunea. Singurul lucru pe care-l înţelegea era că aceia care urmau să ajungă să stăpânească lumea erau aceiaşi care acum aveau depozite pline-ochi cu metale.

— Marteinn, acum trebuie să închid, rosti ea, pe cât de blând reuşi.

Camionul semnaliza intenţia de a vira la dreapta.

48.

Avocata se uită îngrijorată la Agla.

— Eşti sigură că-i o idee bună? întrebă ea încruntată, cu două riduri adânci ivite între sprâncene.

— Nu ştiu, răspunse Agla. Vom vedea. Deţin casa asta de aproape şase ani şi n-am folosit-o niciodată.

— Dar eşti conştientă că fata asta e dependentă de droguri?

— Da. Ştiu.

Agla se străduia să-şi păstreze calmul în faţa atitudinii băgăcioase a acestei străine. Pe avocata asta n-o mai întâlnise niciodată şi chiar nu vedea de ce era treaba ei pe cine lăsa să locuiască în propria casă.

— Nu mi-aş face griji dacă o distruge. Nu m-am ataşat deloc de ea.

Nu era întru totul adevărat, existau o mulţime de sentimente legate de casă, însă toate erau negative. Se vedea pe ea însăşi bucurându-se ca un copil în timp ce zugrăvea livingul, căci Sonja se răzgândise în privinţa culorii imediat ce terminaseră zugravii. Stătuseră amândouă întinse în pat după ce făcuseră dragoste, comandând mobilă online. Iar apoi se văzu stând singură, cuprinsă de deznădejde, în timp ce citea iar şi iar mesajul de adio al Sonjei.

Ar fi fost perfect să insufle un spirit nou în casa aceea. Deşi nimeni nu mai călcase în ea de ani buni, nu o lăsase inima s-o scoată la vânzare.

— Păi, dacă asta îţi face plăcere… rosti avocata, de parcă ea însăşi n-ar fi fost deloc încântată.

— Normal că-mi face plăcere, răspunse Agla pe cât de ferm reuşi fără să se arate de-a dreptul nepoliticoasă. I-am făcut deja propunerea şi chiar mă bucur că am putut. E de-a dreptul ridicol ca Elísei să nu i se acorde eliberarea condiţionată pentru că n-are unde să locuiască.

Aceasta era una dintre regulile ciudat de inflexibile ale sistemului, pe care ea, una, chiar nu putea să o înţeleagă. Toţi deţinuţii trebuiau să demonstreze că au unde să locuiască înainte să poată fi eliberaţi, chiar dacă o vreme erau trimişi cu toţii la hostelul Vernd pentru perioada de probaţiune după ce-şi ispăşeau pedeapsa la Hólmsheiði. Indiferent unde-ar fi locuit, Agla nu-şi dădea seama cum ar fi putut Elísa să-şi plătească şederea. Salariul la slujba de care izbutise să facă rost, casieră la supermarketul Bonus, nu prea avea cum să-i ajungă.

Avocata strânse tare din buze, de parcă ar fi vrut să se abţină să dea vreun răspuns. O studia pe Agla cu o expresie care ar fi putut să fie la fel de bine una de epuizare sau de dezgust. Preţ de o clipă, Aglei îi trecu prin minte că femeia ştia ce făcuse împreună cu Elísa cu o seară înainte, însă era imposibil. Rămăseseră într-un colţ al celulei Elísei şi nu scoseseră aproape niciun sunet, astfel încât nimeni aflat în trecere să nu le audă chicotelile emoţionate şi icnetele înăbuşite. Cu toate astea, Agla îşi simţea inima care-i pompa sângele pe sub piele, făcând-o să se înroşească până la rădăcina părului.

— În calitate de proprietară, trebuie să semnezi asta, rosti avocata, împingând un formular pe masă.

Era un acord detaliat pentru instalarea în casă a echipamentului de monitorizare pentru brăţara de urmărire de la gleznă. Agla îl semnă şi îl împinse înapoi.

— Aşadar, reluă avocata, mai trebuie să discutăm şi despre mutarea ta la Vernd şi eliberarea condiţionată. În dosar scrie că o duci bine din punct de vedere financiar şi că ai parte un trai îndestulat. Dar personalul de aici spune că te arăţi destul de circumspectă în privinţa eliberării.

— Nu, răspunse Agla. Nu mai e cazul.

— Niciun motiv de nelinişte la ideea că vei ieşi de-aici şi vei înfrunta viaţa de afară?

Avocata se aplecă în faţă şi afişă un zâmbet prietenos.

— Absolut deloc, replică Agla, ridicându-se de pe scaun. Abia aştept să ies din cuşca asta.

49.

Mama lui parcă simţi că de data aceea el îşi dorea ca ea să meargă devreme la culcare, pentru că făcu exact pe dos. Rămase la televizor, bând

încet şi făcând comentarii ciudate despre crainicii de ştiri, în cea mai mare parte cugetând cu glas tare despre hainele lor sau legăturile lor de familie. Într-o seară oarecare, el s-ar fi bucurat să se afle acolo şi să râdă alături de ea, trimiţându-i Júlíei câteva jocuri de cuvinte de-ale ei, însă acum nu-şi dorea decât un pic de timp liber la parterul casei, singur-singurel, înainte să ajungă tatăl său acasă.

— Coafura aia nu i se potriveşte deloc, iar aia n-are cum să fie o rochie de lână. Lâna ar fi mult prea călduroasă într-un studio TV, bombăni mama lui în timp ce-şi sorbea vinul alb.

— Hmm!

Anton n-avea nicio părere despre materialele din erau făcute hainele prezentatorilor. Nu ei alegeau ce să poarte – pentru asta aveau stilişti –, iar hainele nici măcar nu erau ale lor, deci nu transmiteau absolut nimic despre personalităţile lor. Era complet inutil să te gândeşti la asta.

— Aş zice că el arată mai bine acum, cu părul grizonat, zise mama arătând spre ecran.

— Cine? întrebă Anton, ridicând ochii din telefon.

— El, ăla, răspunse ea, arătând iar cu mâna. Fiul individului ăluia… ministrul.

Acum uita şi nume, deci nu avea să mai dureze mult până când avea să meargă sus ca să se bage în pat. Anton se întinse după sticla de vin şi-i turnă iar în pahar. Femeia luă o înghiţitură prelungă, apoi el îi umplu paharul până-n buză.

— Mersi, dragule! zise ea, dând pe gât o jumătate, de parcă vinul ar fi fost suc.

În mod normal bea votcă, prin urmare vinul era ca apa chioară pentru ea. Anton n-avea de gând să se apuce vreodată de băut şi nici de pastile, şi nici n-avea să se însoare cu o femeie care bea sau lua pastile.

Căută tot ce adăugase Júlía la *Poveşti* pe Snapchat, apoi intră la *Întreabă-mă* şi-i trimise câteva întrebări despre care ştia sigur că ea avea să înţeleagă că provin de la el. Când ea îi răspundea, pe el îl încerca mereu o senzaţie de căldură, de parcă ar fi fost cel mai cool, cel mai grozav şi cel mai inteligent puşti pe care ea îl cunoştea. Când ridică privirea, mama dormea, cu capul căzut peste spătarul scaunului, sforăind uşurel cu gura larg deschisă şi paharul gol în mână.

Sigur urma să doarmă acolo o bună parte din noapte. Se ridică neauzit şi merse tiptil în biroul tatălui său, unde închise grijuliu uşa după el.

Seiful se afla în spatele unui tablou fixat pe perete cu nişte balamale. Când era mic, i se părea amuzant să dea tabloul la o parte şi să le arate prietenilor săi seiful ascuns. De multe ori se uitase în el atunci când îl folosea tatăl lui şi ştia că, pe lângă documente, acesta mai conţinea şi teancuri de bancnote. În împrejurări obişnuite, n-ar fi furat vreodată bani de la tatăl lui, căci nu avusese nevoie. Mereu primise bani pentru indiferent ce ar fi cerut. Dar de data asta nu i-ar fi fost uşor să explice la ce-i trebuia o sumă atât de mare.

Oddur îi trimisese un mesaj prin care-i transmitea că o să-i construiască un detonator prin telecomandă, însă avea să-l coste o jumătate de milion de coroane. Păruse surprins când Anton îi răspunsese că-i acceptă oferta. Mai mult ca sigur Oddur îşi închipuise că suma era atât de mare, încât Anton n-ar fi fost capabil să o strângă, iar chestiunea avea să fie dată uitării. În realitate, nu era chiar atât de mare încât să producă o gaură în rezervele de bani gheaţă ale tatălui său. Probabil că nici n-avea să observe că lipseşte ceva. Doar nu era ca şi cum stătea aici şi număra banii în fiecare săptămână. Iar dacă se întâmpla să observe, atunci Anton avea să-i ofere tatălui său exact răspunsul pe care i-l dădea el mereu: banii în sine nu au nicio valoare; ei sunt o unealtă.

Formă de două ori cifrul încuietorii. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-l spargi. Practic, tatăl său folosea data naşterii lui Anton pentru absolut tot.

50.

María îşi ridică telefonul şi făcu o poză. Mai că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Într-un alt orăşel, dintr-un alt stat, se afla un depozit identic cu primul. Singura diferenţă vizibilă era că pe acesta scria OR Metals Inc. Până şi gardul împrejmuitor era exact la fel cu acela care înconjura Meteorite Metals.

Îi trimise lui Marteinn o poză însoţită de un mesaj scurt:

Încă o unitate de depozitare în Ohio, numită OR Metals. Poţi să verifici să vezi ce-i cu ea?

Dacă ar fi fost cineva în stare să afle informaţii relevante, acea persoană era Marteinn. Întrebarea era: dacă el era atât de dezamăgit de ea, oare avea să se deranjeze să-i răspundă?

Aşteptă camionul să iasă pe partea cealaltă. Nu mai era nevoie să verifice dacă exista o ieşire, la fel ca dincolo, aşa încât parcă la marginea drumului, aproape de intrare, astfel încât şoferul să n-o vadă la ieşire. Se întrebă dacă şi depozitul acela era plin-ochi cu aluminiu, însă nu mai avea curajul să intre şi să verifice. Meteorite avea un paznic de noapte, iar locul ăsta era identic. Gândul că s-ar putea trezi din nou cu o ţeavă de pistol înfiptă în faţă nu o atrăgea absolut deloc. Îşi frecă încheieturile şi se hotărî că mai bine urmărea camionul să vadă dacă mai oprea la vreun depozit.

Camionul apăru după douăzeci de minute, trecând pe lângă gardul împrejmuitor. María mai aşteptă câteva secunde înainte să pornească motorul şi să plece în urmărirea lui prin oraş, înapoi pe unde venise. Începea să se întunece, iar după o oră monotonă pe Autostrada 90, îndreptându-se spre est, ajunsese să se chinuie să rămână trează. Desfăcu o pungă cu chipsuri şi o sticlă cu apă, zicându-şi că, dacă vehiculul din faţa ei nu oprea în curând la vreun local, atunci acestea trebuiau să-i servească drept cină. Coborî geamul pentru a lăsa să intre aer curat şi căută printre posturile de radio, sperând să găsească unul care să ofere şi altceva în afară de muzică country & western şi reclame.

Se lupta să-şi ţină ochii deschişi şi tocmai cerceta atent marginea şoselei în căutare de moteluri când, în sfârşit, camionul semnaliză şi viră într-o parcare.

În unele popasuri pe lângă care trecuse se aflau restaurante şi magazine, însă acesta nu avea decât o clădire cu toalete şi duşuri cu fise, plus o parcare foarte mare, dar pustie. María spera că şoferul nu se oprise decât pentru o simplă chemare a naturii şi apoi urma să mai conducă puţin, până la un loc în care să şi mănânce. Dar bărbatul avu grijă să parcheze camionul într-unul dintre spaţiile de parcare diagonale, în mijlocul popasului. Părea că intenţiona să se oprească acolo peste noapte.

Coborî şi ea şi merse spre grupul sanitar, unde mirosul o izbi în faţă. Încercă să respire pe gură în timp ce urina, bucuroasă că luase un şerveţel în buzunar, dat fiind că nu era deloc hârtie. Se spălă pe mâini şi deschise uşa cu cotul, astfel încât să poată ieşi fără să atingă clanţa. Când se întorcea la maşină, îl văzu pe şofer cu o pungă în mână îndreptându-se spre o masă aflată sub câţiva copaci. Se sui în maşină şi-l urmări cum aprinse o lampă şi se aşeză. Era mai bine pregătit decât ea. Îşi verifică telefonul să vadă dacă îi răspunsese Marteinn şi văzu că o făcuse:

Au două depozite.

Oftă uşurată. Era bine să-l aibă pe Marteinn de partea ei. Avea de gând să-i explice situaţia mai în detaliu când se întorcea acasă, iar el urma să-şi mai revină.

Aşadar, Meteorite avea un depozit, iar OR Metals două, ceea ce însemna că era perfect posibil să existe mai multe firme şi mai multe depozite, iar cantitatea de aluminiu adunată să fie considerabilă. Dar tot nu izbutea să înţeleagă motivul pentru mişcările camioanelor. În perioada petrecută la biroul procurorului special aflase că uneori nu-i nevoie să o iei pe ocolite şi să încerci să descoperi totul de unul singur. Adesea o întrebare directă e cea mai bună cale să obţii răspunsuri.

— Bună, eu sunt María! Sunt jurnalistă din Islanda, începu ea, ridicând legitimaţia de presă.

Şoferul se ridică în picioare, cu gura plină şi o sticlă de bere în mână. Se aplecă în faţă ca să se uite la legitimaţie.

— Jurnalistă, ai?

— Te-am urmărit astăzi şi am observat că ai condus un camion încărcat de la un depozit la altul. Te pot întreba de ce?

— Pentru ce ziar lucrezi?

Era o întrebare la care avea un răspuns pregătit. Doar asta întrebau toţi. Însă era mai puţin jenant să i-o explice unui străin: el n-avea de unde să ştie că Veveriţa era doar o mică întreprindere online.

Acceptă berea pe care el o desfăcu pentru ea, apoi se cocoţă pe marginea mesei şi-i oferi un scurt discurs despre importanţa Veveriţei pentru jurnalismul de investigaţie din Islanda.

— Mă interesează să aflu ce fac şoferii. Depozitul din Indiana e plin până la refuz, aşa că de ce tot intră şi ies camioanele din el în fiecare zi? Mă poţi ajuta? Numele tău poate rămâne ascuns, desigur, adăugă ea. Am să spun că am avut o sursă anonimă.

— Mie ce-mi iese? întrebă şoferul.

— Ar trebui să putem să te plătim în schimbul informaţiilor, răspunse iute María, căci nu se îndoia că Agla urma să acopere costurile.

— Nu mă refer la cash. Ajungi să te simţi foarte singur pe drumuri, pricepi?

Făcu doi paşi spre ea, prinzând-o între trupul lui masiv şi masa de lemn fixată cu bolţuri în pământ.

— Scuză-mă! replică María, făcând instinctiv un pas într-o parte, însă mâna lui i se strânse în jurul braţului, determinând-o să-şi dea seama în ce poziţie primejdioasă se află.

Era singură într-o parcare imensă şi pustie şi chiar dacă ar fi reuşit să scoată un ţipăt acesta avea să-i fie înghiţit cu totul de vuietul traficului de pe autostrada din apropiere. Oricum, nu era nimeni prin preajmă ca să i-l audă.

Silită să înfrunte un pericol iminent, timpul căpătă dintr-odată o elasticitate ciudată. Se gândi că, dacă nu reacţiona imediat, în câteva secunde avea să rămână împietrită de spaimă, la fel cum se întâmplase când se trezise cu ţeava pistolului înfiptă în obraz.

Se aplecă în faţă şi-şi înfipse adânc dinţii în braţul bărbatului. Când el ţipă şi-şi slăbi strânsoarea, ea ţâşni spre maşină, fără să mai îndrăznească să privească în urmă ca să vadă dacă o urmăreşte. Când se trânti pe scaunul şoferului, îl auzi urlând:

— Curvă proastă!

Porni motorul în acelaşi timp în care se lupta cu încuietoarea portierei, iar o secundă mai târziu anvelopele scârţâiră când maşina ţâşni înainte, smucindu-se pe breteaua care ducea spre autostradă.

În timp ce brusca maşina şi ajungea la 140 km/h, începu să simtă că nu mai avea pic de forţă în picioare. Un puternic val de ameţeală o cuprinse brusc. Încetini, trase pe dreapta, îşi scoase capul pe geam şi vomită pe acostament. Un miros puternic îi asaltă simţurile. Membrele şi le simţea atât de slăbite, încât avea senzaţia că paralizase de tot. În mintea ei, totul se amesteca: faţa umedă de sudoare a bărbatului în întuneric şi duhoarea de urină din toalete.

51.

— Sunt sigur că o să faci o treabă excelentă, zise Ingimar în telefon în timp ce cântărea un avocado perfect în mână, apăsându-l uşor ca să-şi dea seama cât de copt era.

Părea perfect copt – o raritate în Islanda, unde distanţa mare până la care trebuiau transportate produsele avea drept consecinţă faptul că fructele şi legumele importate erau vândute în general necoapte şi mai aveau nevoie de câteva zile pe pervazul din bucătărie înainte să poată fi mâncate.

Astăzi totul îi ieşea perfect: un prieten din poliţia din regiunea de sud-vest îi promisese că, la întoarcerea din Islanda, María avea să primească

tratamentul pe care-l merita pentru intruziune, avocadoul din mână era perfect, iar în faţa lui se afla o femeie care stârnea ceva în el, aşa că aşteptarea la coadă nu era nicidecum vreo caznă. Femeia purta o geacă de piele şi o pereche de colanţi care nu ascundeau nimic. El îşi ţinea telefonul în faţă ca să nu pară prea evident că o studia cu neruşinare. Când şi când, îşi mai îngăduia să studieze femei, însă se întâmpla foarte rar să înceapă o discuţie sau să facă vreo mişcare ca să le agaţe. Poate începea să îmbătrânească. Orice gând la sex era întinat de tristeţe, iar uneori simţea că un moment efemer de plăcere nu merita deloc efortul, în vreme ce-şi umplea pungile la check-out, geaca femeii se desfăcu pentru a scoate la iveală un tricou foarte decoltat.

Femeia îşi ridică privirea şi-l surprinse holbându-se la ea, dar, în loc să se simtă jignită, îi zâmbi scurt, iar el surâse la rândul său, în semn de scuză, aşezându-şi coşul pe tejghea şi golindu-i conţinutul pe bandă. După ce femeia plăti şi termină de aşezat cumpărăturile în pungi, mai schiţă un zâmbet, de parcă şi-ar fi luat la revedere. Ingimar simţi cum îl ia cu călduri. Surâsul îi transmitea că, dacă depunea un oarecare efort, putea să ajungă undeva cu ea.

— Avem o ofertă la avocado, rosti tânărul de la casă. Cumperi unul, primeşti unul gratis.

Ingimar rânji.

— Super! spuse, apoi alergă uşurel înapoi în magazin ca să mai ia un avocado de la raionul de fructe.

Nu mai avea nevoie de încă unul, dar o luă ca pe un semn al modului în care îl trata viaţa astăzi. Era convins că în seara aceea, când urma să-l arunce în blender cu nişte roşii şi câteva mirodenii, iar apoi să-l pună pe masă cu un castron de nachos, gustul avea să fie minunat.

Aruncă punga pe bancheta din spate a SUV-ului şi se sui în maşină. Păcat că nu va putea să vadă expresia de pe faţa Maríei mâine, când se va trezi aşteptată de poliţie. Asta chiar ar fi fost o chestie care l-ar fi bucurat mult. Poate reuşea să-şi convingă prietenul să-i facă o poză când vedea comitetul de întâmpinare. Fără îndoială ar fi făcut asta pentru el. Ingimar se considera norocos că are atâţia prieteni buni şi că, în general, nu-i era greu să-i convingă pe alţii să-i facă o favoare.

Porni motorul şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar aceasta se mişcase uşor, iar în loc să vadă imaginea din spatele maşinii, se trezi privindu-şi propriul chip. Când se uită în propriii ochi fără să vrea, senzaţia

plăcută de noroc şi fericire se evaporă şi nu mai suportă deloc ideea de a se întoarce acasă. Acolo îl aştepta Rebekka, beată ori adormită, drogată cu pastile, plus un Anton nefericit şi înfometat, care nici el nu părea să mai poată fi mulţumit. Îl cuprinse o senzaţie de dezgust pregnantă la ideea întoarcerii acasă.

În parcare, femeia aceea frumoasă nu se grăbea deloc să-şi pună cumpărăturile în portbagaj. La naiba, doar nu avea cum să-i ia atâta să şi le sorteze, nu? Sigur aştepta să vadă dacă Ingimar se va opri să discute cu ea. Dacă se oprea, ar fi prins-o în mreje după doar câteva minute, iar o oră mai târziu avea să se dea jos din patul ei şi să înceapă să caute căi atât să scape de-acolo, cât şi să-i risipească orice aşteptare de a-l mai revedea vreodată. Da, mai bine s-o lase baltă. Soarta îi trimitea tot timpul propuneri tentante, exact cum se întâmplase cu acest avocado la ofertă, dar asta nu însemna că trebuia să le accepte pe toate.

Îşi scoase telefonul şi o sună pe ea.

Experienţa îi spunea că, ori de câte ori simţea că existau prea multe semnale din diverse direcţii care anunţau cât de fantastic, de inteligent şi de norocos este, era timpul pentru nişte abuzuri.

— Treci imediat încoace! îi ordonă femeia. Am să mă înfurii dacă nu ajungi aici în exact treizeci de minute.

După ce avea să fie biciuit, urma să rămână relaxat şi mulţumit cu ce avea, ceea ce, de fapt, nu era nici mai bine, nici mai rău decât ce avea oricine altcineva. Abia atunci se putea duce umil acasă ca să profite de o seară petrecută alături de Anton, ca orice om normal. Pentru că era doar un om normal. *Un simplu muritor.*

52.

Agla simţi că alunecă pe panta depresiei în vreme ce o urmărea pe Elísa terminându-şi de făcut bagajul. Acum recapitula şi repeta încă o dată toate lucrurile pe care le trecuse deja de două ori în revistă împreună cu ea:

— Suni de îndată ce ajungi la Vernd, iar avocata mea îţi va aduce telefonul şi maşina. Trebuie să fie încărcată la fiecare patru sute de kilometri dar, ca să fii sigură, mai bine o încarci ori de câte ori ajunge la douăzeci la sută. Dacă n-o poţi încărca undeva pe aproape, atunci mergi la un punct de încărcare rapidă. Nu te costă nimic.

— Ştiu, zise Elísa şi afişă zâmbetul ăla superb al ei.

Agla se întrebă oare ce o dezgustase iniţial, dat fiind că acum simţea că se topeşte ori de câte ori Elísa îi zâmbea.

— Munceşte cu sârguinţă şi ai grijă să te întorci la Vernd pentru cină la şase fără zece. Ai grijă să nu întârzii! Şi ţine cont că trebuie să te întorci acasă la unsprezece fără zece, ca să nu existe vreo şansă să încalci în mod accidental regulile.

— Ştiu că programul e strict, spuse Elísa.

Agla îşi dădea seama că Elísa ştia toate astea, dar avea senzaţia că fata nu le lua pe deplin în serios. Ceva din expresia ei sugera un anumit dispreţ faţă de regulile eliberării condiţionate. Încălcarea regulilor, chiar şi o singură dată, însemna să fie trimisă înapoi la Hólmsheiði.

— Am să ajung şi eu la Vernd într-o săptămână, iar de-atunci ne vom putea ajuta reciproc, adăugă Agla.

Elísa dădu să o apuce de mână şi o trase în colţ, departe de fereastră. Agla simţi că se înroşeşte de excitare când Elísa se lipi de ea, dar era prea copleşită de griji ca să rişte o pipăială grăbită. Gardiana avea să sosească din clipă în clipă ca să o conducă pe Elísa la Vernd.

Îi cuprinse faţa Elísei în ambele mâini şi se uită în ochii ei.

— Să fii cuminte, draga mea! Vorbesc serios! Să fii cuminte!

— Promit! şopti Elísa şi zâmbi stingher. Îţi promit că n-o s-o dau în bară!

Se desprinse şi-şi luă valiza, două sacoşe de plastic şi câteva haine pe care nu mai reuşise să le îndese nicăieri.

— Am să vin să te iau când vei fi eliberată, adăugă din uşă, apoi zâmbi larg, cu un amestec de timiditate şi impertinenţă tachinatoare.

Agla zâmbi şi ea. Peste o săptămână, Elísa avea să vină la închisoare cu o Tesla, iar ea urma să iasă pe poarta turnichet, pregătită să tragă în piept mirosul părului ciufulit al Elísei şi cel al tapiţeriei de piele a maşinii. Pentru prima oară, nu-i mai era deloc teamă de a fi eliberată din cuşcă. Dimpotrivă, abia aştepta să iasă.

53.

Sursa locuia în Morgantown, Virginia de Vest, deci pentru María era convenabil să treacă pe acolo în drumul spre Washington, pentru zborul de a doua zi dimineaţă către casă. Convenise cu el să se întâlnească la o cafenea, întrucât, după incidentul din parcare, nu se mai simţea deloc îmboldită să întâlnească un camionagiu altundeva decât într-un loc public.

Sosise devreme şi trecuse pe la o bancă să scoată mia de dolari reprezentând preţul solicitat în schimbul informaţiilor, potrivit spuselor lui Marteinn, care descoperise sursa şi organizase întâlnirea.

Marteinn nu dorise să-i explice în detaliu cum anume procedase, dar părea să fi izbutit să hackuiască lista personalului de la Meteorite, apoi identificase câţiva şoferi, după care accesase paginile lor de social media până când descoperise unul care lăsase să-i scape niscaiva comentarii negative despre munca acolo. Folosind asta ca punct de plecare, raţionamentul lui Marteinn fusese că era probabil ca acest individ să fie dispus dea pe goarnă informaţii despre angajatorul său. Avusese dreptate. Omul era nu avea nimic împotrivă să-i zică Maríei tot ce voia să afle despre operaţiunea cu camioanele, în schimbul anonimităţii şi a o mie de dolari. María trebuia să recunoască inteligenţa metodei lui Marteinn de a găsi o sursă. Abordarea ei ar fi fost să îl sune pe fiecare şofer de pe listă, lucru care n-ar fi dus la un rezultat atât de rapid şi de precis.

Şoferul se dovedi a fi cât se poate de diferit de cel care o ameninţase în parcare cu o seară înainte. Era tânăr şi mărunţel, îngrijit şi atent îmbrăcat, cu un parfum puternic de aftershave care-i aducea Maríei aminte de ceva, doar că nu-şi dădea seama de ce anume. El îi strânse politicos mâna când se prezentă, apoi ea se aşeză pe scaun în faţa lui şi împinse plicul peste masă.

— Apreciez sincer! zise el, vârând imediat plicul în buzunarul sacoului. Ce vrei să ştii despre Meteorite?

María îşi notase în telefon întrebările pe care voia să i le pună, însă nu mai era nevoie să se uite la el. Ştia exact ce voia să-l întrebe.

— De ce conduceţi camioanele în depozit şi apoi le scoateţi fără să le încărcaţi sau descărcaţi?

Era o întrebare esenţială, pentru care avea cea mai mare nevoie de-un răspuns.

— Pentru că toate depozitele sunt pline, răspunse şoferul. Deşi, în mod normal, cel din Massachusetts e gol. Acolo ajunge aluminiul înainte să fie livrat spre depozitare altundeva. Se construiesc depozite noi care sunt umplute imediat ce sunt gata.

María încuviinţă din cap şi-şi făcu o notă despre Massachusetts. Deci erau mai multe depozite decât cele despre care aflase deja.

— De ce atâta du-te-vino în fiecare zi?

— Pentru că există reguli internaţionale care stipulează că trebuie să existe un flux al aluminiului. Deci încărcătura pe care o aduc eu este

înregistrată în depozit şi apoi trecută ca ieşire. Depozitele sunt conduse sub nume diferite, deci metalul e înregistrat ca fiind transportat de la o firmă la alta, astfel încât să nu pară că e stocat şi atât. Însă, de fapt. Meteorite deţine toate depozitele.

— Ai cumva idee câte depozite există în total? întrebă María cu speranţă în glas.

— Nu, răspunse el, oprindu-se câteva secunde să se gândească în timp ce număra pe degete. Eu am fost la cel puţin cincisprezece şi i-am auzit pe ceilalţi şoferi pomenind de cel puţin alte două.

María îşi înghiţi saliva care i se adunase în gât, de parcă murea de foame şi putea să simtă cum undeva în apropiere se găteşte o mâncare delicioasă. Era o veste colosală. Era ştirea pe care o aştepta de-atâta timp! Se foi pe scaun, dar se strădui să pară calmă, ca nu cumva să-l sperie pe şofer.

— Şi cine deţine tot acest aluminiu? Ai idee cine se află în spatele afacerii?

— Diverse persoane. Există fonduri care fac operaţiuni cu metale, uneori firme, alteori chiar fabricile producătoare. Poţi să vezi totul în documentele pentru fiecare livrare.

María îşi simţi inima zdruncinată de dezamăgire. Fusese convinsă că rezolvase enigma pentru Agla şi, în acelaşi timp, făcuse şi rost de-o poveste babană pentru ea însăşi. Fusese convinsă că exista o singură entitate în spatele strângerii unei asemenea cantităţi de aluminiu.

— Eşti sigur? îl întrebă, uitându-se atent la faţa şoferului în timp ce acesta dădea din cap cu emfază.

— Absolut sigur.

— Dar de ce, dintr-odată, aceste firme diferite ar decide să strângă tot aluminiul pe care îl produc, sau să-l cumpere în aşa fel încât să urmeze o penurie la nivel mondial? E o coincidenţă ciudată.

— Nu. Nu e o coincidenţă, răspunse şoferul. Meteorite le plăteşte ca să-l depoziteze.

54.

Agla se văzu nevoită să-i ceară Maríei să vorbească lent şi clar, întrucât conexiunea ei la internet era slabă şi aplicaţia Bleep nu părea capabilă să ofere un sunet curat. Imaginea era frântă în pătrăţele şi pixeli, însă Agla putea să-şi dea seama că María era în mişcare şi-şi ţinea telefonul în faţă cu

o mână, în timp ce cu cealaltă strângea volanul. Acum era exact momentul în care ar fi fost util un telefon adevărat, unul la care să poarte o conversaţie normală, însă acest lucru nu reprezenta o opţiune la Hólmsheiði. În schimb, stătea cocoşată în bibliotecă, astfel încât să nu-şi dea nimeni seama că folosea calculatorul ca să sune pe cineva. Din fericire, gardienii aveau deja încredere deplină în ea şi n-o verificau decât o dată la vreo două ore.

— Proprietarii stochează aluminiul în depozite, sunt plătiţi să-l livreze şi imediat după aceea fac cerere să fie scos din stoc, lucru care poate dura mult timp. Uneori le ia aproape doi ani. Iar apoi pur şi simplu îl depozitează la loc pentru o nouă plată, în loc să-l vândă. Durează o săptămână să pună aluminiul în depozit, şi niciodată mai puţin de un an înainte să-l scoată iar. Deci timpul total de stocare pentru tot metalul devine din ce în ce mai lung. Iar Meteorite cumpără tot mai multe depozite pe măsură ce acestea se umplu. Propriu-zis, nu doar îl adună şi-atât, ci restricţionează fluxul pe piaţă, iar de asta creşte preţul aluminiului disponibil pe piaţa deschisă.

Acum Agla începea să-şi formeze o imagine mai clară.

— Pun pariu… vorbi ea în ecran în speranţa că María o auzea. Aş fi gata să pariez că plăţile efectuate de Meteorite pentru depozitarea aluminiului de la fabrica din Islanda merg direct la compania-mamă din străinătate a fabricii. În felul ăsta, compania-mamă primeşte în continuare un venit din plăţile pentru depozitare. Fără îndoială că şi alte fabrici procedează la fel. E mai bine pentru compania-mamă să fie plătită pentru depozitarea stocurilor, iar apoi pot oricând să le vândă mai târziu la acelaşi preţ, sau chiar cu mai mult decât ar primi astăzi pentru ele. E absolut genial!

Conexiunea se pierdu temporar şi din difuzor nu se mai auziră decât paraziţi.

— Ce-ai spus? întrebă Agla.

— Toţi, mai puţin contribuabilii, ies în câştig, repetă María, care mereu, cugetă Agla, trebuia să sublinieze o astfel de idee. Numai să nu se plătească nicio taxă de producţie în Islanda.

— Contribuabilii oricum le irosesc pe cine ştie ce prostii lipsite de noimă, răspunse Agla iritată.

— Cum ar fi să construiască închisori…? replică María, iar conexiunea se întrerupse iar.

Tipic atât pentru María, cât şi pentru aplicaţia pe care o foloseau pentru a discuta. Parcă ar fi conspirat amândouă să întrerupă conexiunea înainte ca Agla să poată veni cu un răspuns pe măsură. Aplicaţia Bleep nu era la fel de

bună ca Skype sau Face Time, dar avea avantajul că era criptată în aşa fel încât orice urmă de conversaţie era ştearsă imediat ce se încheia. Din punctul de vedere al Aglei, conducerea închisorii n-avea niciun motiv să-şi facă griji pentru lucruri de care habar n-avea.

Se uită la ceas. Era în sfârşit timpul s-o sune pe Elísa. Apăsă soneria, iar când îşi făcu apariţia Ewa o anunţă că trebuia să dea un telefon. Aşteptă o vreme lângă telefonul de pe hol, până ce Ewa plecă să stea de vorbă cu Vigdís, astfel încât să nu tragă niciuna cu urechea la ea.

— *Hæ!* Ce mai faci? şopti ea, atunci când Elísa îi răspunse.

— Agla, eşti fantastică! Avocatul tău mi-a adus un iPhone 7. Pentru mine! Eşti o mare figură. Pentru mine, orice telefon vechi ar fi fost suficient. Şi maşina! Iisuse! Abia am îndrăznit să urc în ea. Nu se poate să fie adevărat! Ar fi trebuit să le vezi feţele la Vernd când a venit tipul şi mi-a dat cheile.

— Cum te simţi? o întrerupse Agla.

— Păi, grozav, ce mai! E cinci şi jumătate şi sunt bine, aştept cina. Diseară e rândul meu să spăl vasele, după care ies la o plimbare prin oraş cu prietena mea. Mergem şi ne luăm o îngheţată pe undeva, dar promit că n-o să o las să mănânce în maşină, aşa că să nu-ţi faci griji.

— Nu-mi fac griji, replică Agla, cu toate că nu era în întregime adevărat.

Maşina nu era un motiv de îngrijorare, însă ideea că Elísa mergea la plimbare cu o prietenă chiar o preocupa. Spera că nu e Katrín, fosta iubită, şi mai spera că nu e nici vreo fostă prietenă dependentă de-a Elísei, care să aibă o influenţă proastă asupra ei.

— Mâine încep să-mi caut o locuinţă ca lumea. Acum, că pot întâlni oameni faţă în faţă, o să fie mai uşor, pentru că toţi cei care ofereau spre închiriat o cameră pe internet se purtau un pic ciudat când le spuneam că sun din Hólmsheiði…

— Dar ai casa, o întrerupse Agla. Poţi să stai oricât doreşti acolo.

— Ah…

Elísa amuţi câteva secunde.

— Chiar ai vorbit serios, vrei să mă mut acolo?

— Normal, răspunse Agla, surprinsă de cât de aiurea o înţelesese Elísa.

— Credeam că o faci doar ca să pot trece un domiciliu stabil în acte, ca să pot ieşi mai devreme.

— Nu, iubita mea. Poţi să foloseşti casa. Eu am un apartament altundeva, deci locuinţa aia stă goală. Ar fi o nebunie să stai înghesuită într-o singură

cameră când ai la dispoziţie o casă întreagă care efectiv te roagă să stai în ea.

Elísa nu mai zise nimic, iar Agla aşteptă, trepidând de nerăbdare. Casa aia amărâtă era probabil prea mult pentru orice femeie, iar ea, ca o proastă, încerca să i-o ofere Elísei. Probabil că nici pe ea n-o atrăgea casa mai mult decât o atrăsese pe Sonja.

— Desigur, nu-i nevoie să te muţi acolo, dacă preferi să-ţi găseşti o locuinţă a ta în altă parte. Eu încercam doar să te ajut. O cale de a-ţi rezolva problemele, adăugă iute Agla.

— Sssst, Agla! şopti Elísa, apoi îşi trase nasul. Normal c-o vreau. Nu fi prostuţă! Plâng şi eu niţel…

Agla căută cuvintele potrivite. Habar n-avea ce spusese de o făcuse pe Elísa să plângă. Cu siguranţă, nu asta îi fusese intenţia. Dar, înainte să găsească un răspuns potrivit, Elísa tuşi şi vorbi:

— Hei?

— Ce e?

— O să fie genial de distractiv când o să ieşi şi o să fim împreună la Vernd şi libere. Sau, mă rog, mai libere.

— În ce sens distractiv? şopti Agla, simţind un fior de uşurare, ca acela produs de alcool. Spune-mi exact ce ai în minte!

— Doar… ştii tu. Tot ce se poate…

Acum Elísa era cea care şoptea, iar Agla închise ochii, închipuindu-şi faţa ei, cu zâmbetul acela timid şi sclipirea provocatoare din privire.

— Spune-mi cum anume! repetă Agla.

Elísa chicoti în telefon.

— Termină! Doar… ştii tu.

— Ştiu, replică Agla şi râse şi ea odată cu Elísa. Te tachinam doar.

Mult timp după ce Elísa închisese, Agla simţi că-i mai aude respiraţia, chicotitul discret şi veselia aceea nestăpânită răsunându-i în măruntaie.

— Ai terminat? o întrebă Ewa gardiana, făcând-o să tresară.

Agla rămăsese mult timp acolo lângă telefon, rânjind în gol ca o cretină.

55.

Sonja stătea în uşa camerei de depozitare şi se uita la cuşcă. Alex o dezinfectase înainte să plece, aşa că acum era curată şi pregătită pentru următorul candidat care avea nevoie de puţină disciplină sau de o sesiune de

dezintoxicare. Uneori avea impresia că întreaga ei viaţă se învârtea în jurul acelei cuşti. Devenise un simbol al întregii sale existenţe de când intrase în capcana lui Thorgeir cu opt ani înainte şi se pomenise venind la casa aceea pentru a ridica o livrare pe care s-o transporte în Islanda.

Câteodată, când se uita la cuşcă i se părea că ea însăşi era cea care o ocupa, iar existenţa îi era împrejmuită de zăbrele de fier de neclintit, însă tot era capabilă să privească printre ele şi să vadă viaţa pe care ar fi putut s-o aibă. O viaţă în care Tómas ar fi locuit cu ea, nu să-şi petreacă mare parte din an la o şcoală cu internat. O viaţă în care Agla s-ar fi trezit în fiecare dimineaţă lângă ea şi i-ar fi gătit seară de seară.

Închise uşa camerei de depozitare cu un bubuit şi o încuie. În ultima vreme se întâmpla foarte rar ca mintea să-i rătăcească la Agla, ceea ce era o uşurare, întrucât o cuprindea tristeţea când se întâmpla asta. Existase o atracţie atât de puternică între ele, încât fusese extrem de dureros să încheie relaţia. Suferise de coşmaruri săptămâni întregi după ce o părăsise pe Agla şi de multe ori i se păruse că o zăreşte pe străzile din Londra, în magazine sau chiar într-o maşină de pe strada din faţa casei, în timp ce stătea la geam, în întunericul serii.

Urcă la etaj şi trecu prin încăperile acelea imense care înconjurau holul impunător. Oamenii de la curăţenie trecuseră pe-acolo şi toată casa mirosea a săpun şi a lumânări cu parfum de vanilie. Aruncă o privire la ceas. Alex se pregătea să aterizeze la Amsterdam ca să prindă zborul de legătură. După ce Tómas ajungea în maşină cu el, ea urma să sune şi să-l anunţe că avusese loc o schimbare a traseului. De data asta îi punea să ia un zbor direct de la Zürich la Londra, după care să ţească un adevărat puzzle din trenuri şi maşini pe drumul de la aeroport încoace. Să le ofere un zbor de două sau trei ore în plus însemna să-şi pună prea mult propria răbdare la încercare – abia aştepta să-l revadă pe Tómas.

Tresări speriată când auzi soneria de jos, apoi îşi aminti că trebuia să fie livrarea pe care o aştepta de la magazin. Văzu pe ecranul interfonului un curier nou care stătea pe trepte cu o cutie în braţe.

Apăsă butonul interfonului.

— Lasă cutia la uşă! îi zise.

Curierul privi surprins în jur, apoi văzu camera de deasupra uşii. O clipă, i se păru că se uită unul în ochii celuilalt prin obiectiv, iar Sonja se simţi captivată de ochii lui căprui surprinşi. Dar, aşa cum se întâmpla de multe ori, propriile simţuri o păcăleau. Era foarte uşor să te convingi că poţi să

cunoşti pe cineva doar uitându-te în ochii lui. Aflase din propria experienţă amară că până şi în spatele unor ochi căprui complet inocenţi se poate ascunde o determinare neţărmurită de a ucide.

— Ai un bacşiş sub floarea în ghiveci. Mulţumesc!

Aşteptă o vreme să se îndepărteze curierul înainte să deschidă uşa cu precauţie, să aducă înăuntru cutia, iar apoi să închidă şi să încuie uşa la loc. În timp ce căra cutia în bucătărie, îi sună telefonul şi văzu că apelantul era Alex.

— Vreo schimbare de traseu? o întrebă.

— Încă nu, răspunse Sonja.

— Pentru mine e mult mai bine dacă îmi ştiu ruta dinainte, ca să pot să mă pregătesc. Ai putea să încerci să ai încredere în mine.

Simţi din intonaţia lui că el îşi dădea seama cât de zadarnică era sugestia.

— Nu am încredere în nimeni, ripostă Sonja, apoi lăsă telefonul jos.

Şi chiar aşa era. Nu exista nicio persoană în care să poată avea încredere deplină, cu toate că, în mod sigur, Alex s-ar fi aflat în capul listei dacă s-ar fi trezit silită să-şi încredinţeze viaţa în mâinile altcuiva. Ajunsese în fruntea listei încă de când se aruncase între ea şi ucigaşul plătit trimis de rivalul Sonjei, încasând un glonţ în locul ei. Dar femeia ştia precis cum acţionează mexicanii şi mai ştia şi că nu există nimeni care să nu poată fi mituit sau torturat. Prin urmare, nu mai putea să se încreadă vreodată în cineva.

Puse cumpărăturile la locul lor şi se duse în livingul lung, cu tavan înalt, care fusese cândva sufrageria domnului José, unde acesta îşi întâmpina oaspeţii şi unde trăise şi tigrul, în cuşca lui.

Totul era pregătit pentru sosirea lui Tómas, chiar şi CD-ul lor preferat cu Shakira vârât în player, deşi acum nu mai dansau pe canapea atunci când erau împreună. Bucuria care reprezentase întotdeauna o marcă înregistrată a reîntâlnirilor lor se estompase de-a lungul anilor, înlocuită de o anumită precauţie reciprocă, pe care amândoi şi-o ascundeau destul de bine, dar care îi împiedica să fie pe deplin deschişi unul cu altul. Cu toate astea, nu strica s-o aibă pe Shakira pregătită, în caz că Tómas ajungea acasă într-o dispoziţie deosebit de bună. Tot ce mai avea Sonja de făcut era să apese butonul de redare şi apoi să se abandoneze unul în braţele celuilalt, cuprinşi de bucuria de a fi iar împreună.

IUNIE 2017

56.

Lumina din uşă era atât de strălucitoare, încât o durea. María avea senzaţia că lumina aceea îi străpunge capul. Se frecă la ochi şi aşteptă ca vederea să i se obişnuiască iar cu întunericul. Era a zecea sau a unsprezecea oară când o păţea – uşa de la holul slab luminat se deschidea, silueta tăcută a unui bărbat se ivea în prag şi apoi urma un fulger orbitor atunci când acesta făcea o poză. După aceea, îl auzea cum împinge cu piciorul pe podea o tavă cu mâncare.

De fiecare dată când individul deschidea uşa, ea se străduia cât putea să citească semnul de pe peretele holului din spatele lui, însă acesta dispărea atunci când era orbită de bliţ. Părea să scrie Cale de evacuare, iar apoi erau nişte litere mai mici pe care nu izbutea să le distingă, deşi era sigură că acele cuvinte sunt tot în engleză. Abţibildul de pe uşă era tot în engleză, iar atunci când îi fusese îndepărtat sacul de pe cap şi fusese aruncată în locul acela pesemne că văzuse scris ceva în sensul că uşile acelea trebuiau să rămână mereu încuiate.

Ştia că trebuie să se afle în Islanda. Luase un avion spre casă şi aterizase pe aeroportul Keflavík, unde doi poliţişti o aşteptaseră ca s-o aresteze. Îi vorbiseră în islandeză şi-şi ceruseră scuze pentru cătuşe atunci când îi văzuseră vânătăile de la încheieturi. Când se uitase pe geamul maşinii, văzuse că bărbaţii o conduceau departe de zona aeroportului şi că se îndreptau spre Reykjanesbraut – şoseaua lungă şi dreaptă care ducea în oraş –, iar atunci poliţistul de pe locul pasagerului se aplecase în spate şi-i trăsese un sac de cârpă peste cap.

După ce terminase de ţipat, încercase să-şi vină în fire şi să urmărească atent tot ce se întâmpla în jur. Avusese senzaţia că se învârtiseră în cerc o lungă perioadă de timp înainte să fie transferată în altă maşină. Fusese tratată cu delicateţe. Cineva o luase de braţ şi îi protejase capul în aşa fel încât să nu se lovească de plafonul vehiculului atunci când fusese împinsă pe banchetă. În această maşină auzise doi bărbaţi discutând, însă nu reuşise să distingă nimic din cauza muzicii date prea tare. Urmase o călătorie lungă, din care o parte fusese evident pe drumuri neasfaltate, dat fiind că maşina sălta şi se zgâlţâia. Însă acum, după o perioadă petrecută în celula aceea întunecoasă, începea să se îndoiască de ce-i transmiteau propriile simţuri. Mintea ei părea să inventeze versiuni diferite ale drumurilor pe care

umblase. Poate că a doua maşină nici nu fusese o maşină, ci un avion, iar drumul de pietriş nu fusese unul neasfaltat, ci o turbulenţă în aer. Nu doar indicatoarele în engleză dădeau de înţeles că se află în America, nu în Islanda, ci şi forma clanţei uşii, ferestruica întunecată cu zăbrelele ei, mocheta de pe jos şi mirosul dezinfectantului care cursese în toaleta de campanie din colţ atunci când trăsese apa. Nu era nimic ce să poată identifica foarte clar, însă era, totuşi, ceva american la amestecul acela ciudat de mentă şi flori.

Dură o vreme înainte ca ochii să i se obişnuiască iar cu semiîntunericul. După ce izbuti să distingă din nou nuanţele de cenuşiu în beznă, se târî până la tavă şi se aşeză lângă ea. Mâncarea era singurul lucru care se schimbase în cele trei sau patru zile de când se afla în locul acela. Pipăi cu precauţie după tavă ca să vadă ce i se oferea azi. Primele două dăţi ignorase mâncarea în semn de protest la adresa acestei bizare captivităţi, dar a treia oară fusese atât de flămândă, încât se repezise cu o asemenea lăcomie la mâncare, că vărsase paharul cu suc de portocale, iar acum lângă uşă rămăsese o porţiune de care se lipea dacă se aşeza acolo.

De data asta mâncarea părea a consta dintr-un soi de carne prăjită în pesmet – două felii subţiri, aşezate pe o farfurie – alături de trei cartofi călduţi. Lângă farfurie se afla o caserolă cu ceva rece în ea, iar María o gustă ca să fie sigură că e salată Coleslaw. Părea să fie mâncare de spital, sau un fel de tavă pentru cină dintr-un cămin de bătrâni. Folosi un pic de apă din termos ca să se spele pe mâini şi se şterse pe pantaloni. Vârî un cartof în gură şi apoi luă o înghiţitură dintr-o bucată de carne. Renunţase să mai folosească tacâmurile de plastic care veneau odată cu tava şi mâncă în schimb cu degetele, mai puţin desertul, la care folosea linguriţa de plastic. Desert! Părea să fie ori prânzul, ori cina, deci trebuia să fie şi un desert. Întotdeauna primea şi desert odată cu mâncarea gătită. Pipăi în jur, dar nu găsi niciun desert. Îşi plimbă mâinile peste tavă şi se convinse că nu mai exista nimic în afară de farfuria cu mâncare, caserola cu salată şi termosul cu apă. Începură să-i curgă lacrimile şi o cuprinseră suspinele. Chiar nu înţelegea de ce plânge din cauza unei bucăţi de plăcintă sau prăjitură care lipsea, dar, într-un mod ciudat, absenţa desertului i se părea cea mai adâncă trădare. Abia aşteptase să mănânce totul într-un ritm lent, relaxat, în timp ce se putea gândi şi la altceva în afară de faptul că era închisă într-o celulă întunecoasă, practic un beci care se putea afla oriunde. Cumva, desertul era partea cea mai importantă, un fel de plasture lipit peste propria-i situaţie

mizerabilă, o plăcere de sfârşit pe care să o prelungească oricât putea de mult.

Îşi trase nasul tare şi apoi şi-l şterse pe mânecă. Cu siguranţă suferea de sindromul Stockholm sau de cine ştie ce altă afecţiune care-i face pe captivi s-o ia razna atât de tare, încât se simt recunoscători pentru cel mai mărunt gest de bunătate din partea celor care i-au închis – ca de exemplu, o porţie de desert. Mâncă şi al doilea cartof şi muşcă din a doua bucată de carne, apoi bâjbâi pe tavă după furculiţă ca să mănânce salata. Fusese tăiată prea mărunt şi era prea zemoasă ca s-o mănânce cu degetele. Degetele i se opriră pe ceva de plastic, apoi pipăi ca să-şi dea seama dacă era cuţitul sau furculiţa. Se dovedi a fi o lingură. Lacrimile începură să-i curgă iar, alunecându-i pe obraji. Cât de crud era să pui o lingură pe tavă, dar niciun desert?

Lăsă cu grijă jos caserola cu salată şi se târî în patru labe înapoi la salteaua din colţ. Putea să termine mai târziu de mâncat. Acum urma să se facă ghem pe patul mizerabil şi să plângă. Atinse cu mâna ceva care se rostogoli. Se opri imediat şi bâjbâi în faţa ei, apoi înaintă şi începu să atingă podeaua cu ambele mâini. Găsi cu mâna dreaptă un tub de plastic rotund, aşa că se opri. Ridică tubul şi simţi că are un ambalaj din aluminiu. Ăsta era desertul! Pesemne se răsturnase şi căzuse de pe tavă atunci când bărbatul o împinsese cu piciorul în celulă.

Inima începu să-i bată mai repede atunci când răsuci tubul între degete. Asta însemna mult mai mult decât o atât de importantă componentă finală a mesei. Tubul de plastic îi oferea în sfârşit un indiciu cu privire la locul în care se afla. Având limitat simţul timpului şi al spaţiului, devenise complet pierdută, nesigură acum dacă era în Islanda sau în America.

57.

Oddur arăta în continuare de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Sprâncenele i se ridicaseră până la păr, aşa încât, în lumina dimineţii, aducea cu un bătrân copleşit de griji. Îşi plimba degetul mare pe teancul gros de bancnote de parcă erau un pachet de cărţi de joc pe care se pregătea să le amestece.

Anton se foia pe bancă. Vechiul cimitir era încă cenuşiu-maroniu, însă nişte fire de iarbă proaspăt răsărite în jurul mormintelor păreau să înceapă să le facă puţină concurenţă frunzelor moarte, iar lichenii erau gata să-şi

schimbe culoarea. Îi era frig şi voia să termine mai repede cu asta, înainte să vină şi să-i deranjeze cineva.

— Deci suntem chit? întrebă şi se ridică în picioare.

Oddur rămase pe bancă, mângâind bancnotele.

— Ce ziceai că vrei să arunci în aer? întrebă el.

Anton simţi că-şi pierde răbdarea.

— Nimic de care să-ţi faci tu griji, răspunse el cu glas aspru. Doar o magazie veche. Ceva destul de special pentru prietena mea. Ceva ce nu va uita niciodată.

Oddur încuviinţă din cap şi se ridică, prelungind momentul şi făcându-l pe Anton să-şi dorească să înşface geanta cu echipamentul din mâinile lui.

— Deci? Suntem chit?

— Dap.

Oddur îşi îndesă bancnotele în buzunarul interior şi deschise geanta.

— Aici e bateria. Capacul e menit doar să ţină totul la locul lui. Ăsta e detonatorul, adăugă, arătând spre o cutiuţă pe care era lipită o placă de circuit imprimat. Nu faci decât să introduci fitilul de amorsare al dinamitei în orificiul ăsta, strângi totul la loc ca să ţii nemişcat fitilul şi răsuceşti comutatorul. După ce se aprinde luminiţa asta roşie, eşti gata. Când e toată lumea la o distanţă sigură, foloseşti telecomanda asta şi… *bang!* Are o rază de acţiune de vreo sută de metri.

— Genial! Mulţam!

Anton dădu să ia geanta, însă Oddur părea reticent să o lase din mână.

— Să nu uiţi ce ţi-am zis despre distanţa de siguranţă! Decalajul e de numai vreo patruzeci de secunde, dacă nu cumva foloseşti un fitil mai lung.

— OK!

Anton se ridică ţinând mâna pe geantă, însă Oddur o strângea în continuare. Anton nu voia să i-o smulgă.

— Mai vrei să întrebi ceva? zise Oddur.

— Nu.

Anton dădu să plece, trăgând uşor de geantă şi dându-i astfel de înţeles lui Oddur că e timpul să o ia din loc. Însă acesta tot se codea să-i dea drumul.

— Vrei să mai recapitulez o dată?

Anton zâmbi larg şi-l bătu pe umăr.

— Relaxează-te, omule! Nu-i chiar atât de greu. Am priceput tot de prima dată. Acum suntem chit, da?

Într-un târziu, Oddur îi dădu drumul şi Anton luă geanta sub braţ.

— Ne vedem! rosti, apoi se întoarse şi se îndepărtă, însă Oddur veni fuga după el.

— Hei… mă întrebam…

Oddur se cutremură, cu mâinile îndesate adânc în buzunare.

— Ce?

— Nu foloseşti asta ca să omori pe cineva, nu?

58.

Era dimineaţa devreme şi Agla stătea în faţa clădirii închisorii, înghiţind guri mari de aer răcoritor. Libertatea era la fel de revigorantă ca o băutură rece într-o zi călduroasă. De fapt, era surprinzător cât de mult mai proaspăt părea aerul de-afară prin comparaţie cu cel din micuţa curte pentru exerciţii din interiorul complexului de clădiri ale închisorii. Porni spre poarta turnichet, trecu prin ea cu valiza în braţe, apoi o lăsă jos şi se întoarse înăuntru ca să-şi ia şi cutia şi geanta laptopului. Era incredibil cât gunoi adunase în ultimele luni, chiar dacă nu-şi adusese decât strictul necesar în închisoare. Aşează geanta deasupra cutiei şi rămase în faţa porţii interioare. Aruncă o privire pe şosea, însă nici urmă de Elísa.

Se întrebă dacă să facă alte două drumuri pe poarta exterioară şi apoi pe şosea, aşteptând cu lucrurile acolo, însă ar fi fost o bătaie de cap în plus să tot sune la sonerie ca să i se dea voie înăuntru şi apoi afară; n-ar fi făcut decât să atragă o atenţie de care chiar n-avea nevoie. După un timp, se uită la ceas. Elísa ar fi trebuit să ajungă cu douăzeci de minute mai înainte. Începu să se îngrijoreze că poate nu mai venea. Se hotărî să-i mai acorde încă zece minute – o jumătate de oră în total, pentru vreun ambuteiaj sau ca să încarce Tesla. Nu simţea deloc imboldul să se întoarcă în clădirea închisorii. Trebuia să-l fi sunat pe avocat ca să vină să o ia, îşi spuse. El i-ar fi adus telefonul şi nişte haine decente. În schimb, stătea aici ca o proastă, în pantaloni de trening, fără să poată să-şi cheme nici măcar un taxi.

În cele din urmă, cu paşi greoi, se întoarse în clădire. Simţea că tot trupul i se revoltă, trimiţându-i acid gastric în sus pe gât şi provocându-i o arsură instantanee, în timp ce deschidea uşa şi păşea iarăşi în închisoare.

— Poţi să-mi chemi un taxi? întrebă.

Sigurgeir, agentul de la recepţie, aprobă dând din cap, cu o expresie care-i transmitea că el ar fi putut să-i spună de la bun început că Elísa n-o să vină

încoace ca să o ia. Cu atât mai bine că acum era de serviciu şi că, prin urmare, nu putea să-şi repete propunerea de a o conduce el cu maşina la hostelul din Vernd, întrucât asta ar fi fost o umilinţă mult prea mare.

Când sosi, taximetristul coborî din maşină în faţa porţii exterioare, pregătit să o ajute cu bagajul, dar se aşeză imediat pe scaun când o recunoscu. Fără îndoială că apăruse peste tot în presă că urma să fie eliberată pentru bună purtare şi că toată ţara era de acord că acest lucru se petrecea mult prea devreme. Portbagajul se deschise cu un declic, iar Agla îşi aşeză cutia şi valiza în el înainte să ia loc pe bancheta din spate, apoi îi spuse bună dimineaţa. Şoferul nu-i răspunse, ci doar o întrebă, pe un ton aspru, unde vrea să meargă. Bancherii nu meritau politeţe, cugetă ea.

Când ajunseră în faţa blocului, scoase câteva bancnote din portofel şi se gândi dacă să ceară sau nu bon, numai ca să-l enerveze prin faptul că-l silea să treacă totul prin contabilitate. În loc de asta, adăugă trei mii de coroane peste tariful normal şi-i spuse să păstreze restul. Portbagajul se deschise, iar ea avu timp doar să-şi scoată lucrurile înainte ca maşina să demareze în trombă, cu portbagajul încă deschis. Îşi scoase cheile, merse la adăpostul de pe o latură a clădirii şi-şi aruncă în tomberon atât cutia, cât şi valiza. După care urcă la etaj numai cu geanta laptopului pe umăr.

Nu era chiar ziua de eliberare la care se aşteptase. Avea indigestie şi o durea capul, însă cu siguranţă nu urma să se aşeze pe canapea şi să verse lacrimi amare doar pentru că o drogată cretină îi trăsese clapa. La ce naiba se aşteptase, de fapt? Ca fetei să i se fi aprins cu adevărat călcâiele după ea? Ca o pipăială şi nişte săruturi schimbate pe furiş într-un colţ de celulă să reprezinte baza pentru ceva special? Aiurea!

Îşi drese glasul furioasă, se dezbrăcă, îşi aruncă hainele la gunoi şi deschise frigiderul. Trebui să-şi folosească toată voinţa ca să se împotrivească dorului subit care o copleşi când văzu sticla de bere pe raftul de deasupra. Întinse în schimb mâna după o doză de cola pe care o luă în baie, bând din ea în timp ce cada se umplea. Sub nicio formă n-avea de gând să-şi rişte libertatea pentru o bere sau să întârzie chiar şi o secundă în plus la mesele de seară ori la stingerea de la ora 23:00. N-avea de gând să încalce nici măcar o singură regulă sau lege din setul care îi îngăduia să iasă din puşcărie. Putea să urineze într-o sticlă oricând voiau ei şi tot n-aveau să găsească urme de ceva mai puternic decât o Coca-Cola.

Zdrobi doza de aluminiu şi o cântări în palmă. În zilele următoare trebuia să se concentreze la afacerea cu aluminiu. Trebuia să-i acorde o atenţie

deosebită acestui metal deschis la culoare şi extrem de uşor, pe care se părea că şi-l doresc o grămadă de oameni. Cel mai bun remediu pentru o minte chinuită, îşi reaminti sie însăşi, era o problemă complexă ce trebuia rezolvată.

59.

Iaurtul era minunat de dulce, mult mai dulce decât orice gustase până atunci, şi evident că gustul sintetic de fructe reprezenta un indiciu al faptului că era un produs american. În America existau multe mărci de iaurt pe care María nu le gustase niciodată, iar aceasta nu era una cunoscută. Îşi vârî limba cât de adânc putu în cutie şi se folosi de degete ca s-o cureţe temeinic. Avea de gând s-o păstreze şi să încerce să citească scrisul data viitoare când se deschidea uşa, lăsând să pătrundă un pic de lumină.

Dacă masa aceea fusese prânzul sau cina, atunci următoarea avea să fie o gustare – una ori pentru după-amiază, ori pentru seară, aşa că acum trebuia să aştepte. Se întinse pe saltea, încă ţinând cutia de iaurt, şi îşi trase pătura peste ea, mai mult ca să aibă parte de un sentiment de siguranţă decât din cauza frigului. În celulă nu era nici cald, nici răcoare, în schimb exista o căldură constantă care-i spunea că locul acela nu se confrunta cu temperaturile fluctuante tipice climei islandeze.

Rămase întinsă, încercând să-şi ţină sub control şirul gândurilor. Avea nevoie să meargă pe firul lucrurilor înapoi până la origine – către ce anume o adusese într-o asemenea situaţie. Interesul ei cu privire la producătorii de aluminiu şi cum acţionau unii dintre ei se întindea pe o perioadă lungă de timp, de pe vremea când lucra la biroul procurorului special, când făcuse tot ce-i stătea în putere să înţeleagă amploarea întregii chestiuni cu aluminiul. Cu toate că înţelegea că orice firmă doreşte să-şi maximizeze profiturile, ceva la modul în care uriaşele corporaţii internaţionale tratau micuţa şi prostuţa Islandă o făcea pe María să se înfurie. O fabrică producea la fel de multă poluare cât toate maşinile din ţară laolaltă. Companiile de energie islandeze făcuseră investiţii masive ca să furnizeze fabricilor suficient curent electric, curent pe care companiile respective îl vindeau fabricilor la un preţ derizoriu. Toate astea fuseseră făcute sub pretextul că fabricile urmau să genereze locuri de muncă şi venituri pentru Islanda. Însă esenţa problemei era că unele fabrici aduceau forţă de muncă din străinătate şi o mare parte din profituri rămâneau peste hotare. Companiile-mamă străine le

trimiteau facturi uriaşe subsidiarelor islandeze, ceea ce însemna că registrele contabile ale subsidiarelor indicau profituri minime, iar companiile-mamă practic nu plăteau aproape nicio taxă în Islanda.

„Măsluirea registrelor contabile e încă la modă” putea să fie un titlu bun pentru un articol din Veveriţa. Putea oferi nenumărate amănunte despre cât de puţine se schimbaseră de când Halldor Laxnes se referise prima oară la acest fenomen, tocmai în anii ’40 şi să demonstreze că Islanda se aflase, practic, în aceeaşi situaţie ca alte foste naţiuni-colonii care se treziseră proaspăt independente – victime sigure ale politicilor monetare internaţionale şi ale trădătorilor lacomi.

Acum, o astfel de companie era implicată într-o escrocherie şi mai amplă, care n-ar fi rezistat unei cercetări mai atente. Şi de aceea era ea aici, încuiată ca să i se ţină gura închisă. Abia dacă îndrăznea să-şi imagineze cât timp avea să dureze captivitatea ei.

Se trezi simţind prezenţa lui Maggi, aşa că întinse din instinct mâna ca să-l găsească şi avu parte de câteva secunde de fericire înainte să-şi dea seama unde se află. Inspiră adânc pe nas, în speranţa că visul îi lăsase nişte urme din mirosul lui, mirosul cu care se trezea mereu în pat, în fiecare dimineaţă, parfumul siguranţei şi-al iubirii. Însă unicul miros era cel de flori al dezinfectantului ieftin din toaleta de campanie, amestecat cu al propriei ei transpiraţii, ceea ce o umplu de dezgust. Nu căldura o făcea să asude, ci stresul. La început, lovise cu toate puterile în uşă în ilogica speranţă că poate urma să i se dea drumul. Apoi, mai târziu, fusese bântuită de un coşmar recurent că s-ar putea să rămână încuiată o perioadă foarte lungă de timp.

Nu ştia sigur cât dormise. Chiar nu mai avea cum să aprecieze curgerea timpului. Se târî spre uşă – i se părea mai sigur să umble în patru labe. Simţul echilibrului i se alterase şi ori de câte ori se ridica simţea o ameţeală uşoară şi se căznea să se concentreze. Se aşeză lângă uşă, pe partea pe care se deschidea, astfel încât să reuşească să ridice cutia de iaurt în triunghiul de lumină care avea să pătrundă ca să citească scrisul de pe ea. Asta urma să-i alunge orice îndoială cu privire la ţara în care se afla.

Ţinu cutia strânsă între picioare astfel încât să n-o piardă şi întinse braţul ca să numere tăvile pe care le stivuise lângă perete alături de farfurii şi pahare. La început fusese prea supărată ca să strângă după fiecare masă dar, după ce călcase pe o furculiţă şi se rănise la picior, începuse să strângă totul lângă perete. Degetele îi treceau peste teancul de tăvi în timp ce număra în

şoaptă:

— Masă, gustare, masă, gustare, masă, gustare.

Dacă acesta era să devină un mod precis de a aprecia trecerea timpului, atunci trebuia să-şi dea seama câte mese i se aduceau în fiecare zi, ceea ce era imposibil, întrucât nu mai reuşea deloc să-şi dea seama cum treceau orele. Şi nici nu avea de unde să ştie dacă exista un interval regulat între mese, sau dacă exista unul mai lung care să arate că era noapte. Dar, dacă era să aprecieze trei gustări şi două mese pe zi, atunci aceea trebuia să fie a treia zi. Era tulburător să se gândească la faptul că, în pofida disconfortului şi a fricii care o bântuiau, se afla exact unde visase dintotdeauna să se afle: în miezul evenimentelor.

Toată munca ei de până atunci, mai întâi la biroul procurorului special, apoi ca jurnalistă, se învârtise în jurul studierii din exterior a evenimentelor – o observatoare care căuta cu disperare explicaţii, pe urmele unor experienţe care să o ajute să priceapă. Acum exact asta i se oferise. Lua parte la acţiune, era un participant activ la o serie de evenimente care într-o bună zi urmau să fie studiate de jurnalişti şi procurori.

Era posibil să se fi scurs o singură clipă, dar, la fel de bine, ar fi putut fi o viaţă întreagă până să se deschidă uşa. Cum stătea acolo în beznă, tresări speriată când auzi cheia răsucită în broască, aşa că ridică instantaneu cutia de iaurt, având grijă să se concentreze la ea şi să nu fie orbită când îşi întorcea faţa în lumină.

Surpriza era scrisul de pe cutie: *Iaurt pentru şcoală*, în islandeză. Dar ce era şi mai surprinzător era că, în loc de obişnuita lumină orbitoare şi de tava împinsă pe uşă, bărbatul păşi în celulă.

— Aşadar… rosti el în islandeză.

60.

Agla avea senzaţia că se îmbracă în vechea ei piele în timp ce-şi trăgea pe ea o pereche de colanţi şi-şi lega o eşarfă sub decolteul bluzei albe, de mătase. Costumul Versace negru, cu buzunarele lui tivite cu perle, poate că nu era o ţinută care să nu atragă atenţia, dar aceştia erau singurii pantaloni care să nu-i vină larg la spate. Înainte să meargă la închisoare, fuseseră prea strâmţi. Trebuia să-şi înlocuiască garderoba şi să mănânce bine. Iar acum urma să fie mai uşor, dat fiind că putea să ia prânzul oricând voia. Cina, însă, trebuia să aibă loc la Vernd.

După ce termină cu machiajul, îşi împachetă câteva produse cosmetice şi le puse alături de lenjerie intimă curată şi o periuţă de dinţi. Asta era tot ce intenţiona să ia cu sine la Vernd. Îşi puse un pardesiu gri peste costum, chiar dacă ziua nu era deloc răcoroasă. Trecuse mult timp de când nu mai purtase o haină care chiar să însemne ceva. Cu toate că ziua începuse prost, voia cu tot dinadinsul să profite de ea cât putea de mult.

Până la hotelul care găzduia şi salonul ei de coafură era un drum scurt şi se simţi tentată să aleagă alt traseu numai ca să înghită mai mult aer proaspăt, însă coafeza o aştepta deja şi chiar nu se putea lăsa văzută umblând prin oraş cu părul într-un asemenea hal.

— Bună, draga mea! exclamă Thorbjörg.

Agla rămase surprinsă de exuberanţa femeii atunci când aceasta o cuprinse în braţe şi-şi trecu o mână prin părul ei.

— Va trebui să facem ceva special cu ăsta, adăugă ea.

În următoarele nouăzeci de minute stătu pe scaun şi ascultă poveşti una după alta despre copiii lui Thorbjörg, nepoţii, fiicele şi ginerii şi prietenii ei, fără să poată răspunde la vreo altă întrebare decât dacă mâncarea din închisoare fusese sau nu acceptabilă. Exact asta sperase să-i aducă ziua – o persoană care să fie încântată să o vadă. Fireşte, trăsese nădejde ca acea persoană să fie Elísa, dar se hotărî că la fel de bine putea să accepte şi ce i se oferea.

Se studie în oglindă în timp ce Thorbjörg îşi punea banii la locul lor şi se simţi mulţumită de ce văzu acolo. Acum părul îi era de un blond nisipiu atrăgător şi-i ajungea până la jumătatea gâtului, fără să-i mai mângâie umerii. Era pregătită să înfrunte lumea, îmbrăcată pentru rolul ei preferat şi purtând armura care-i ascundea sinele slab pe care şi-l descoperise în închisoare – exact opusul persoanei care crezuse că e până atunci.

Poate era un simbol al slăbiciunii ei interioare faptul că, înainte să-şi dea seama ce face, se trezi că merge spre Bónus cu ideea neclară în minte că avea să se ducă la Elísa, să-i zâmbească şi să-i ceară cheile de la Tesla. Urma să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără să trădeze nici cel mai mic semn de dezamăgire şi fără să-i reamintească faptul că în dimineaţa aceea ar fi trebuit să vină să o ia.

Intenţia ei se dovedi zadarnică, întrucât Elísa nu era la lucru. Managerul se uita de la Agla la pagina întâi a ziarului din stand şi înapoi la ea. „Agla Margeirsdóttir, eliberată condiţionat, acum la Vernd”, spunea titlul, sub care era trântită o poză mai veche de-a ei deasupra unei fotografii cu clădirea

Vernd.

— Elísa n-a apărut de dimineaţă la lucru şi nici n-a sunat să anunţe că-i bolnavă, deci nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea, zise bărbatul.

— A, acum îmi amintesc, replică Agla. Mi-a trimis mesaj să-mi spună că nu se simte bine. Gripă sau ceva de genul.

— Bun, o trec bolnavă. Dar, dacă o vezi, îi spui că trebuie să sune înainte de ora zece dimineaţa şi să ne anunţe?

Ea încuviinţă dând din cap, iar ochii bărbatul se mai repeziră o dată, ca din întâmplare, spre prima pagină a ziarului. Agla chiar nu înţelegea de ce minţea pentru Elísa. Nici măcar nu ştia prea bine ce naiba era în mintea ei de o căuta la Bónus.

★

Elvar, avocatul, se ridică în picioare şi se apropie de ea în momentul în care Agla intră în biroul lui.

— Unde dracu’ ai fost? o întrebă el pe tonul îngrijorat pe care de-a lungul anilor ea ajunsese să-l aprecieze. Cei de la închisoare au zis că ai plecat cu un taxi. Aş fi putut veni să te iau.

Agla oftă. Ar fi fost mult mai bine să-i fi cerut lui Elvar să o ia de-acolo.

— Am mers acasă şi apoi am fost la coafor. Iar acum mi-ar plăcea să-mi primesc telefonul înapoi şi să fiu pusă la curent cu noutăţile.

Elvar deschise un sertar şi-i scoase telefonul din el.

— L-am încărcat, o informă. Şi, iartă-mă, dar mi s-a părut că fata care a venit să-ţi ia maşina era uşor… cum să mă exprim? Dubioasă? Aşa că i-am pus un dispozitiv de urmărire în maşină.

— Ce-i ăla?

— Un mic transmiţător de locaţie care trimite un semnal spre o aplicaţie de pe telefonul tău. Deschizi aplicaţia de urmărire şi obţii o hartă care îţi indică unde se află maşina. Uite şi cheia de rezervă.

Agla luă cheia şi-şi înghiţi ruşinea care-i congestiona gâtul. Elvar o citise din prima pe Elísa, în timp ce ea se lăsase păcălită de visuri în nuanţe de roz despre ceva ce în realitate nici nu existase.

Spre propria surprindere, depuse un sărut pe obrazul lui Elvar, iar acesta o strânse amical de umăr. Acest tânăr extrem de chipeş o ducea mereu cu gândul la un tip mult mai în vârstă, şi bănuia că ea însăşi şi afacerile ei pur şi simplu îl goleau de toată energia.

— Trebuie să-mi pui la punct ceva, adăugă Agla din uşă. Dat fiind că eu nu pot părăsi ţara, trebuie să invit un bancher francez la o întâlnire aici. Poţi

să-i trimiţi tu o invitaţie dacă îţi transmit toate amănuntele, apoi să organizezi o călătorie cu elicopterul sau o zi la pescuit de somoni pentru acest individ?

Acum nu mai era vorba decât de aluminiu.

61.

María se luptă din toate puterile, însă bărbatul o ţinu strâns în braţe, fără să pară că face vreun efort. Era convinsă că-l aude râzând în sinea lui, ca şi cum avea de-a face cu un copil obraznic care nu voia să se întoarcă acasă de la joacă şi trebuia să fie târât pe sus de tata până la maşină. Un copil obraznic cu capul într-un sac; un copil încremenit de teamă, cu capul într-un sac şi membrele cuprinse de tremurături după ce stătuse închis zile întregi în beznă, într-o ascunzătoare, singur-singurel.

Lovi cu călcâiele în spate, sperând să-l nimerească în boaşe, iar el s-o scape şi să-i ofere posibilitatea să-şi scoată sacul de pe cap. Însă bărbatul o ţinea prea sus, aşa că loviturile ei nu nimereau decât aerul. Rămânând încet-încet fără vlagă, până la urmă renunţă şi rămase moale în braţele lui. Auzi scârţâitul uşii şi declicul încuietorii în spatele lor. Instantaneu, se simţi învăluită de aer rece. Se aflau afară, iar ea îşi reluă încercările de a se împotrivi – poate că afară exista o posibilitate de a evada, de a fugi şi chiar de a scăpa de acest individ şi de orice voia să-i facă.

— Uite banda adezivă, îl auzi pe bărbat spunând, iar în aceeaşi clipă simţi cum cineva o înhaţă de picioare şi i le leagă strâns unul de altul.

Deci ori erau doi, ori bărbatul avea patru mâini. Mai mult ca sigur erau aceiaşi doi indivizi care o luaseră de la aeroport. Fuseseră îmbrăcaţi în poliţişti şi conduseseră o maşină de patrulă – însă ea nu ştia ca poliţiştii să le pună oamenilor saci pe cap sau să-i lege cu bandă adezivă. Întreaga situaţie era terifiantă şi imposibil de înţeles. Simţea că-i vine să izbucnească iar în lacrimi şi să urle în sac, dar raţiunea îi zicea că mai bine se abţinea. Abia dacă putea să respire în el, deci lacrimile şi un nas înfundat n-ar fi ajutat-o deloc. Simţi cum cel de-al doilea bărbat îi înfăşoară bandă adezivă în jurul mijlocului, aşa că acum braţele îi erau legate strâns în lateral, făcându-i imposibilă vreo mişcare. Se trezi săltată, apoi întinsă pe ceva moale, după care simţi nişte mâini pe glezne care îi strânseră picioarele, totul fiind urmat de pocnetul unei portiere închise.

Se auzi apoi motorul pornind şi maşina începu să se deplaseze, mişcările

acesteia legănând-o uşurel. Era sigură că fusese întinsă pe banchetă. Distingea murmur de voci masculine neclare, dar, ca şi înainte, cânta muzica. Era convinsă că aude aceeaşi muzică precum data trecută, când răsunase prea tare în maşina care o luase de la aeroport.

La început, drumul pe care porniseră se dovedi plat, iar apoi maşina se zgâlţâi şi vibră o bună bucată de vreme, până ce intrară iar pe o şosea asfaltată. În cele din urmă făcură câteva viraje, de parcă ar fi trecut de câteva sensuri giratorii.

Începea să o fure somnul şi se întrebă dacă nu cumva treptat se sufoca în sacul acela, dar apoi maşina se opri. Îşi ţinu respiraţia, cu inima bubuindu-i în piept, în timp ce asculta orice indiciu care să-i dea de înţeles ce o aşteaptă. Se deschiseră portierele, picioarele îi fură iar îndreptate şi se simţi trasă afară, mai întâi de glezne, apoi de picioare. Până la urmă, fu săltată în picioare. Simţi cum i se plimbă ceva dur pe spate şi-l auzi vorbind pe unul dintre bărbaţi:

— Taie aici!

Picioarele îi fură eliberate, astfel încât acum şi le putea despărţi ca să-şi menţină echilibrul. Apoi auzi paşi şi zgomotul a două portiere închizându-se, una după alta, iar în cele din urmă zgomotul unei maşini ce se îndepărta.

Se zbătu şi-şi simţi mâinile eliberându-se. Instinctul o făcu să-şi smulgă imediat sacul de pe cap şi să înghită o gură uriaşă de aer proaspăt şi rece, după care lumina bruscă a soarelui o orbi cu totul. În acelaşi timp, vuietul unei maşini răsună de undeva din apropiere, făcând-o să se ghemuiască. I se părea că se îndreaptă direct spre ea cu mare viteză, dar apoi vâjâi pe alături. Urmă încă un vuiet, şi încă unul, şi îşi dădu seama că trebuia să se afle lângă o şosea principală. Se frecă la ochi şi vederea i se limpezi încetişor, cu toate că o durea dacă încerca să facă altceva mai mult decât să-i mijească. Îşi smulse banda adezivă de la picioare şi din jurul taliei şi văzu că stratul gros fusese tăiat cu ceva.

Acolo, pe drum, se afla o geantă care zăcea într-o băltoacă de parcă ar fi fost azvârlită dintr-o maşină. Portofelul ei, cheile şi alte câteva obiecte mici erau împrăştiate în jur. Îşi adună lucrurile şi privi de jur-împrejur. Nici ţipenie, dar de undeva din apropiere se auzea zgomot de trafic şi deasupra ei se afla un pod sau o şosea din beton. Merse pe sub pod, ţinându-şi mâna streaşină la ochi pentru a şi-i proteja.

După ce ieşi de sub pod, ochii i se obişnuiră suficient încât să evalueze împrejurimile. Se afla lângă un mic sens giratoriu, cu bretele care intrau şi

ieşeau spre şoseaua de unde se auzea zgomotul de trafic. În direcţia cealaltă nu se vedea decât lavă zimţată şi acoperită de muşchi care se întindea cât vedea cu ochii.

Îşi dădu seama că fusese abandonată sub Reykjanesbraut, drumul care ducea de la aeroportul Keflavík în oraş.

62.

Anton tot întorsese detonatorul pe toate părţile, cercetându-l atent din fiecare unghi, şi ajunsese la concluzia că e ceea ce trebuie. Acum stătea cu frontala pe cap în camera centralei, care era cufundată în semiîntuneric în pofida luminii zilei de afară, şi-l aştepta pe Gunnar, care, după ora de matematică, trebuia să meargă la atelierul unui constructor ca să cumpere fire pentru fitiluri.

Întinse mâna şi dădu drumul la micuţul aparat de radio, însă nu se auzea decât un pârâit static, aşa că răsuci butonul până dădu de Radio Edda. Adesea transmisiunea lor era de proastă calitate, motiv pentru care în general o asculta online. Acum nici nu prea avea ce să asculte, doar o discuţie între prezentatori despre bucătăria islandeză veche. Nu-l interesa absolut deloc să asculte despre testicule de berbec marinate sau sângerete. Era genul de mâncare pe care tatăl său îl mânca uneori dintr-o caserolă de plastic, sub privirile dezaprobatoare ale mamei. În privinţa asta era complet de acord cu ea: mâncarea aceea aşa-zis „tradiţională” era dezgustătoare.

Auzi o bătaie uşoară în uşă şi atunci închise radioul.

— *Hæ!* îl salută Gunnar, scoţându-şi casca de pe cap când intră. Cum merge?

— Bine, răspunse Anton şi arătă spre trusa de scule veche pe care o luase din magazie.

— Hei, de unde-ai luat aia? întrebă Gunnar.

— Am şterpelit-o din pivniţă. Bătrânul n-o să-i observe niciodată absenţa. N-am vrut să folosesc o cutie nouă pentru bombă, pentru că fragmentele ar putea fi identificate după ce poliţia începe să ancheteze.

— Da, bine!

Gunnar se aşează pe un scaun de grădină. Anton observă că nu era în largul lui.

— Ce e? îl întrebă. Care-i baiul?

— Păi, chestia e că… Mă întrebam dacă nu cumva poliţia ar putea

identifica şi fitilurile. Doar ce le-am cumpărat. Faţa mea sigur apare pe camera de supraveghere din locul ăla tâmpit, cu un rânjet mare.

Anton începu să râdă.

— Fitilul arde, boule. Însă metalul din cutie se va fărâmiţa şi vor fi aşchii peste tot.

În orice caz, asta se aştepta el să se întâmple. Citise undeva că o cutie mai puternică ar fi amplificat forţa exploziei, ceea ce însemna că o cutie de metal era mai bună decât una de carton. Nu ştia din ce era făcută trusa de scule a bunicului – probabil dintr-un metal de tot rahatul, precum aluminiul –, dar oricum era mai bun decât cartonul sau plasticul.

— Da, corect. În regulă!

Gunnar chicoti stânjenit.

— Nu m-am gândit la asta.

Ăsta era unul dintre atuurile lui Gunnar. Nu se supăra când i se scoteau în evidenţă greşelile şi nici nu-l deranja să i se explice anumite lucruri.

— Ai adus cântarul? întrebă Anton, iar Gunnar bătu cu palma peste rucsac.

Mama lui Anton aruncase cântarul lor din baie într-o izbucnire de furie şi nici el, nici tatăl său nu găsiseră vreun motiv să-l înlocuiască. Oricum el nu-şi făcea griji pentru propria greutate şi, în plus, mai mult fetele erau preocupate de asemenea chestii. Deci nu-i trebuise un cântar până acum… când voia să cântărească bomba.

63.

María percepu duhoarea propriului corp atunci când deschise uşa în holul ei. Hainele îi miroseau a transpiraţie stătută. I se făcu o asemenea ruşine de miros încât se văzu nevoită să-i ceară scuze doamnei care venise să o ia de pe Reykjanesbraut. Aceasta o întrebase de mai multe ori dacă doreşte să sune pe cineva sau să o ducă direct la Urgenţe, însă María nu făcuse decât să clatine din cap şi-i răspunsese că vrea doar să meargă acasă şi să facă o baie.

Judecând după duhoarea care emană dinspre ea când îşi scoase puloverul, cu siguranţă avea nevoie de o baie.

Îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi-i azvârli cât colo pe hol, împreună cu şosetele. Chiar voia să scape cu totul de hainele alea, însă aceia erau blugii ei preferaţi şi o costaseră mai mult decât cheltuia în mod

obişnuit pe haine. Hotărî că o să încerce dacă putea să-i mai suporte după ce-i spăla.

Nu apucase să ajungă mai departe de uşa băii când o tuse o făcu să tresară speriată – cineva care îşi dregea glasul o anunţa astfel că nu e singură în apartament. Îşi încrucişă din instinct braţele peste sâni şi se întoarse lent ca să dea peste Ingimar Magnússon, care era aşezat pe vechea ei canapea de la IKEA, cu un zâmbet pe faţă.

— Arăţi ca dracu', începu el, afişând o preocupare cât se poate de falsă. Se pare că n-ai avut parte de o primire aşa cum se cuvine când te-ai întors acasă din micuţa ta călătorie de cercetare.

— Ieşi imediat din casa mea! şuieră María, conştientă de cât de neajutorată era, cum stătea acolo în chiloţi şi cu un suspin abia înăbuşit în gât.

Lucrurile începeau să i se aşeze în minte, însă fusese luată prea tare prin surprindere ca să vadă exact imaginea de ansamblu.

— Pot să înţeleg că cineva aflat în situaţia ta ar putea numi chestia asta „casă", continuă el aruncând o privire în jur. Dar am putea face ceva în privinţa asta.

María uită că nu purta decât chiloţi, căci furia îi anulă orice instinct de precauţie.

— E dezgustător că indivizi ca tine şi ca Agla încercaţi să aranjaţi totul aşa cum vă convine aruncând cu bani în oameni. E ca şi cum aţi crede că toată lumea e de vânzare.

— Arată-mi pe cineva care nu este! replică Ingimar.

María simţi o ruşine copleşitoare. Această micuţă călătorie a ei de cercetare, aşa cum o descrisese Ingimar, fusese la cererea Aglei, deci nu era ca şi cum se putea da chiar pe sine drept exemplu.

— Ieşi dracului afară! ţipă la el.

Ingimar se ridică şi porni spre uşă.

— Interesant c-ai pomenit de Agla, comentă el.

Maríei i se puse un nod în stomac. Începea să piardă simţul realităţii, era îngrozitor de epuizată şi ideile începuseră să i se învârtejească în minte. Ştia că în mod categoric n-ar fi trebuit să pomenească numele Aglei de faţă cu Ingimar, dar nu mai conta. Ingimar scoase telefonul ei din buzunar şi-l lăsă pe masa din bucătărie.

— Scuze! făcu el. L-am golit complet. Sper că n-aveai prea multe amintiri personale.

María reuşi să se abţină până când uşa se închise în urma lui Ingimar. Apoi se repezi la ea şi puse imediat lanţul, într-o zadarnică încercare de a menţine la distanţă lumea şi tot ce venea odată cu ea, inclusiv pe individul acela malefic, cu pantofii lui lustruiţi cu tot.

Mai izbuti doar să se prăbuşească pe podea în faţa toaletei înainte să vomite, iar după ce îşi goli cu totul stomacul rămase agăţată de capac şi plânse în vas. Nu doar că ticălosul ăla o răpise şi o ţinuse ostatică mai multe zile la rând, iar apoi îi pătrunsese nepoftit în apartament şi-i propusese s-o mituiască, ci îi mai şi şterse din telefon toate pozele care-i mai rămăseseră cu Maggi.

64.

Dispozitivul de urmărire îi arăta cu exactitate poziţia maşinii: era parcată în faţa unei case dărăpănate de pe Fossvogur. Era una dintre casele albe, în stil neomodernist, construite chiar la finalul secolului XX, care la un moment dat valorase bani mulţi. Însă acum vopseaua se cojea şi grădina se transformase într-un teren pustiit.

Auzi muzică răsunând tare din casă când coborî din taxi. Rămase câteva clipe nemişcată pe stradă, întrebându-se dacă să ia pur şi simplu maşina sau să bată la uşă şi să întrebe de Elísa. Poate că ar fi trebuit, totuşi, s-o anunţe că ia maşina – şi cu ocazia asta putea şi s-o întrebe de ce nu venise să o ia de dimineaţă.

— Şi tu îţi cauţi fiica? întrebă o femeie de vârstă mijlocie, care se îndepărta de casă conducând de braţ o adolescentă beată criţă.

— Da şi nu. Nu e fiica mea, dar caut o fată pe nume Elísa, răspunse Agla.

— Sunt mai multe fete acolo, zise femeia. O să fie alături de restul haremului lui, fără îndoială.

Fata părea deja gata să leşine, aşa că Agla o luă de celălalt braţ şi o ajută pe femeie să o ducă până la un jeep roşu parcat pe trotuar.

— „Haremul” lui?

— Nemernicul ăla de-acolo: jegul de avocat care profită de fete dependente. Javra parcă le pândeşte când ies de la dezintoxicare ca să le facă să se apuce iar de droguri. Vrei să vin cu tine şi să-ţi găseşti fiica?

— Mersi, dar nu! O găsesc eu, răspunse Agla, deloc dornică să-i explice încă o dată că Elísa nu era fiica ei.

Nu mai era deloc sigură că-şi doreşte să intre în casă şi s-o caute. Nu avea nicio garanţie că Elísa era acolo, dar dacă era şi se apucase iar de droguri, atunci sigur nu prea avea ce să-i spună Aglei. Nu era ca şi cum ar fi fost mama ei. N-avea niciun drept să dea buzna şi s-o ia de acolo.

— Dacă nu-i acolo, atunci e la Iðufell. Acasă la ticălosul ăla de recuperator, etajul patru, în capăt, lângă magazin.

Agla încuviinţă dând din cap. N-avea de gând să umble brambura prin oraş în căutarea Elísei.

Femeia îi puse fiice sale centura şi închise portiera.

— E a doua oară când una dintre fetele mele se încurcă cu asta, adăugă ea uitându-se la Agla.

Totuşi, nu mai părea să o vadă limpede, pentru că i se umeziseră ochii.

— Drogurile mi-au luat-o pe prima. Sper să n-apuci să-ţi găseşti şi tu copila moartă de la o supradoză la una dintre petrecerile alea oribile organizate de nemernicii ăştia.

Agla îşi înghiţi cu greutate nodul din gât. Voia să-i spună ceva femeii, dar nu-şi găsea cuvintele, aşa că întinse mâna şi o strânse cu blândeţe de braţ. Aceasta îi mulţumi dând din cap pentru compasiunea care n-o ajuta, de fapt, deloc, apoi îşi întoarse capul. Nu mai privi înapoi când se sui în maşină şi apoi se îndepărtă.

Agla porni cu paşi mari spre casă şi-şi făcu loc cu forţa prin înghesuiala de-acolo, unde oamenii veneau şi plecau de parcă ar fi fost seară, nu miezul zilei. Toţi păreau să fie genul pasăre de noapte. Dar până la urmă, chibzui ea, lumina zilei din iulie chiar însemna o graniţă extrem de subţire între zi şi noapte.

Nu mai conta deloc dacă era sau nu mama Elísei şi nici nu-i păsa deloc de uriaşul care o întâmpină şi îi ceru să-i spună ce doreşte. Pur şi simplu se strecură pe lângă el şi privi de jur-împrejurul livingului, unde câteva siluete se lăfăiau într-un nor de fum care învăluia canapeaua. Apoi se îndreptă spre etaj.

O găsi pe Elísa în camera din capăt, adormită pe o canapea extensibilă. Rimelul îi era întins pe obraji şi părul îi era o încurcătură incredibilă. Avea pe ea un tricou fără mâneci, mizerabil, şi pantalonii de trening Adidas pe care îi purtase mai tot timpul la Hólmsheiði. Agla îi săltă picioarele şi i le aşeză pe podea, apoi o prinse de spate şi-o ajută să stea în capul oaselor. O scuturăcu blândeţe, iar după o vreme Elísa deschise ochii.

— Agla. Rahat, cât e ceasul? Tocmai voiam să plec să te iau cu maşina.

65.

Ingimar era într-o dispoziţie neagră când ieşi din biroul Veveriţei. Niciodată nu înceta să-l uimească ce sensibili erau oamenii. De fapt, rămăsese chiar surprins că ciudatul ăla reuşise să supravieţuiască atât de mult fără să o ia complet razna. Parcă bietul ticălos abia aşteptase un motiv să-şi curme viaţa, iar când acesta se ivise în persoana lui Ingimar Magnússon, i se păruse o adevărată uşurare. Deja îşi desfăcea cureaua când Ingimar pleca de-acolo.

Ingimar avusese de gând să recurgă la lăcomia bărbatului, aşa cum proceda adesea în astfel de situaţii, ştiind că de obicei funcţiona. Lăcomia şi pofta de viaţă mergeau mână-n mână. Totuşi, nu stătuse prea mult de vorbă cu Marteinn înainte să-şi dea seama că în cazul lui teama era o armă mult mai eficientă. Bărbatul nu simţea deloc nevoia să trăiască – simţea doar teamă.

— Eşti unul dintre ei? îl întrebase Marteinn, tonul lui indicând că acesta era exact momentul pe care-l aştepta şi de care se temea, clipa care spera că nu avea să vină niciodată, dar pe care o acceptase, totuşi, cu mult timp în urmă.

Aşa că în loc să întrebe cine ar putea fi „ei”, Ingimar doar răspunsese că da şi luase loc pe scaunul de birou uşor înclinat.

— Ştiam eu, murmura Marteinn întruna. Ştiam că ai să vii. Era doar o chestiune de timp.

— Ştiai că mai devreme sau mai târziu o să venim, repetase Ingimar, urmărindu-l cum scormoneşte prin teancurile de hârţoage de pe mica masă de lucru din colţ, care fără îndoială era spaţiul lui de lucru.

Lângă ea stăteau stive nesigure de ziare şi cărţi rezemate de masa de lucru de parcă ele ar fi sprijinit-o. Haosul acela oferea o imagine clară a tumultului interior al proprietarului.

— O să mă torturezi? întrebase Marteinn, răsucindu-se spre Ingimar, cu buzele tremurându-i.

Ingimar clătinase din cap.

— Nu.

— Trebuie să înţelegi că e de nesuportat. Chiar nu mai pot să suport. Nici nu pot să descriu cât de greu e să ştii ceea ce nimeni altcineva nu ştie. E o povară pe care nu-i doresc nimănui s-o poarte.

— În cazul ăsta, cel mai bine e să nu se meargă mai departe, spusese

Ingimar, fără să aibă habar despre ce discutau acolo.

Nu c-ar fi părut să conteze. Indiferent ce spunea el părea să confirme o anumită idee care era limpede că prinsese cu mult timp în urmă rădăcini în mintea lui Marteinn.

— Deci se termină odată cu mine? întrebase Marteinn.

Ingimar n-avea de unde să ştie dacă era o întrebare sau o afirmaţie, aşa că doar îl susţinuse:

— Se termină odată cu tine, aici şi acum, răspunsese el calm.

— Aici şi acum? întrebase Marteinn surprins. Aici, în birou?

— Nu aşa e cel mai bine? replicase Ingimar, iar Marteinn se prăbuşi în genunchi şi izbucni în lacrimi.

— Nu m-am aşteptat niciodată la îndurare din partea voastră, dar sunt recunoscător. Profund recunoscător.

Ingimar se ridicase în picioare, simţind în suflet nevoia să-l atingă pe bărbat pe cap, să-şi lase o mână pe el, ca o binecuvântare, ca un duhovnic sau un salvator, nu ca aducătorul morţii. Sentimentul ăsta era motivul pentru care uneori se implica el însuşi. Ar fi putut foarte uşor să trimită pe cineva să discute cu María sau cu Marteinn, dar atunci ar fi ratat prilejul de a vedea spaima din ochii Maríei şi tremurul uşor care-i făceau pielea să se încreţească – şi, de asemenea, imaginea cu ochii înlăcrimaţi ai lui Marteinn în timp ce-şi ridica privirea spre el.

— O faci tu sau o fac eu însumi?

Cu un singur deget, Ingimar şterse o lacrimă de pe obrazul bărbatului.

— Am încredere să o faci tu însuţi, îi răspunse. Nu toţi ar avea parte de o asemenea şansă, dar tu eşti special şi de aceea am încredere în tine.

— Se termină aici şi acum, spuse Marteinn, desfăcându-şi cureaua. Aţi câştigat. Lumea vă aparţine.

Ingimar plecase, lăsând uşa Veveriţei să se încuie în urma să.

Cugetă că toate eforturile medicilor, asistentelor, psihologilor, prietenilor şi membrilor familiei se îndreptaseră fără îndoială spre împiedicarea acestui amărât să se sinucidă, însă nu fusese nevoie decât de o singură discuţie ca să-i curme suferinţa. Ar fi avut mai multe regrete pentru ce făcuse dacă n-ar fi fost atât de al naibii de evident că individul îşi dorea să moară. Şi la fel de bine se putea întâmpla şi acum. Era o victimă colaterală.

Având în vedere că în spatele anchetei făcute de Veveriţa se afla Agla, era necesar ca investigaţiile lor să fie stopate imediat, înainte ca Marteinn să mai vină cu vreun articol plin de ţicneli despre legăturile lui Ingimar cu

Meteorite. Era perfect conştient că, dacă lumea o auzea destul de des, atunci teoria începea să pară plauzibilă, iar apoi alte canale de presă ar fi început să-şi bage nasul aiurea. Era ceva ce nu putea permite să se întâmple.

66.

Agla porni espresorul ca să facă o cafea tare în vreme ce Elísa dormea în cadă. Găsi o pâine îngheţată în congelator, iar frigiderul scoase la iveală o cutie de lapte cu termen de valabilitate extins şi un pachet de unt. Luă câteva felii mai uscate din mijlocul pungii cu pâine, le vârî în prăjitor şi răzui crusta galbenă de pe unt pentru a dezvălui albeaţa perfectă de dedesubt. Într-un dulap se afla un borcan cu marmeladă nedesfăcut pe care nu-şi amintea să-l fi cumpărat şi, puse laolaltă, erau suficiente ca să-i ofere Elísei o gustare de după-amiază. Asta dacă reuşea s-o scoată din cadă.

Elísa începu să plângă atunci când îi usca părul.

— Îmi pare foarte rău că n-am venit să te iau! îngăimă ea din nou şi din nou, până ce Agla îi zise să tacă, plină de o căldură sufletească care nu ştia de unde-i vine.

Elísa nu îi dăduse cu tifla şi nici nu uitase de ea. Pur şi simplu fusese drogată, fără să ştie dacă e pe lumea asta sau pe cealaltă. Suferinţa ei evidentă pentru că nu reuşise să vină să o ia cu maşina o făcea pe Agla să uite cu totul dezamăgirea de dimineaţă.

— Nu voiam decât să beau o cafea cu prietena mea, apoi ea a vrut să ne oprim un pic la o mică petrecere, zise Elísa. Pastilele alea nenorocite nu-mi fac bine. Pur şi simplu mă doboară şi am senzaţia că mă sufoc. Sunt mult mai fericită cu metamfetamina.

Se căzni să mănânce, spunând că se simte ameţită, însă Agla o încurajă, lăudând-o pentru fiecare înghiţitură şi fiecare sorbitură de cafea. Era aproape ora patru şi trebuiau să se prezinte la Vernd înainte de ora şase. Sub nicio formă Elísa nu putea să-şi facă apariţia evident drogată şi cu haine jegoase. Agla o lăsă înfofolită într-un prosop pe canapea şi începu să scotocească prin garderobă. Acum majoritatea hainelor îi erau mari, iar pentru Elísa erau mult prea mari, ea fiind mai scundă cu vreo zece centimetri şi slabă ca un ţâr. Luă un maiou mulat şi o pereche de colanţi, apoi reveni în living şi i le întinse Elísei.

— Îmbracă-te cu astea! îi ceru. Pe drum ne oprim la un magazin şi-ţi luăm nişte haine.

Era şase fără un sfert când Agla intră pe Laugateigur, după ce dăduse pe la un magazin de haine de unde cumpărase în grabă nişte blugi, un tricou şi o geacă de piele, apoi le explicase unor vânzători uluiţi că Elísa, încă adormită şi ameţită, avea să le îmbrace în afara magazinului.

Câteva maşini inscripţionate cu diverse sigle de presă erau parcate în faţa hostelului pentru eliberare condiţionată. Agla trase adânc aer în piept.

— Îţi aminteşti ce trebuie să facem? întrebă ea, iar când Elísa nu-i răspunse, o înghionti cu cotul. Elísa, am ajuns la Vernd. Uite-ţi bagajul! Îţi aminteşti ce trebuie să faci?

— Da, îmi amintesc, răspunse fata. Să ţin geanta în faţă, să spun că am vomitat toată ziua şi să întreb dacă trebuie să rămân să iau cina sau pot să merg sus şi să mă întind.

Deschise portiera şi se apropie de casă. Agla era uşurată să vadă că nu se mai clătina. Fotografii făcură câteva poze cu ea, de parcă ar fi fost la un spectacol, apoi se întoarseră spre Agla când aceasta se urca în maşină. Reporterii o înconjurară imediat, iar ea se înfăşură cât putu de strâns în pardesiul cenuşiu, ca pentru a se apăra de torentul de întrebări şi declicurile neîncetate ale aparatelor de fotografiat.

67.

— Dacă vrei să iei multe mâini şi să câştigi partida, cel mai bine e să joci la atu, îl sfătui Sonja pe Tómas când acesta ezită, concentrat la cărţile din mână. Chiar dacă nu ai cea mai bună mână, joacă la risc ca să-ţi păstrezi avantajul. Dacă stai şi aştepţi, atunci joci după regulile celuilalt, iar astfel o să pierzi de fiecare dată.

Alex încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu această lecţie despre tacticile la jocul de whist, în vreme ce Lucia îşi rearanja întruna cărţile, cu aceeaşi expresie buimacă dintotdeauna pe faţă. Sonja nu era chiar convinsă că aceasta înţelegea regulile, dat fiind că juca mereu altfel, însă accepta de fiecare dată invitaţia să participe la partidă, pentru că reprezenta o schimbare faţă de bucătărie.

— Şi dacă am câteva cărţi bune dintr-un simbol şi numai cărţi proaste din altul? întrebă Tómas.

Sonja se simţea încântată de cât de gros şi de muzical devenise glasul băiatului. Intrase târziu în pubertate şi durase mult ca vocea să i se schimbe, însă acum depăşise etapa şi vorbea ca un adult. Era la fel de înalt ca un

bărbat matur şi încă mai creştea.

— Atunci joci la simbolul din care ai cărţi mai slabe, răspunse ea.

Tocmai se pregătea să-i ofere încă un sfat când se auzi soneria. Alex se ridică instantaneu în picioare şi ieşi din încăpere, iar ea îl urmă ca să i se uite peste umăr la ecranul interfonului. Húni Thór şi încă un bărbat stăteau pe treptele de la intrare, ambii cu palmele desfăcute pentru a le demonstra că sunt neînarmaţi. Era bizar. Ceva neobişnuit pentru el să-şi facă apariţia fără să anunţe.

— Lasă-l doar pe Húni Thór să intre, murmură ea spre Alex. Şi percheziţionează-l, ca să fii sigur! N-am încredere în el nici să mă tai.

— Nu cred că e cazul să te tai, replică Alex.

— Exact, făcu Sonja, apoi se întoarse în living, unde Tómas şi Lucia rămăseseră cu cărţile în mâini, purtând o discuţie într-un amestec ciudat de engleză şi spaniolă.

— Vine un bărbat să se întâlnească cu mine şi trebuie să discutăm nişte chestiuni de afaceri, deci ar fi super dacă ai putea să o ajuţi pe Lucia să pregătească cina în bucătărie.

Tómas se ridică şi-şi aruncă iritat cărţile pe masă. Lucia o privi întrebător pe Sonja, care îi făcu cu ochiul. Lucia încuviinţă o singură dată. Poate că se chinuia să deprindă regulile jocului de cărţi, însă era din Mexic şi înţelegea cum e cu viaţa adevărată. Urma să încuie uşa bucătăriei şi să zâmbească în timp ce topea caşcaval şi-l punea în tacos, dar tot avea să-şi ţină pistolul la îndemână sub şorţ, pentru situaţia în care cineva încerca să dea buzna acolo.

Húni Thór întinse o mână spre ea când intră în living. Întotdeauna era relaxat şi politicos, aşa că în vreme ce Sonja nu se temea de el personal, ceea ce o preocupa, de fapt, era capacitatea lui de a unelti. El uneltise ca ea să ajungă unde era acum. Cele mai importante momente din viaţa ei fuseseră puse la cale chiar de către Húni Thór. Ce-l mânase încoace trebuia să fie ceva important.

— Trebuie să merg la depozit, începu el.

Sonja se holba la el uluită.

— La depozit?

— Da. Îţi iau totul de pe cap chiar acum, totul într-o singură mare livrare.

Sonja se duse la bar şi turnă coniac în două pahare. Nu avea chef să bea, chiar din contră, din moment ce trebuia să rămână cu mintea limpede, însă mai voia şi să câştige un pic de timp. Depozitul era afacerea ei, asigurarea ei

– îi garanta poziţia în cadrul lanţului.

— N-am nevoie să-mi iei nimic de pe cap, răspunse ea. Menţin un flux stabil şi pot să-l cresc rapid, dacă de asta ai nevoie. Tu primeşti mereu o părticică din tot, deci, dacă ai nevoie de bani, atunci există metode prin care putem rezolva asta.

Húni Thór zâmbi şi luă paharul din mâna ei.

— Islanda începe să-şi revină, continuă el. Cocaina se vinde la fel ca înainte de criză, iar toate celelalte rahaturi – steroizii şi metamfetamina – au explodat şi ele. Avem un milion de turişti, iar islandezii au redevenit bogaţi.

— Despre ce cantitate e vorba?

— Iau toată marfa acum, răspunse el. Stocurile vor fi refăcute puţin câte puţin, iar tu vei continua ca şi până acum.

Sonja simţi cum i se scurge sudoarea pe spate. El voia s-o scoată din joc şi în domeniul acela nimic nu era mai îngrozitor decât să devii un surplus faţă de cerere.

— Şi Sebastian ce zice…? începu ea înainte ca Húni Thór s-o întrerupă:

— Sebastian ştie de asta şi e complet de acord. E esenţial să avem o ofertă constantă pe piaţă.

Sonja se sili să zâmbească. Dacă exista ceva mai rău decât uneltirile lui Húni Thór, acel lucru era ca el şi Sebastian să facă planuri împreună. Exact un astfel de plan îi schimbase Sonjei viaţa pentru totdeauna, distrugându-i orice rămăşiţă de inocenţă şi provocându-i coşmaruri permanente, care păreau să se înrăutăţească de la an la an. Ei erau cei care hotărâseră, de comun acord, ca ea să omoare pe cineva.

Se ridică, merse la statuia lui Thor de pe poliţa şemineului şi recuperă cheia din nişa de pe spatele ei.

— Asta e una dintre chei, zise ea, întinzându-i-o. Miguel o are pe cealaltă.

Se aşeză la măsuţa de cafea, luă un pix, rupse o foaie din revista de cuvinte încrucişate şi scrise un număr pe ea.

— Ăsta e numărul lui Miguel. El o să-ţi spună unde să mergi şi o să te însoţească la depozit. Îi spun să te aştepte.

Húni Thór luă bucata de hârtie şi o îndesă în buzunarul pantalonilor, alături de cheie. N-avea niciun rost să mai protesteze sau să mai amâne. Singurul lucru care funcţiona cu Huni Thór era să ticluiască ea însăşi un plan – ceva realist. Mai întâi, trebuia să afle ce rută de transport descoperise el. Trebuia să fie ceva special dacă voia să golească depozitul, care acum

adăpostea câteva zeci de kilograme. Se ridică şi îl însoţi până la uşă.

După ce Alex o închise în urma lui, Sonja îl bătu pe umăr.

— Alex, ia-ţi periuţa de dinţi. Mergem în Islanda.

Răul cel mai mic era întotdeauna să te afli tu la volan, chiar şi pe un drum care ducea drept în iad – era mai bine decât să aluneci aiurea, fără să ştii unde aveai să sfârşeşti. Viaţa era la fel ca un joc. Chiar şi cu o mână proastă, tot era mai bine să fii tu cel care alege atuurile.

68.

— Cum adică, ID-ul nu există? E codul meu! Credeţi că nu-mi mai ştiu ID-ul?

María se uita cu gura căscată la casieriţă, care clătina din cap în semn de scuză.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Îţi pare rău?

María simţi cum o cuprinde furia.

— Vrei să spui că se pare că s-a întâmplat ceva cu sistemul online al băncii şi astfel ID-ul meu a dispărut din baza voastră de date, ceea ce înseamnă că eu – în calitate de client – nu mai pot retrage nimic de la bancomat sau de la ghişeu, deşi am aşteptat un sfert de oră şi n-am primit decât o pişoarcă de cafea? *Iar ţie îţi pare rău?*

— O chem pe supervizoare, replică femeia, apoi se ridică de pe scaun şi dispăru într-o cameră din spatele ghişeelor.

María rămase să aştepte, bătând darabana de nerăbdare pe tejghea. Un bărbat de la ghişeul alăturat şi casieriţa care se ocupa de el îi aruncară priviri piezişe, făcând-o să-şi dea seama că ridicase inutil vocea. O eroare de sistem clar nu era vina unei casieriţe nefericite, însă tot trupul Maríei era încordat ca un arc după două căni de cafea şi Modafinilul pe care îl luase ca să se oprească din a se mai văicări din cauza lui Ingimar Magnússon, şi normal că încă se mai resimţea după timpul petrecut în beciul acela întunecos, după camionagiul din State care băgase groaza în ea şi după toate celelalte întâmplări prin care trecuse în ultimele zile. Înţepeni când casieriţa se întoarse însoţită de o femeie mai în vârstă care se uita întrebător la María.

— Ce problemă aveţi? întrebă aceasta pe un ton neutru.

María simţi iar cum furia îi cuprinde mintea când îşi umplu plămânii şi expiră lent, făcând un efort să zâmbească.

— Problema este, începu, subliniindu-l pe „este”, că ID-ul meu pare să fi dispărut din baza voastră de date online.

Îşi păstră surâsul pe chip şi se sili să rămână calmă în timp ce femeia îşi puse ochelarii de citit care-i atârnau de un lanţ în jurul gâtului ca să se uite la ecran.

— Care este numărul? o întrebă, iar María îl repetă încă o dată.

Femeia clătină din cap.

— Eşti sigură că e corect?

María încuviinţă dând din cap şi-şi păstră zâmbetul fals, numai ca să se abţină să scoată vreun cuvânt nepotrivit.

— Să ne uităm şi-n Registrul Naţional, propuse femeia, apoi îi ceru Maríei numele complet.

— María Gunnhildur Jónudóttir, răspunse María, iar cealaltă femeie lăsă capul jos ca să scrie numele în Registrul Naţional.

Era limpede că ochelarii de citit n-o ajutau deloc.

— Jónsdóttir? întrebă ea.

— Nu. Jónudóttir, răspunse María. Pe mama o cheamă Jóna.

— Nu-l găsesc în registru, o anunţă femeia, aplecându-şi capul ca să se uite la María pe deasupra ochelarilor.

— E imposibil, făcu María. Normal că figurez în Registrul Naţional, la fel ca orice alt cetăţean islandez.

Supervizoarea apăsă iar pe butoanele tastaturii şi clătină din cap. Casieriţa, care stătea tăcută alături de femeie, se uită la ecran peste umărul ei şi clătină din cap în semn de compasiune.

— E cumva o glumă? ceru să afle María, conştientă că glasul îi devenea tot mai ascuţit.

— Singura explicaţie care-mi vine în minte, spuse femeia, scoţându-şi ochelarii, este că de curând ai adoptat numele mamei tale, în vreme ce în registru ai rămas cu patronimul.

— Nu, ripostă María. Au trecut ani întregi de când mi-am schimbat numele. Ar însemna că folosiţi o versiune veche de ani buni a Registrului Naţional, ceea ce-mi vine greu să cred.

— Păi, nu. Primim în fiecare zi o versiune actualizată. Trebuie să vorbeşti la Registrul Naţional. Noi nu putem să facem nimic aici. Îmi pare rău.

— Nu eşti singura căreia îi pare rău, replică María. Şi cu siguranţă pe viitor o să-mi mut contul altundeva.

Se gândi că poate ameninţarea ei nu era totuşi în zadar, dat fiind că, deşi personalul băncii nu-i mai găsea ID-ul, cu siguranţă nu aveau cum să vadă că toate conturile ei erau ori goale, ori chiar pe minus.

Se răsuci şi se îndepărtă mânioasă, iar când ajunse la uşile automate observă cu coada ochiului cum casieriţa care se ocupase de ea râânjea spre cea de la ghişeul alăturat şi se bătea uşurel în cap.

— Te-am văzut! ţipă María dar, când uşile se închiseră în urma ei cu un şuierat, se simţi cuprinsă de o senzaţie care aducea mai mult a deznădejde decât a teamă.

69.

Îl dureau degetele, dar Anton era pe deplin mulţumit de munca din ziua aia. Bomba arăta convingător şi, câtă vreme detonatorul îşi făcea treaba, nu mai era nevoie decât de un pic de prevedere ca să fie sigur că dinamita avea să explodeze toată odată. De fapt, trusa de scule arăta inofensiv. Închisă, nu exista nimic la ea care să trădeze altceva decât o cutie uzată care odinioară fusese strălucitoare şi nouă, dar care acum era mult prea folosită, cu urme de vopsea şi pete create de-a lungul a vreo douăzeci de ani de folosire de către bunicul său, după care fusese abandonată în pivniţa lor.

Odată deschisă, în schimb, cutia dezvăluia baloanele de dinamită şi fitiluri care duceau la fiecare dintre ele, fitiluri prinse apoi cu o sârmă pentru araci de unul mai lung. Deasupra se afla detonatorul, pe care încă nu îndrăznise să-l pornească. Chiar nu voia să-l aibă pe Gunnar prin preajmă când îl testa. Acesta era atât de stângaci şi de capabil de tâmpenii, încât fără îndoială avea să apese cumva telecomanda şi să-i arunce, fără să vrea, pe amândoi în aer.

Gunnar doar ce plecase, iar Anton îşi aduna curajul necesar să vâre firul fitilului în orificiul din placa de circuit, aşa cum îi arătase Oddur, când îi sună telefonul. Inima îi tresăltă în piept când văzu că era tatăl lui, ca şi cum tocmai fusese prins în flagrant în pivniţă.

— Fiule, unde eşti? întrebă tatăl, iar Anton scoase un oftat de uşurare.

Normal că babacul habar n-avea ce făcea el în pivniţă. Începea să-l copleşească stresul.

— Sunt cu băieţii, răspunse Anton.

Era răspunsul care funcţiona mereu cu tatăl lui, de parcă ar fi fost o explicaţie universal valabilă pentru orice absenţă. „Cu băieţii.”

— În regulă. Nu voiam să te deranjez. Voiam doar să te anunţ că v-am rezervat o masă, ţie şi Júlíei, la un local fantastic, şi e din partea mea. Bine?

— Sigur, da. Mersi, tată! Eşti cel mai tare.

— Cu plăcere, băiete! Ne vedem diseară.

Tatăl său încheie apelul şi Anton se întrebă dacă era pe undeva în oraş sau lucra acasă. Uneori venea acasă în timpul zilei şi se întindea vreo oră în living, deci era perfect posibil să stea întins chiar deasupra camerei centralei.

Firul fitilului avea un capăt deşirat, aşa că Anton îl reteză ca să fie neted şi îl împinse precaut în orificiul din detonator, după care închise apărătoarea de plastic roşie ca să-l ţină nemişcat. Luă telecomanda şi-o puse pe scaunul de grădină. În felul ăsta nu exista niciun risc să o apese accidental în timp ce încerca sistemul. Telecomanda arăta ca o sonerie de uşă. Poate că Oddur chiar folosise o sonerie ca s-o construiască – doar se pricepea să folosească tot soiul de chestii electronice de bază ca să-şi facă roboţii. Însă asta însemna că telecomanda nu avea nicio carcasă de protecţie, aşa cum Anton mai văzuse în filme, deci sigur era sensibilă.

Trase adânc aer în piept şi mai cercetă bomba o dată. Arăta bine, convingător de masivă şi, judecând după cantitatea de dinamită şi informaţiile pe care le adunase de pe internet, ar fi trebuit să fie destul de puternică pentru a-şi face treaba.

Oddur zisese că apăsarea comutatorului avea să activeze bomba, iar atunci urma să se aprindă o lumină roşie. Inima lui Anton bătea de parcă mai avea puţin să explodeze şi degetul îi tremura când îl puse pe comutator.

70.

Trebuia să existe o limită până la care Meteorite să poată continua să acumuleze pierderi şi, la cum stăteau lucrurile, deţinătoarea firmei, banca din Paris, sigur începea să-şi facă griji. Asupra acestor griji intenţiona Agla să atragă atenţia atunci când se întâlnea cu directorul băncii. Mâine avea să discute cu Elvar despre ce descoperise acesta ca să-l distreze pe director în timpul vizitei în Islanda. Era important să depună un efort considerabil să-l răsfeţe înainte să stea de vorbă – trebuia să-l ajute să capete dispoziţia pozitivă necesară. Cu toate astea, nu-şi făcea deloc griji în privinţa modului în care să-i facă propunerea, doar era ceva la care se pricepea mai bine decât majoritatea.

Deschise pagina de online banking ca să-şi verifice fondurile speculative islandeze. Avusese grijă să obţină acţiuni la cât mai multe dintre ele, întrucât răspândirea propriilor bunuri în cât mai multe locuri putea să dea rezultate foarte bune. De asemenea, o avantajase în timpul procesului ei, căci izbutise să pună la îndoială imparţialitatea unuia dintre judecători, care investise şi el în acelaşi fond. Micile amănunte contau mult, lucru pe care mulţi investitori îl treceau cu vederea. Nu era suficient doar să urmăreşti sumele mari.

ID invalid, apăru pe calculator atunci când încercă să se logheze la contul bancar.

Încercă din nou.

ID invalid.

Trebuia să fie vreo eroare în sistemul băncii. Încercă din nou, închise calculatorul şi se ridică. Avea să încerce iarăşi după ce o verifica pe Elísa, după care urma să meargă şi ea la culcare.

Străbătu holul, trecu neauzită pe lângă plantele în ghiveci şi noptierele de pe vremea bunicii, menite să ofere casei o atmosferă de cămin prietenos, dar care nu făceau decât să aglomereze spaţiul, şi deschise uşa de la camera Elísei. Tânăra stătea în pat, iar la început Agla crezu că doarme, până o auzi trăgându-şi nasul.

Se aşeză pe marginea patului.

— Totul în regulă? o întrebă, iar Elísa clătină din cap, făcându-şi părul ciufulit să se răsfire pe pernă. Ce este? adăugă Agla.

— Îmi pare rău că n-am venit să te iau. Am dat-o în bară.

Agla îşi lăsă o mână pe capul ei şi o mângâie pe păr. I se păru subţire şi uscat.

— Şşt, Elísa! E-n ordine. Acum nu te mai gândi la asta!

— Eşti aşa de bună, mă ajuţi cu toate, iar eu nu fac nimic pentru tine! Nici măcar n-am fost în stare să vin să te iau de la închisoare, spuse Elísa, căznindu-se să formeze cuvintele printre suspine. Iar eu ar fi trebuit să ştiu cum e să n-ai pe nimeni care să vină să te întâmpine când ieşi din închisoare.

— Nu plânge! Gata, termină! Mâine e o nouă zi, iar o nouă zi aduce noi oportunităţi. Te trezesc eu mâine, apoi mergi la lucru şi îi ceri scuze managerului de magazin pentru că ai uitat să-l suni că eşti bolnavă. Apoi vin şi te iau după serviciu şi mergem amândouă la o îngheţată.

Îngheţata era singurul lucru care-i venea în minte şi care o putea înveseli

pe Elísa. Se lămurise cât de mult îi plăcea atunci când se uitase în extrasele ei de cont. Păru să funcţioneze – lacrimile Elísei dispărură imediat.

— Mersi! şopti fata în pernă.

Agla se aplecă spre ea, o sărută pe creştet şi ieşi tiptil din cameră, închizând încetişor uşa în vreme ce, judecând după respiraţia ei, Elísa adormise deja.

Era aproape unsprezece şi, pentru prima oară după câteva luni, Agla îşi dădu seama că se simte obosită. Se aşeză la loc pe pat şi privi prin cameră. Fusese evident mobilată cu ajutorul IKEA, cu un pat din lemn de pin şi un şifonier din plastic laminat alb, însă tablourile înrămate de pe pereţi erau ceva ce până şi mama ei ar fi considerat demodat.

Îşi luă laptopul pe genunchi şi mai făcu o încercare să se logheze în contul online. Încă o dată, văzu că-i e refuzat accesul, aşa că încercă să se logheze în alte conturi de-ale sale de la alte bănci islandeze. Acelaşi rezultat.

Se hotărî să-şi încerce contul din Elveţia, iar aici reuşi să se logheze ca de obicei, deci pesemne era o problemă cu sistemul bancar central de date islandez, care-i dădea acelaşi rezultat ori de câte ori încerca.

ID invalid.

71.

Încuietoarea era înţepenită şi în biroul Veveriţei era întuneric, deci era clar că Marteinn nu era acolo. María smuci nerăbdător de cheie, împingând totodată în uşa de sticlă, până când cheia se răsuci şi uşa se deschise.

Din clipa în care deschisese ochii de dimineaţă, totul conspirase împotriva ei. Mai întâi se rupsese carafa de la filtrul de cafea, deci n-avusese încotro decât să se mulţumească cu nes, apoi Registrul Naţional se dovedise inutil până la Dumnezeu, cerându-i să completeze un teanc întreg de formulare. Acum, întrerupătorul pentru lumină din birou nu funcţiona, aşa că se văzu nevoită să bâjbâie prin beznă ca să-l apese pe cel de pe peretele opus, aflat între masa ei de lucru şi cea a lui Marteinn. Întinse o mână ca să aprindă lumina, dar atunci umărul i se atinse de ceva. Tresări speriată, incapabilă să-şi reprime strigătul. Nu îndrăzni să-şi întindă braţele ca să atingă obiectul care se afla în întuneric, aşa că aprinse iute lumina.

Nu-l recunoscu pe Marteinn. Chipul înnegrit nu aducea deloc cu al lui. Dar, în timp ce se holba la bărbatul atârnat de tavan, încet-încet înţelese că

materialul din catifea galben-muştar erau pantalonii lui Marteinn şi că pantofii de piele uzaţi din picioarele fără viaţă erau pantofii lui Marteinn. Cadavrul descrise lent o jumătate de cerc, apoi reveni în aceeaşi poziţie, făcând să scârţâie cureaua de piele care-i stătea întinsă în jurul gâtului negru-albăstrui – cureaua de cowboy a lui Marteinn.

Înainte să-şi dea seama ce se petrece, managerul Radio Edda era alături de ea, încercând să o facă să se ridice în picioare. Nu înţelese de ce dintr-odată el se afla acolo până nu pricepu că începuse să ţipe din toţi rărunchii.

— Hai afară de aici, spuse managerul postului de radio, trăgând-o înspre uşă.

Dar ea nu voia să-l lase pe Marteinn aşa. Voia să taie cureaua şi să vadă dacă el începea din nou să respire. Managerul îi repetă de mai multe ori că era rece şi că era prea târziu. Ea chiar nu înţelegea de unde ştia el asta. Apoi descoperi că-i vine greu să stea dreaptă, aşa că bărbatul mai mult o cără până pe hol. Se rezemă tremurând de zid în timp ce managerul îşi luă telefonul şi apoi rămase în dreptul ei cât sună la Urgenţe.

I se păru că aude sirenele imediat ce bărbatul îşi luă telefonul de ureche. Pe măsură ce zgomotul se apropia, se simţi copleşită de speranţa că Marteinn ar putea fi încă în viaţă şi că de aceea ambulanţa avea sirena pornită. Cu această idee în minte, se ridică brusc şi se repezi înapoi în birou, apoi se sui pe masa de lucru, prinzându-se de cureaua care susţinea cadavrul lui Marteinn în timp ce acesta se legăna uşurel.

O clipă mai târziu se afla iar pe hol şi un poliţist îi punea tot soiul de întrebări. Răspunse calm la toate, apoi poliţistul plecă, după care managerul postului de radio îi aduse cafea într-o cană cu sigla Radio Edda pe ea pe care o bău dintr-o singură înghiţitură, sperând să o ajute să se trezească din coşmarul acela.

72.

Agla extrase suma maximă admisă de bani lichizi din toate conturile ei elveţiene şi îndesă bancnotele în portofel. Bancomatul îi refuzase toate cardurile islandeze, şi pe cele de debit, şi pe cele de credit. Acum, însă, după ce primise un telefon profund tulburător de la María, începea să unească punctele care aveau legătură cu misterioasa eroare a sistemului bancar. Se chinuise să înţeleagă ce-i spunea María printre lacrimi: sărise de la propriul ID la faptul că fusese ţinută închisă cu forţa şi apoi la ceva

despre un bărbat mort. Parcă era beată şi mai spusese şi ceva cum că e complet falită, aşa că Agla se oprise la un bancomat în drum spre ea, căci trebuia să o ia cu maşina din faţa unei pieţe de lângă biroul Veveriţei.

— Cred că mă urmăreşte cineva, zise María suindu-se în Tesla. Condu!

Agla porni încetişor şi o urmări pe María cu coada ochiului în timp ce aceasta se răsucea în scaun ca să cerceteze străzile din jurul lor.

— Ce spuneai despre ID-ul tău? o întrebă Agla când cotiră pe Sæbraut.

În cele din urmă María se lăsă pe spate în scaun şi oftă adânc.

— A dispărut, răspunse ea. Pur şi simplu s-a evaporat din sistem. La Registrul Naţional mi-au spus că vor face verificări, aşa că am completat nişte formulare, iar cei de-acolo mi-au introdus numele şi ID-ul în registru, dar niciunul nu figura acolo. Se uitau la mine de zici că eram nebună.

Agla nu se putu abţine să schiţeze un zâmbet. Asta îi confirma exact ce bănuia. Nu existau prea mulţi care să poată aranja asemenea lucruri.

— Nu cumva se întâmplă să fi dat peste un anume Ingimar Magnússon de când ai început să faci cercetări pentru mine legat de acest caz al aluminiului?

María oftă din nou.

— Ba da, răspunse, scoţându-şi un şerveţel din buzunar şi ştergându-se la ochi. Ingimar stătea la mine în apartament când am izbutit să ajung acasă după zile întregi în care am fost ţinută închisă cu forţa într-o închisoare goală sau un spital din vechea bază militară americană. A încercat să mă ameninţe, să mă împiedice să mai investighez depozitele de aluminiu. Iar acum a făcut ca Marteinn – asistentul meu – să fie asasinat.

— Asasinat?

— Da. Marteinn e mort. L-am găsit spânzurat de tavan când am intrat în birou de dimineaţă.

Acum lacrimile curgeau liber pe obrajii Maríei. Agla ieşi de pe şosea şi opri în staţia de autobuz de lângă instalaţia de artă *Sólfar* de pe faleza care dădea spre golf, apoi opri şi motorul.

— Îl cunosc bine pe Ingimar, începu ea. E un lup şi nu se va da în lături de la nimic când vine vorba de afaceri. Joacă murdar faţă de toţi cei care i se opun. Pare să-i alimenteze egoul. Dar n-ar merge până acolo încât să omoare pe cineva. María, eu nu pot să cred aşa ceva.

María îşi îngropă faţa în mâini.

— Nici eu nu mai ştiu ce să cred, spuse ea. Poliţia zice că vor încerca toate abordările şi că nu vor pleca de la premisa că a fost doar o sinucidere.

Îşi trase nasul şi reluă:

— Sau poate că aşa procedează cu orice deces, habar n-am. Oricum, în momentul de faţă nu sunt deloc în apele mele. Iar acum poliţia o să vină să mă salte când află că nu există ID-ul pe care li l-am dat. Şi nu mai pot să stau închisă iarăşi, pentru că sigur o s-o iau razna de tot dacă mă trezesc iar într-o celulă. Adică razna pe bune!

Agla nu se putu abţine să simtă un mic fior de satisfacţie interioară la gândul că María fusese silită să suporte şi ea închiderea într-o celulă – în definitiv, repetase de multe ori că speră ca Agla să petreacă un timp cât mai îndelungat în spatele gratiilor. Însă păstră tăcerea şi scoase un teanc de bancnote pe care i le întinse Maríei.

— Ai un loc unde să te duci şi-n care să stai la cutie în următoarele câteva zile? O prietenă în afara oraşului sau vreo casă de vacanţă, ceva de genul?

— Nu poţi să mergi pur şi simplu la poliţie şi să le explici totul? întrebă María.

— Ar fi o bătaie de cap prea mare, răspunse Agla. Bănuiesc că i-ai pomenit numele meu lui Ingimar, dat fiind că şi ID-ul meu a dispărut.

María scoase un geamăt, dar luă teancul de bani în timp ce cobora din maşină.

— Merg pe jos de aici! se răsti ea. Sună-mă când afli cum pot să-mi recapăt vechea identitate!

Trânti portiera, iar Agla porni mai departe. Abia când trecea prin dreptul centrului de conferinţe Harpa îşi dădu seama că uitase să-i spună Maríei câteva cuvinte de încurajare. N-ar fi stricat deloc să dea dovadă de puţină empatie – să arate că are un pic de înţelegere faţă de tot ceea ce îndurase. Scoase un mârâit de iritare la adresa propriilor neajunsuri. Existau nişte motive întemeiate pentru care María şi aproape toţi ceilalţi n-o plăceau.

Găsi numărul lui Elvar în telefon şi-l direcţionă către sistemul handsfree al maşinii Tesla. Trebuia să grăbească vizita directorului băncii franceze în Islanda. Rezolvarea acestei tărăşenii devenea urgentă. Semnaliză la stânga şi vină pe Hverfisgata. Avea să ajungă la timp la Bónus ca să o ia pe Elísa exact când i se termina tura.

73.

Anton avea impresia că niciodată nu mai fusese atât de agitat ca în clipa

aceea. Se simţea epuizat fizic şi îl durea spatele de la cât stătuse aplecat peste bombă cu o zi înainte, însă nervii îi erau întinşi la maximum şi pregătiţi să reacţioneze, iar el simţea că ochii îi vedeau mai clar şi că urechile surprindeau chiar şi cel mai neînsemnat zgomot. Stătea întins în pat şi admira modelul cu trandafiri care înconjura becul din tavan, ascultând apa fierbinte care gâlgâia prin calorifere.

Imediat după şcoală venise direct în camera centralei ca să armeze iar bomba, apoi o dezactivase, numai pentru simplul fior care venea odată cu asta.

Parcă adrenalina pe care corpul i-o injectase în circuitul sangvin îi golise complet mintea şi simţurile, aşa încât căpătase o perspectivă mult mai clară asupra întregii lumi. Părea să-i fi întărit convingerea că face ceea ce trebuie, că bomba avea să schimbe situaţia din Islanda. Iar asta nu putea fi decât un lucru bun.

Cu o zi înainte, când apăsase prima dată comutatorul bombei, o făcuse cu ochii strâns închişi, iar corpul i se încordase în mod involuntar. Dar, când deschisese ochii şi văzuse lumina roşie a detonatorului şi telecomanda de pe scaunul de grădină, la doar un metru distanţă, simţise o izbucnire de plăcere. Nu se deosebise foarte mult de momentul în care încercase să vapeze alături de un amic. Ceaţa de nicotină, cu mirosul ei mentolat, îl învăluise cu totul şi simţise că i se înmoaie picioarele şi că tot corpul i se umple de plăcere – până când îl luase ameţeala. Dar de data asta nu venise nicio ameţeală, ci doar o limpezime a minţii pe care n-o mai simţise niciodată. Micuţul buton alb de sonerie de pe telecomandă, care aştepta la distanţă de doar un braţ, marca linia despărţitoare dintre viaţă şi moarte. Anton simţea cum se tot umflă, de parcă această putere îl hrănea, iar băiatul slăbănog şi plin de coşuri care fusese până de curând dispăruse pentru totdeauna.

Reflecţiile îi fură întrerupte de soneria de la uşă. Sări în picioare. Trebuia să fie cineva care îl căuta pe el, dat fiind că părinţii lui nu aveau vreodată musafiri.

— Răspund eu! ţipă pe hol.

Dar era prea târziu, căci îşi auzi tatăl deschizând deja uşa.

Intră iute în baie, îşi trecu un pieptăn prin păr şi-şi dădu cu nişte aftershave, în caz că era Júlía care voise să treacă pe la el. Cu mintea atât de limpede, era convins că avea s-o ameţească pur şi simplu cu tot soiul de idei. Îi plăcea enorm când ea se uita la el cu adoraţie în timp ce îi povestea

despre ceva ce descoperise pe internet, cum ar fi munca fondatorului Ocean Cleanup, inventatorul Boyan Slat sau sistemul de purificare a apei inventat de Deepika Kurup, care făcuse posibil ca oamenii din ţările în curs de dezvoltare să aibă apă curată de băut. Amândurora le plăcea să afle despre iniţiative ale tinerilor care făceau lumea un loc mai bun şi erau de acord că totul avea să fie mult mai bine atunci când generaţia lor urma să preia controlul asupra lucrurilor. Generaţia părinţilor lor nu făcuse decât să întoarcă lumea cu susul în jos.

Făcu doi paşi mari spre scări, dar se opri brusc la mijlocul treptelor. Nu era Júlía, ci un bărbat cu cap chel strălucitor, care îi urmă tatăl înăuntru.

— Putem să mergem la mine în birou, îşi auzi tatăl spunând în timp ce arăta spre uşa camerei sale.

Lui Anton îi îngheţă sângele în vene, iar într-o străfulgerare limpezimea pe care o simţise la activarea bombei se preschimbă în ceaţă şi confuzie. Dintr-odată trupul i se părea prea greu, aceeaşi senzaţie pe care o căpăta atunci când lua o notă proastă la un examen sau pierdea la cărţi cu băieţii, dar amplificată de o mie de ori. Gândul că ar fi putut să fie descoperit înainte ca bomba să explodeze nu-i trecuse niciodată prin minte, însă acum această posibilitate îl privea drept în faţă. Alături de tipul chel care intra în biroul tatălui său se afla un poliţist cu o trusă la centură şi o staţie radio care pârâia întruna.

74.

Suspinele încetaseră, dar lacrimile, nu; curseră necontenit pe obrajii Maríei tocmai până la Thingvellir. Se oprise la o benzinărie aproape de Ártúnsbrekka, făcuse plinul, aruncase câteva snackuri într-o pungă şi plătise cu bancnote din teancul oferit de Agla. Chiar şi în magazin, lacrimile continuaseră să-i curgă liber din ochi, de parcă într-un final trupul ei cedase, îngăduind suferinţei şi fricii să preia controlul.

O luă pe drumul către Nesjavellir, în sus spre lacul Thingvellir, cu toate că nu voise niciodată să meargă într-acolo pe vremea când era împreună cu Maggi – i se părea mai uşor să aleagă ruta mai dreaptă, pe la Mosfellsheiði. Acum conducea atent prin zona Hengill, îngrozită de ce o aştepta mai departe, în vreme ce lacrimile îi înceţoşau când şi când vederea.

I se puse un nod în gât când viră pe drumul de pietriş de la Grafningur şi porni înspre casa de vacanţă. Îi plăcuse mereu să vină încoace şi era unul

dintre puţinele lucruri materiale care-i lipsiseră după divorţ. Însă, dat fiind că moştenise casa de la părinţii lui, Maggi încă o deţinea.

Opri maşina în spatele magaziei pentru bărci, astfel încât să nu se vadă de pe drum, zicându-şi că n-are niciun sens să atragă prea mult atenţia.

În aer se simţea miros de mesteceni înmuguriţi. Apa clipocea pe ţărm de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume, iar cântecele vioaie ale păsărilor din jurul casei de vacanţă aprinseră în inima ei o scânteie de fericire care curmă şuvoiul de lacrimi, însă o făcu imediat să se simtă vinovată. Cumva, i se părea greşit să se lase să simtă vreun pic de bucurie chiar în ziua în care murise Marteinn.

Maggi nu fusese niciodată genul care să-şi schimbe vechile obiceiuri. Cheia era la locul ei, sub ghiveciul de flori de lângă uşă. Intră în casă. O grămadă respectabilă de lemne de foc de lângă sobă dădea de înţeles că nu trecuse mult de când Maggi fusese acolo, iar María ştia că n-are motiv să se îngrijoreze că el ar putea să o ia prin surprindere. Bărbatul nu venea la casa de vacanţă decât în weekenduri, de Crăciun şi în concediul de vară pe care şi-l lua mereu în iulie.

După ce-şi desfăcu snackurile – o sticlă de doi litri de cola, două sendvişuri cu creveţi şi o pungă cu stafide în ciocolată – şi le depozită în bucătărie, se aşeză pe un scaun şi se lăsă să simtă liniştea din jur. Nu se auzea decât cântecul păsărilor şi nu exista nimic care s-o tulbure. După toate întâmplările prin care trecuse, acum avea în sfârşit liniştea necesară ca să se gândească.

75.

Mirosul pe care cei de la curăţenie îl lăsaseră în urmă era atât de puternic, încât Agla începu prin a merge din cameră în cameră şi a deschide geamurile. Elvar se descurcase bine, pregătind casa exact aşa cum îi ceruse ea. Majoritatea mobilei era nouă, iar Agla se simţea uşurată că acum mai existau foarte puţine lucruri în casă care să-i amintească de Sonja. Tot ce aleseseră împreună fusese donat unei organizaţii caritabile, iar Elvar aranjase şi mobilierul, astfel încât acum îi dădea impresia unei case complet noi. Deschise uşa glisantă din living şi admiră grădina, cu tentele ei de verde-deschis tipice pentru primăvară. Trebuia să cheme şi un grădinar – gardul viu începea să se sălbăticească, iar terasa era acoperită de muşchi.

— Doar nu vorbeşti serios? făcu Elísa, plimbându-se ameţită prin casă şi

întrebând întruna dacă nu cumva era o glumă. E o casă mişto de tot. Chiar ai de gând să mă laşi să locuiesc aici?

— Da, răspunse Agla. Am cumpărat-o pentru… ei bine, o femeie. Şi nu simt deloc dorinţa să o folosesc pentru mine.

— Amintiri neplăcute? întrebă Elísa, evident preocupată.

Agla simţi că i se încleştează gâtul, aşa încât doar încuviinţă din cap şi se întoarse cu spatele. Venirea aici o afectase mai tare decât voia să recunoască până şi faţă de sine însăşi.

— Nu cumva vrei doar să construieşti nişte amintiri mai noi şi mai plăcute care să însoţească această casă? întrebă Elísa.

Aglei îi tresăltă inima când braţele fetei o cuprinseră din spate şi o strânseră cu forţă.

— Ce faci?

Încercă să scape de Elísa, căci încă nu era pregătită pentru aşa ceva. O bizară combinaţie de sentimente o copleşi dintr-odată – imaginea Sonjei şi un soi de senzaţie de responsabilitate pentru Elísa.

— Nu asta aveam în minte pentru casă, şopti. Nu-mi datorezi nimic şi nu trebuie să faci nimic în schimb pentru mine.

— Crezi că fac asta pentru tine?

Elísa trase de partea din faţă a sacoului Aglei, apropiind-o de ea şi sărutând-o apăsat pe gură.

— Haide, Agla! Mai sunt trei ore până trebuie să ne întoarcem la Vernd şi suntem singure aici. Complet singure, în sfârşit, cu un pat şi o casă întreagă doar pentru noi. Haide!

Nerăbdarea Elísei, surâsul ei şi mâinile care i se strecurau pe sub haine străpunseră barierele pe care Agla le încropise în vreme ce stătea pe şoseaua din faţa închisorii Hólmsheiði. Simţi cum sângele îi arde prin vene într-un desfătător amestec de tandreţe şi pasiune şi o lăsă pe Elísa să o conducă în dormitor.

Îşi imaginase că Sonja o să fie singura oportunitate din viaţa ei de a trăi asemenea emoţii, o oportunitate pe care o irosise. Însă acum iat-o cu această tânără pe care abia o cunoştea, cu sângele năvălindu-i prin corp şi trupul aprins de dorinţă. Renunţă la teama că dorinţa avea să se întoarcă împotriva ei, teama de a-şi deschide inima numai ca să-i fie frântă iarăşi, teama că de data asta nu mai avea cum să supravieţuiască durerii sufleteşti.

Elísa o trase jos pe pat.

— Sărută-mă! îi ceru. Sărută-mă!

Agla descheie nasturii cămăşii Elísei şi-i desfăcu sutienul.

— Am să te sărut, şopti. Am să te sărut peste tot.

76.

Bărbatul se prezentă drept inspector de poliţie, însă Ingimar îi uită imediat numele şi nu mai putea să-i verifice pe furiş cartea de vizită, pentru că tocmai o pusese în sertarul biroului.

— E adevărat că ai mers ieri la sediul redacţiei Veveriţa? începu inspectorul în timp ce Ingimar îi făcea semn lui şi colegului său să se aşeze.

— Da, răspunse.

Nu avea niciun rost să nege. Era adevărat şi, oricum, era greu de crezut că l-ar fi întrebat dacă n-ar fi cunoscut deja răspunsul. Se aşeză şi el, se trase mai aproape de birou şi-şi propti coatele pe el, cu mâinile împreunate de parcă ar fi fost un recepţioner care aştepta ca un client să-i explice motivul pentru care venise. Era un lucru pe care-l deprinsese de la proprietarul firmei de transport pentru care lucrase în tinereţe: bătrânul făcuse mereu chestia asta când cineva voia să-şi negocieze plata. Era o poziţie fixă, cu mâinile împreunate strâns, fără posibilitatea de a le agita, şi aplecat în faţă peste birou, ferm şi neclintit; nu dădea niciun semn că s-ar fi aflat în defensivă. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să pară că încearcă să se apere.

— Şi ne poţi spune ce te-a adus acolo? rosti inspectorul.

— Da. Poate că sună prostesc, dar modul în care au scris despre mine m-a supărat, răspunse Ingimar. Aşa că am hotărât să merg acolo şi să discut cu cineva.

— Cu cineva? Cu Marteinn Árnason, adică?

— Da, cu Marteinn sau María, care deţine publicaţia.

În astfel de împrejurări, Ingimar ştia că trebuie să păşească atent pe o linie fină: să spună adevărul cât mai mult posibil şi, dacă nu se putea să le ofere numai informaţii obiective, atunci să brodeze în jurul subiectului în loc să mintă fără să clipească. Întotdeauna era surprinzător câţi oameni simţeau instinctiv când li se turna o minciună.

— Speram să-i conving să-şi mai tempereze mizeriile pe care le publicau. Nu e deloc plăcut să fii subiectul unor astfel de articole. Nu că multă lume ar acorda atenţie acelui tip de jurnalism, adăugă el, schiţând nişte ghilimele în aer în jurul cuvântului „jurnalism”.

— Dar tu deja vorbiseşi cu María înainte să mergi ieri la Veveriţa, corect?

Ingimar simţi un soi de nod în stomac, dar încuviinţă dând din cap de parcă nu se întâmplase nimic.

— Da. Mai întâi am mers acasă la María ca să încerc să discut şi să-i cer să înceteze vânătoarea de vrăjitoare dusă de Veveriţă, dar n-am reuşit defel. Ştiu că nu sună deloc plăcut, dar indivizii ăia chiar sunt duşi cu pluta. Nu ştiu care dintre ei e mai rău, María sau Marteinn. În fine, pot să întreb despre ce e vorba?

Întrebarea nu venea pentru că el nu ştia deja, ci doar pentru a-şi întări nevinovăţia.

Inspectorul îşi studie carneţelul.

— María pretinde că ieri-dimineaţă i-ai pătruns prin efracţie în apartament. Ce ai de zis despre asta?

— Prin efracţie? Asta-i bună! făcu el, mimând uluirea. Dacă despre asta-i vorba, atunci explicaţia e destul de simplă. Când am mers la ea acasă, uşa era larg deschisă. Am strigat-o şi am făcut doi paşi înăuntru, dar am descoperit că nu era acolo. Când a apărut, în cele din urmă, părea destul de zdruncinată şi chiar mi s-a făcut milă de cât de rău arăta. Trebuie să spun că să numească asta pătrundere prin efracţie este – cum să mă exprim? – o exagerare a faptului că n-am făcut decât doi paşi în apartamentul ei. Nu mi-aş fi închipuit că aşa ceva ar putea preocupa poliţia.

Poliţistul îşi notă ceva în carneţel cu o expresie plictisită. Avea umerii lăsaţi şi, judecând după cearcănele pronunţate, Ingimar bănuia că acesta un dormise prea mult în ultimul timp.

— Când ai ajuns la redacţia Veveriţei, Marteinn era singur?

— Da, era singur-singurel. Am încercat să port o discuţie cu el, dar mi-am dat seama repede că nu era în starea mentală necesară pentru aşa ceva.

Inspectorul îşi ridică privirea din carneţel şi o întâlni pe-a lui Ingimar; dintr-odată, ochii aceia adormiţi păreau complet treji.

— Atunci în ce stare mentală ai spune că se afla?

— Era agitat şi părea să creadă că fusesem trimis de către „ei”. Nu ştiu cine ar putea fi „ei” sau ce-o fi fost în mintea lui. N-am rămas mult, mi-am dat seama că era inutil să vorbesc cu el.

— Ai avut senzaţia că starea lui Marteinn era de o asemenea manieră încât ar fi necesitat îngrijiri medicale?

— Da, răspunse Ingimar.

— Şi ai sunat un doctor sau alt fel de ajutor?

— Nu, n-am sunat.

— De ce nu?

— Păi, cu tot respectul, am impresia că el e aşa tot timpul. Nu e nevoie decât să-i citeşti articolele. Judecând după ce a scris în ultima vreme despre mine, legătura lui cu realitatea e destul de slabă. A păţit ceva?

— Da, a păţit, răspunse agentul. A fost găsit mort în această dimineaţă în biroul Veveriţei. Tu pari să fii ultima persoană care l-a văzut în viaţă.

Ingimar lăsă capul în jos şi rămase un timp fixând biroul cu privirea.

— Ar fi trebuit să sun un doctor, răspunse el încet înainte să ridice din nou ochii.

Poliţistul ridică obosit din umeri şi se săltă în picioare.

— Păstrăm legătura, dacă mai e ceva.

Ingimar îi conduse până la uşă, dând din cap către fiecare în timp ce ieşeau pe scări. Aproape că închisese de tot uşa când inspectorul cu ochi obosiţi o deschise la loc.

— Încă ceva, reluă el. E posibil să-l fi atins în vreun fel pe Marteinn când l-ai întâlnit ieri?

— Să-l ating?

O clipă, Ingimar se gândi să spună că nu, dar apoi îşi aminti de cum pusese mâna pe capul lui Marteinn, de liniştea pe care atingerea lui i-o transmisese acelui om profund tulburat, de degetul care îi şterse lacrima de pe obraz.

— Se poate… Ei bine, se poate să-l fi bătut uşor pe cap, răspunse.

— L-ai bătut uşurel pe cap?

— Da, dacă pot să mă exprim aşa. Stătea jos şi se poate să-l fi bătut prieteneşte pe cap.

Acum Ingimar îşi dădea seama cât de ciudat suna asta, deşi, practic, era purul adevăr.

— Hmm, dădu din cap inspectorul, cu o expresie curioasă pe chip.

Ingimar văzu că ochii aceia obosiţi erau iarăşi complet treji.

77.

Aglei nu-i plăcuseră niciodată prea mult plimbările cu elicopterul. În timp ce băieţii de la bancă le consideraseră întotdeauna extrem de captivante, mişcările uşoare ale aeronavei îi provocau de obicei ameţeli.

Totuşi, în timp ce elicopterul îşi reduse altitudinea deasupra Parcului Naţional Thingvellir şi trecură în zbor peste ravenă în lumina puternică a verii, Agla se văzu nevoită să recunoască faptul că imaginea era superbă.

Pierre, directorul băncii, aprecia fiecare clipă.

— Ce minunat e! strigă el.

Agla zâmbi. Nu-i plăcea să vorbească prin căşti, conştientă că-şi auzea propriul glas şi codindu-se să rişte să fie greşit înţeleasă, aşa că zâmbea şi mai ridica din când în când degetele mari ca să arate că e de acord sută la sută cu bancherul. După o tură în jurul Parcului Thingvellir, elicopterul se avântă peste lac, unde pilotul coborî aparatul şi-l îndreptă spre insule, astfel încât ei să aibă parte de o privelişte mai bună asupra lor. Pierre era atât de captivat de imagine încât toate exclamaţiile lui erau în franceză. Agla nu făcea decât să-şi ridice degetele mari şi să zâmbească. Zâmbetul era unul adevărat şi în mod sincer fericit – atât de fericit, încât se abţinea cu greu. Avea senzaţia că în ziua aceea se ştersese cu buretele un deceniu întreg, iar inima îi era încă sensibilă. Ea şi Elísa luaseră împreună cina la Vernd şi rânjiseră prosteşte una la alta. După aceea, Aglei îi venise greu să se despartă de ea, dar trebuia să petreacă un pic de timp cu bancherul înainte să se întoarcă la Vernd la ora unsprezece.

Elicopterul ateriză pe un pisc cu vârful plat al cărui nume îi scăpa pe moment Aglei, dar care se dovedi că oferea o privelişte fantastică asupra regiunii Hengill. Copilotul coborî primul din elicopter, ducând cu el o măsuţă şi un coş cu alimente generos. După ce se opriră şi palele rotorului şi pasagerii coborâră cu toţii, bărbatul deschise coşul pe masă ca ei să poată savura delicatesele de care făcuse rost Elvar. Agla simţi un junghi dureros când pilotul turnă şampanie în pahare. Era o şampanie deosebit de bună, din care ea se îngrijise mereu să aibă cantităţi generoase pentru diverse ocazii. Acum ciocni paharul cu Pierre şi îl apropie de buze, însă doar se prefăcu a bea din el. Nu îndrăznea să ia nici măcar o înghiţitură. Îşi promisese sie însăşi că avea să respecte îndeaproape termenii eliberării condiţionate şi să nu-şi asume niciun risc, mai cu seamă acum. Nu merita să ajungă iar închisă la Hólmsheiði în timp ce Elísa era încă liberă, pentru doar câteva guri de şampanie – indiferent cât ar fi fost de bună.

Se plimbară pe marginea piscului plat, cu paharele de şampanie în mâini, şi se uitară în jos, la valea de sub ei, acolo unde mici buzunare de ceaţă se adunaseră în aerul răcoros al dimineţii. Agla profită de ocazie să mai verse când şi când din pahar, în timp ce Pierre avea grijă să şi-l golească în mod

consecvent pe al lui, şi, cu sticla în mână, Agla avea grijă să i-l menţină plin.

— Câtă ospitalitate! rosti el mulţumit.

— Sunt încântată că te simţi satisfăcut, replică Agla, umplându-i încă o dată paharul. Mâine ai ocazia să prinzi nişte somon. Un adevărat pescar te va lua mâine de la hotel şi va găti pentru tine la cabană şi-ţi va ţine companie toată ziua.

— Dar tu? Nu voi avea plăcerea să mă însoţeşti cât timp pescuim somon?

Agla nu se simţea îmboldită să-i explice ce însemna să fii eliberat condiţionat. Pierre putea să o caute pe Google şi să afle că fusese la închisoare, dar se părea că el nu făcuse asta, aşa că ea pur şi simplu putea rearanja lucrurile încât să servească propriilor interese.

— Sunt destul de ocupată, dar am de gând să trec şi eu pe acolo şi să arunc un pic cârligul în apă alături de tine.

Asta însemna că trebuia să plece de la şapte dimineaţa, cel mai matinal moment al zilei în care putea pleca de la Vernd, după care să umble în cizme de cauciuc alături de el pe malurile râurilor de deasupra Borgarfjörður până seara, apoi să se întoarcă la Vernd la ora şase, pentru cină. La fel ca în cazul plimbărilor cu elicopterul, Agla chiar nu reuşea să înţeleagă fascinaţia pe care o aveau bărbaţii pentru pescuitul de somon. Îi plăcea să mănânce somon la masă, dar prefera să-l cumpere de la magazin.

— Ai pomenit de Meteorite, reluă Pierre, întorcându-se spre ea cu nişte ochi remarcabili de lucizi, având în vedere câtă şampanie băuse. Despre ce anume vrei să vorbim?

Agla tuşi. Era timpul să se apuce de treburi serioase. Îşi ridică propriul pahar şi îl ciocni de al lui.

— Sper că eşti deschis la o propunere. E o mică idee de afacere care ar putea fi benefică pentru amândoi.

78.

Anton se trezi după o noapte agitată cu o hotărâre reînnoită. Simţise îndoială, teamă, deznădejde şi, într-un final, redevenise optimist, ajungând la concluzia că orice lucru care merita în viaţă presupunea şi asumarea unui risc. Aşa fusese treaba cu Júlía. Fusese un risc enorm pentru el să-i ceară să iasă împreună. Ea ar fi putut refuza, ceea ce l-ar fi durut. Ea ar mai fi putut,

de asemenea, să refuze şi apoi să râdă şi să le povestească tuturor, ceea ce l-ar fi transformat într-un paria. Dar ea zisese da, iar timpul petrecut împreună categoric meritase riscul, deşi, atunci când el se ridicase în sala de mese a şcolii, cu palmele asudate şi încercând să-şi adune pentru a treia zi la rând curajul să o abordeze, n-ar fi avut de unde să ştie asta. La fel era şi cu bomba. Acum îi era groază, iar o vizită din partea poliţiei crescuse riscurile, dar, odată ce bomba exploda, totul urma să merite şi lumea n-avea să mai fie vreodată la fel.

Ştia că tatăl său e acasă, pentru că auzi clinchetul fantei poştale atunci când fu scos ziarul dar, în loc duşului de dimineaţă şi a rutinei de zi cu zi, simţi miros de gofre. Sări din pat. Acestea erau cele mai plăcute zile, când tatăl lui nu pleca imediat, ci trebăluia prin bucătărie până spre sfârşitul dimineţii. Anton îşi luă halatul pe el şi urmă mirosul de gofre până la parter.

— Bon appetit! îl întâmpină tatăl său, aşezând un teanc de gofre pe masă, alături de unt şi caşcaval.

Aceasta era slăbiciunea lor. Mamei sale îi plăceau gofrele cu gem şi frişcă, însă tatăl lui ungea gofrele cu unt şi presăra şi caşcaval pe ele.

— Te-ai uitat prin toate materialele despre plecarea mea pe mare? întrebă Anton.

— Băiete, vara asta voluntariatul pentru tineri nu e destul de solicitant pentru tine?

— Ba da, o să-l fac. Dar nu sunt disponibile decât cinci săptămâni şi nu se plătesc deloc.

— Ştii bine că în casa asta banii nu sunt o problemă.

Anton mai auzise de multe ori chestia asta. Nu era prima oară când aveau asemenea discuţii. Nu mai era mult şi avea să primească discursul despre cât de periculos e pescuitul şi cât de preţios e el. Trebuia să găsească o cale să-i explice tatălui său, fără să intre în prea multe detalii, că viaţa lui avea să se schimbe drastic în vara aceea. În curând, totul avea să se modifice, iar el avea să capete responsabilităţi de adult şi să devină propriul stăpân.

— Tu ai plecat pe un vas de pescuit când aveai vârsta mea. Doar am discutat de multe ori despre asta.

— Noi doi avem personalităţi diferite, replică tatăl lui. Şi un trecut cât se poate de diferit.

— Dar, tată, tu ai spus mereu că pescuitul te-a făcut cu adevărat bărbat.

Tatăl oftă. Se uită o vreme la Anton, clătină din cap, zâmbi larg, apoi încuviinţă.

— Bine, zise. Mă dau bătut.

— Promiţi?

Anton voia să-l audă cum o spune. Tatăl lui zisese de mai multe ori că o să se gândească bine şi că o să mai vadă ei, dar apoi venea cu tot felul de scuze. Acum era prima oară când se arăta dispus s-o facă.

— Da. Mă dau bătut.

Îşi scoase telefonul, apăsă pe ecran şi i-l întinse lui Anton.

— Ăsta e un trauler de douăzeci şi cinci de metri, cu chilă de oţel, îi spuse în timp ce Anton se uita la imagine. L-am cumpărat pentru noi doi ca să putem merge vara asta să pescuim.

— Ce vrei să spui? Că deţii acest vas?

— Corect. De mai multă vreme mă tot gândeam să mă întorc la afacerea cu pescuitul şi, din moment ce se pare că nu pot scăpa deloc de obsesia asta a ta cu marea, atunci la fel de bine aş putea să rămân şi cu ochii pe tine. Plecăm într-o călătorie, eu o fac pe matelotul şi pescuim languste pe coasta de est, spre Hornafjörður.

Un şir întreg de întrebări roia prin mintea lui Anton. La asta chiar că nu se aştepta.

— Dar mama?

— Vom căuta pe cineva care să aibă grijă de ea la domiciliu, răspunse iute tatăl său, deci era evident că se gândise o vreme la asta.

— Şi eu? Care va fi treaba mea pe vas? întrebă el, temându-se dintr-odată că o să i se ofere cine ştie ce titlul prostesc, de modă veche, gen „mus” sau „pifan pe punte” sau ceva de genul.

— Tu vei fi ajutor pe punte.

Anton oftă uşurat. Era în regulă să fie ajutor pe punte. Era ceva serios, de adult. Îşi aşeză o mână peste a tatălui său şi-l strânse uşor.

— Mersi, tată!

Nu era la fel de mişto să plece pe mare cu vasul tatălui său dar, dacă acestea erau condiţiile care i se ofereau, atunci tot era mai bine decât să piardă vremea cu voluntariatul pentru tineri sau cine ştie ce alte prostii pe timpul verii.

— Cu plăcere! În curând va trebui să preiei sarcina de-a face gofre. Băieţelul meu a devenit bărbat.

Anton era convins că tatăl lui se simţea mândru de încăpăţânarea de care dăduse dovadă, deşi până acum se arătase complet împotriva visurilor sale de a pleca pe un vas de pescuit.

— Mişto vas! zise Anton, adăugând un strat generos de unt peste o gofră şi aşezând şi două felii de caşcaval deasupra.

— Timonerie la prora şi trei vinciuri pentru năvoade duble. Construit în 2000. Vine direct din Scoţia.

Anton muşcă din gofră, iar untul i se scurse direct pe bărbie. Se şterse cu dosul palmei. Se uită la poza cu vasul şi se închipui întorcându-se la ţărm cu un sac de marinar pe umăr, în timp ce Júlía îl aştepta pe chei. Fata îl săruta şi se uita la el la fel cum se uita şi tatăl lui acum, văzându-l nu ca pe un băiat, ci ca pe un bărbat. După explozie, totul avea să fie altfel.

79.

Ingimar se dedase la gofre şi acum se simţea prea plin în timp ce urca scările ca să facă duş. Cu toate astea, îi plăcuse să-şi petreacă dimineaţa cu Anton. Nu se întâmpla des ca băiatul să-i dezvăluie ce gândeşte. Era tulburător de capabil să se eschiveze şi de multe ori părea preocupat de ceva. O parte a acestei situaţii era fără îndoială din cauza mamei sale. Nu era bine ca un tânăr să trăiască în astfel de condiţii. Poate că dorul său de mare reprezenta nevoia pentru un soi de evadare, o dorinţă de-a scăpa de-acasă. Şi poate că ideea nu era chiar rea. Aventura lor la pescuit avea să se petreacă vara, aşa că vremea proastă era puţin probabilă şi, oricum, Ingimar urma să fie acolo ca să rămână cu ochii pe băiat şi să-l ţină departe de cele mai primejdioase sarcini. Poate că ce spusese chiar el era corect – nişte muncă grea pesemne că urma să-l întărească pe Anton.

Toată această sensibilitate tipică unui tată, care îl copleşea mereu când se afla în preajma băiatului, dispăru cu totul în duş, iar în vreme ce se bărbierea, mintea îi reveni la chestiuni mai practice. Avusese deja grijă ca problema cu María să se rezolve de la sine. Nu mai conta ce acuzaţii îi aducea ea, întrucât, din perspectiva poliţiei, avea să pară pur şi simplu tot mai dezaxată. El era în siguranţă, ca întotdeauna. Capacitatea lui de a înţelege cum funcţionează viaţa în general era evidentă. Uneori, asta îi dădea un sentiment de singurătate, dat fiind că părea să fie unul dintre puţinii oameni cu un asemenea nivel de înţelegere. De multe ori simţea că e regizor într-un teatru unde se hotărâse deja dinainte că spectacolul avea să fie un succes. Câteodată, tot ce mai trebuia să facă era să rostească doar câteva cuvinte ca să împingă lucrurile în direcţia corectă. Îi veni în minte o imagine cu Marteinn plângând şi stând în genunchi în faţa lui, odată cu

emoţia pe care o simţise când pusese o mână pe capul bărbatului. Putere. Dominaţie.

Îşi luă telefonul şi o sună pe ea.

— Deja?

Părea luată prin surprindere, şi nici el nu era mai puţin mirat să audă zgomote în fundal.

— Da. Împrejurările sunt de aşa natură încât cred că am nevoie.

Se răsuci ca să-şi vadă spatele în oglindă. Încă mai avea urme de la ultima şedinţă, dar n-avea să fie o problemă.

— Sunt în străinătate, vino mâine! răspunse ea. Ce zici de mâine-seară, mai târziu?

Atitudinea ei era neobişnuit de formală, deci era limpede că are companie. În mod normal, ea i-ar fi spus să-şi mişte curul imediat şi să nu uite ce vierme inutil şi amărât este. Ăsta era scenariul ei, care îi amintea lui că e un simplu muritor.

— Vă mulţumesc, doamnă! Accept orice-mi propuneţi, şopti.

— Oricum pentru tine e prea bine, replică ea, apoi îi închise.

Ingimar simţi un fior de angoasă; făcea parte din anticipare, sentimentul pe care-l avea ori de câte ori se afla în drum spre ea.

80.

Într-un mod inexplicabil, María simţi prezenţa lui Marteinn când se aşeză la biroul ei din redacţia Veveriţei şi începu să scrie la tastatură. Nu era o senzaţie neplăcută, din contră: era întrucâtva liniştitor să se afle în locul în care el îşi petrecuse ultimele secunde ale vieţii.

Imediat ce intrase în birou se uitase în locul lor secret – în spatele unui lambriu de lângă calorifer – şi văzuse că el se conformase rugăminţii ei şi lăsase acolo toate informaţiile despre caz. Simţi o căldură plăcută când luă foile printate şi memory stickul care conţinea toate datele şi promise solemn faţă de sine însăşi să dea tot ce avea mai bun pe subiectul acela şi să facă asta pentru amândoi. Măcar atât putea şi ea să facă pentru Marteinn, după ce-l dezamăgise atât de rău exact când era cel mai vulnerabil.

Cu o seară înainte, María plânsese până adormise în timp ce zăcea întinsă în patul îngust din casa de vacanţă. Voia să creadă că lacrimile ei erau pentru Marteinn, dar de fapt sutienul atârnat de un cuier pe dosul uşii era cel care o făcuse să înceapă iar să plângă. Totul se amestecase într-un

soi de tristeţe adâncă în sufletul ei – tristul sfârşit al lui Marteinn şi noua femeie cu care era evident că Maggi îşi petrecuse timpul în casa de vacanţă.

În vreme ce citea ce scrisese cu o seară înainte, când se aşezase pe verandă în soarele de la miezul nopţii, înfofolită într-o pătură, cu laptopul pe genunchi, rămase surprinsă de câtă furie se afla în acele cuvinte. Acum îşi dădea seama că trebuia să-şi tempereze tonul şi să adopte termeni mai neutri, astfel încât articolul să nu fie citit doar ca o declamaţie isterică. Un punct de vedere echilibrat şi imparţial era esenţial. Deşi era dificil să nu fie copleşită de furie la adresa bandiţilor financiari care secau ţara, trebuia să se arate neafectată. Trebuia să apeleze la toată detaşarea ei de jurnalistă pentru a se ţine departe de maelstrom şi să privească lucrurile imparţial. Avea să rescrie totul la persoana a treia, ceea ce, de asemenea, urma să sporească şansele ca unul dintre canalele de presă mai importante să-i cumpere articolul. Veveriţa trebuia să se întipărească în mintea oamenilor drept un mediu pentru un jurnalism de investigaţii adevărat.

Succesiunea de evenimente descrise de ea se citea ca un thriller străin. Îşi imagina cum oamenii stăteau lipiţi de ecrane în timp ce aflau că María Gunnhildur Jónudóttir, jurnalistă la Veveriţa, investigase un caz ce o aruncase împotriva unor indivizi nemiloşi care aveau foarte multe de pierdut. Apoi urmau pistolul în obraz, închiderea într-o celulă întunecoasă, consilierul media al fabricii de aluminiu care pătrunsese nepoftit în casa ei… Printre aceste întâmplări avea să ţească o poveste amănunţită despre cum aluminiul produs în Islanda nu-şi găsea locul pe piaţă, ci ajungea, în schimb, să fie ţinut la păstrare în depozite din America pentru ca firma-mamă şi câţiva indivizi lacomi din Islanda să-şi poată creşte marja de profit până la cer.

Pe Agla avea să o lase deoparte, aşa cum îi ceruse, întrucât ea nu era o parte implicată direct, ci ajunsese doar din întâmplare să investigheze cazul. Articolul urma să se refere la ea ca la o sursă anonimă. Existau o groază de nume pe care le putea pomeni în text: o fabrică de aluminiu, o bancă internaţională, precum şi pe Ingimar Magnússon, care era extrem de strâns legat de afacerile şi politicile Islandei. Numele importante erau cele care aveau să-i vândă articolul.

Dacă totul mergea bine, articolul ei putea să atragă ceva atenţie. Poate că avea să-i facă pe oameni mai conştienţi faţă de cum se comportau aceste conglomerate multinaţionale, cum se foloseau de şantaj şi de alte trucuri murdare ca să direcţioneze toată bogăţia în buzunarele câtorva indivizi,

când de drept ele aparţineau Islandei.

81.

Aterizarea pe aeroportul Keflavik nu înceta niciodată să-i ofere Sonjei o tresărire de nervozitate, chiar dacă încetase de mult să mai care ea însăşi pachete cu droguri. Cumva, încă mai avea senzaţia că există şansa să fie selectată – în pasaj, la banda rulantă pentru bagaje sau la ghişeul vamal. Într-o anumită măsură, îi lipsea, totuşi, exaltarea ce urma după fiecare livrare pe care o ducea la bun sfârşit în trecut. Însă acum avea parte de fiori din pricina unei afaceri mult mai importante decât câteva sute de grame de cocaină.

Următoarea parte a afacerii era să-şi dea seama cum plănuia Húni Thór să aducă toată cantitatea din depozitul ei în Islanda într-un singur transport. Existau două rute, pe calea aerului şi pe apă, iar Sonja trebuia să dea dovadă de o imaginaţie foarte bogată ca să înţeleagă exact cum plănuia el să o facă. Dacă bărbatul descoperise o rută nouă, atunci ea trebuia ori să găsească o modalitate de a profita de aceasta, ori să o facă inutilizabilă pentru el, astfel încât ea însăşi să-şi consolideze poziţia. Nu putea să accepte ca Húni Thór şi Sebastian să o scoată din joc. Ştia la fel de bine ca oricine din domeniu că, odată făcută o asemenea mişcare, era esenţial să elimini persoana rămasă în plus.

Terminalul era ticsit de lume, iar la magazinul duty-free era coadă, aşa că, în timp ce aşteptă lângă carusel să le vină bagajele, îl urmări pe Alex ca să fie sigură că nu-l lasă pe Tómas singur, dar rămase câţiva paşi în urma lui când intră în magazin să-şi aleagă nişte dulciuri şi să se uite la produsele electronice disponibile. În câteva minute trebuia să-şi slăbească strânsoarea asupra lui şi să se încreadă că tatăl băiatului avea grijă de el aşa cum se cuvine. Adam era perfect conştient de situaţia ei şi înţelegea importanţa ideii de a nu-l scăpa pe băiat din ochi, însă nu fusese niciodată de acord ca Alex să rămână cu ei, ceea ce Sonjei nu-i convenea deloc.

— Am cumpărat două pachete de gume de mestecat, anunţă Tómas, apărând lângă ea. Unul pentru tine şi unul pentru mine. Ne verificăm reciproc în fiecare seară, iar cine termină primul câştigă şi capătă şi nişte muşchi faciali formidabili.

Sonja începu să râdă. Devenise o obişnuinţă ca între ei să apară un fel de competiţie ori de câte ori rămâneau despărţiţi. Le oferea amândurora o

activitate de fiecare zi care-i păstra conectaţi. Tómas era singurul lucru din viaţa ei care-i provoca o fericire deplină. Afacerile erau doar pentru adrenalină, nerăbdare urmată de exaltare, de fiecare dată. Acest tipar îi domina de mult viaţa, ca o dependenţă. Drogurile puteau crea nenumărate tipuri de dependenţă.

În sala de sosiri, Adam stătea în stânga uşii care dădea afară, iar Rikki Burete aştepta în dreapta, aproape de magazin. Cei doi foşti colegi şi prieteni nu-şi mai vorbeau şi evitau chiar şi să arunce ocheade unul în direcţia celuilalt. Sonja îl îmbrăţişă scurt pe Tómas şi-l făcu să-i promită că o să aibă grijă, apoi dădu din cap spre Alex ca să-i dea de înţeles că trebuie să-l urmeze până la maşina tatălui său. Se apropie apoi de Rikki Burete, care îi luă valiza şi o salută scurt.

— Ai auzit ceva despre afacerea asta a lui Húni Thór? îl întrebă.

El clătină din cap.

— Nu, îi răspunse. Niciun zvon. Se întâmplă ceva ciudat. Dar Thorgeir a petrecut nonstop de când s-a întors acasă. A adus şi nişte fete la el, aşa că sper că n-o să se dea iar în stambă cu drogurile.

Sonja încuviinţă dând din cap şi îl urmă pe Rikki la maşină. Pentru moment, Thorgeir şi fetele lui nu reprezentau motiv de îngrijorare. Ce trebuia rezolvat acum era afacerea cu Húni Thór. Îl urmări cu privirea pe Thómas cum se apropie împreună cu tatăl său de un SUV masiv din capătul îndepărtat al parcării. Alex venea în urma lor cu valiza lui Tómas.

Băiatul părea întotdeauna bucuros să meargă acasă la tatăl lui, deşi ea ştia că tatăl şi fiul nu se înţelegeau deosebit de bine. Presupunea că era o adevărată uşurare să scape de vigilenţa ei neîncetată, de uşile încuiate şi de bodyguard. Îi înţelegea sentimentele – viaţa lor n-ar fi trebuit să ajungă niciodată aşa. Tot ce făcuse Sonja fusese cu scopul de a-l păstra pe băiat alături de ea, dar lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum îşi dorise, de unde şi suferinţele pe care le îduraseră amândoi. Acum se gândea cu teamă la momentul când trebuia să-i spună că după vacanţă nu mai avea să se întoarcă la aceeaşi şcoală – că trebuia s-o schimbe încă o dată. Acum, că Sebastian şi Húni Thór coceau ceva ambiţios, Sonja nu putea să rişte ca băiatul ei să poată fi găsit.

82.

Se întrebă dacă nu cumva se comporta isteric, însă Agla începu să se

foiască neliniştită când Elísa dispăru imediat după cină. Spusese că o să se pregătească în timp ce Agla strângea, iar apoi că o să meargă să ia îngheţată şi să se plimbe cu maşina prin oraş.

Agla interpretase surâsul provocator şi cuvintele „mergem la o plimbare cu maşina şi ne uităm la case” ca însemnând că vor merge acasă la ea şi se vor cerceta una pe alta printre aşternuturi.

— A răspuns la telefon şi a plecat imediat după ce a mâncat, zise Kent când Agla îl întrebă dacă o văzuse pe Elísa. S-a repezit afară cu telefonul la ureche. La ce expresie avea pe faţă, părea că o invitase cineva la o petrecere cu pastile.

— Petrecere cu pastile?

Agla se holba la el cu gura căscată, iar preţ de câteva clipe Kent o fixă şi el cu privirea.

— Ştii şi tu că e dependentă, nu? întrebă el, iar Agla încuviinţă din cap.

Normal că ştia că Elísa e dependentă, dar tot o luă prin surprindere că fata îşi luase iar tălpăşiţa după ce îşi făcuse alte planuri.

— A venit cineva şi a luat-o. Însă nu am văzut maşina, doar am auzit-o, continuă Kent fără să-şi lase cartea jos.

Era singurul alt deţinut care rămânea seara la Vernd. În afară de cei care aveau treburi de făcut în casă, toţi ceilalţi o tuleau la şapte fix, în vreme ce Kent se aşeza seară de seară în salon cu o carte în mână, citind sau uitându-se la televizor. Agla se răsuci şi ieşi din cameră, după care rămase în hol fără să ştie ce să facă mai departe. Să pornească în căutarea Elísei sau doar să-şi înghită dezamăgirea şi să-şi folosească seara ca să lucreze?

— Vin şi eu cu tine dacă vrei s-o aduci înapoi, se oferi Kent, făcându-şi apariţia în hol şi luându-şi o jachetă pe el.

Asta o ajută să se hotărască. Agla îşi luă şi ea pardesiul şi-l urmă în jos pe scări.

Bărbatul se aşeză pe scaunul pasagerului din maşina ei şi formă ceva pe telefon.

— Ştii cine sunt amicii ei? întrebă el, iar Agla clătină din cap. Dă-mi numele cuiva pe care-l cunoaşte ca să-i pot găsi prietenii online. Pe urmă ar trebui să-mi pot da seama unde e.

— Cum mama naibii poţi să faci aşa ceva? întrebă Agla, care se gândea că ar fi meritat să ştie şi ea metoda lui, în caz că situaţia avea să se repete.

Kent îi aruncă o privire obosită, ca şi cum ar fi fost cea mai ridicolă întrebare posibilă.

— Asta e viaţa mea de dinainte, răspunse el, trăgându-şi mâneca jachetei ca să dezvăluie cicatricile de pe braţ. Nu e o lume foarte mare şi îi cunosc practic pe toţi. Un nume?

Imaginea cu pielea torturată a lui Kent îi îngreuna Aglei misiunea de-a gândi limpede, aşa că închise ochii şi încercă să-şi amintească dacă Elísa pomenise vreun nume în timp ce-şi depăna poveştile fanteziste în închisoare.

— Obişnuia să umble cu o femeie pe nume Katrín, rosti ea, incapabilă să-şi amintească vreun alt nume. Şi uneori mai vorbea despre un şef.

Kent îi aruncă o privire aspră, de parcă l-ar fi pomenit pe diavolul în persoană.

— Şeful? Şeful, cu Ş mare?

Agla ridică din umeri.

— Da, se pare că a existat cineva care o silea să facă contrabandă cu droguri.

— Căcat!

Kent se uită în faţă cu o expresie îngrijorată.

— Ce e? întrebă Agla. Care-i problema?

— Doar Şeful, asta-i problema. Sărmana Elísa!

Kent avea aceeaşi expresie rătăcită pe faţă când îşi trase mâneca la loc.

— Deci cine-i Şeful?

— Şeful e implicat în mai toate afacerile cu droguri din Islanda. Nu contează că e cocaină, metamfetamină, Ecstasy sau mai ştiu eu ce. Dacă mergi pe urme suficient de departe, ajungi la Şef. Şi toată lumea pare să ştie asta, mai puţin poliţia. Nu ştiu dacă sunt cretini sau primesc şi ei o cotă-parte. Având în vedere cum acţionează Şeful, n-ar fi deloc surprinzător. Totul e extrem de bine organizat.

— Elísa zicea deunăzi că imediat ce-şi va ispăşi pedeapsa va scăpa de Şef şi de traficul de droguri, deci nu avem de unde şti sigur că încă e implicată în asemenea afaceri, zise Agla, dar nici nu apucă să-şi termine bine comentariul, că îl auzi pe Kent pufnind a derâdere.

— Ea poate să creadă ce vrea, ripostă el, clătinând din cap, dar nu e chiar atât de simplu. Nimeni nu scapă cu adevărat de Şef.

83.

Era zece fără un sfert în momentul în care Kent îi spuse să facă dreapta,

iar ea ieşi de pe Kringlumýrarbraut. Dăduse câteva telefoane ca să întrebe unde avea loc o petrecere, iar asta îi dusese în două locuri; Agla încă mai încerca să digere la ce fusese martoră – era amorţită cu totul de la efort.

La primul loc, urcaseră pe scările îngrijite ale unei clădiri cu două niveluri spre un apartament îngropat atât de adânc în gunoaie, încât fuseseră nevoiţi la propriu să înoate prin ele. Uşa nu era încuiată şi Kent pur şi simplu intrase. Ea îi urmase trupul mătăhălos, aventurându-se în necunoscut. Toţi cei de acolo dormeau. Unul dintre cei doi bărbaţi care dormeau pe canapeaua din living îşi ridicase capul şi se uitase la ei când intraseră. Atmosfera din apartament era înăbuşitoare, îngreunată de un amestec acru de trupuri transpirate şi gunoaie care începuseră să miroasă urât. Kent se îndreptase direct spre dormitoare. Într-unul dintre ele se apropiase de o fată care dormea cu faţa în jos şi o răsucise ca să vadă dacă e Elísa. După care o răsucise la loc, ca să doarmă pe burtă.

— Ca să nu se înece cu propria vomă, îi explicase Aglei.

După care încercaseră în celălalt dormitor, unde trei persoane erau întinse într-un pat dublu îngust. Mai aproape de ei se găsea un tânăr arătos, cu păr negru, cu pieptul gol şi cu un ac încă înfipt în braţul plin de puncte roşii.

— Droguri prescrise, spusese Kent în timp ce uşa se închidea în urma lor la ieşire. Dependenţii le cumpără de la oameni bătrâni sau bolnavi care nu-şi permit să-şi ia de mâncare. Şi mai sunt şi câţiva tipi care vând droguri prescrise pentru un futai. Uneori vând partide cu fete care sunt inconştiente. Mare distracţie! adăugase sarcastic, răsucindu-se spre ea. Eşti bine?

Agla încuviinţase dând din cap, încercând să-şi înăbuşe greaţa. Mirosul şi imaginea feţei complet moi a tânărului de pe pat declanşase în mintea ei un neaşteptat şir de idei: îşi imaginase o femeie care ţinea în mână poza unui tânăr cu un zâmbet frumos, care tocmai absolvise facultatea şi privea cu optimism spre viitor. Un gând caraghios, însă o apăsă până îi trecu starea de greaţă. Poate că undeva, cineva îl căuta pe acel tânăr.

Al doilea loc era casa cuiva care avea legături cu Şeful, îi spusese Kent Aglei, iar ea observă imediat că atmosfera era diferită. Muzică veselă se auzea din afara clădirii cu etaj făcută din lemn, cu armătură din tablă ondulată colorată, care se înălţa în cartierul Thingholt. Imediat ce păşiră înăuntru, îi întâmpină o tânără cu o tavă cu băuturi. Kent se răsuci şi se uită la Agla de parcă aştepta să vadă dacă ea urma să ia una, dar ea clătină din cap, iar el o imită. O clipă, Agla se întrebă dacă el ar fi acceptat ceva de

băut dacă n-ar fi fost şi ea de faţă, însă Kent nici măcar nu s-ar fi aflat acolo dacă n-ar fi fost ea.

Casa fusese restaurată în stilul original şi, cu oarece surprindere, Agla se trezi admirând tablourile de pe pereţi. Cine locuia acolo nu era un oarecare. În living, mobilierul fusese împins pe margini şi un grup de persoane dansa pe podeaua din lemn masiv, care tremura sub ei. Kent îşi făcu loc prin bucătărie spre scări şi abia apucă să pună piciorul pe prima treaptă când un tip plin de muşchi, având un tricou mulat pe el, se repezi în jos pe scări şi se opri pe a treia treaptă, cu braţele încrucişate.

— Ce dracu’ vrei? îl întrebă uitându-se la Kent pe sub sprâncenele unite şi strângând atât de tare din dinţi că i se umflară muşchii maxilarului pătrăţos.

— Elísa, răspunse Kent, fără să clipească măcar în faţa atitudinii individului.

Poziţia era ciudată. Uriaşul se afla cu două trepte mai sus şi se uita în jos la el, apoi Kent păşi pe treapta cea mai de jos, aşa încât să fie foarte aproape de bărbat, dar fără să se mai uite în sus la el.

— Nu-i nicio Elísa, replică individul, strângând iar din dinţi, fără să-şi ferească ochii.

Kent îi susţinu câteva secunde privirea, iar apoi făcu un pas înapoi, retrăgându-se cu spatele în bucătărie.

— Să mergem! îi zise Aglei, luând-o de braţ, iar ea se lăsă condusă fără să protesteze.

— Kent Bucătarul! strigă bărbatul în urma lui. Kent Bucătarul e aici ca să gătească ceva bun pentru noi toţi!

Un hohot de râs unanim îi urmă până afară, iar Agla simţi că tensiunea din corpul lui Kent se evaporă când îi dădu drumul de braţ.

— De unde-l ştii pe tip? întrebă Agla când erau din nou în maşină.

— Nu-l ştiu, răspunse sec Kent.

— Oricum, el părea să te cunoască şi ştie că eşti bucătar.

— Nu sunt bucătar, ripostă Kent.

— Serios? Deci Bucătarul[{1}] e numele tău de familie?

— Nu. Hermannsson.

— Aha!

Agla înţelegea din tonul lui că porecla pe care i-o strigase musculosul nu avea să primească vreo explicaţie, dar nu conta. Acum părea greu de crezut că urmau să o găsească pe Elísa înainte de stingerea de la ora unsprezece de

la Vernd.

— Mai mergem într-un singur loc, adăugă Kent, arătând înspre strada Kópavogur, iar Agla călcă pedala.

84.

— Sprint! strigă Anton când o depăşi pe Júlía în dreptul statuii lui Tómas Guðmundsson de pe banca din faţa lacului, şi o auzi tresărind.

Era a doua lor tură, alternând alergarea uşoară cu sprinturile, şi băiatul începea să obosească. Totuşi, se silea să continue, iar sunetul paşilor Júlíei în spatele său îi dădu aripi. La Skothúsvegur trebui să se oprească, întrucât pe şosea era o maşină, astfel că Júlía îl ajunse din urmă.

— Te-am prins! făcu ea plesnindu-l pe spate în timp ce ţâşnea pe stradă şi apoi în jos spre grădinile Hljómskáli de pe partea cealaltă.

Anton îşi adună rezervele de energie şi era gata s-o ajungă când ea îşi dădu seama de asta, aşa că prinse şi mai multă viteză şi-l lăsă în urmă.

— Mă dau bătut! strigă după ea, iar fata încetini, se răsuci şi alergă înapoi spre el.

— Iuhuu! Am câştigat! cârâi ea, cu mâinile în aer de parcă ar fi terminat un maraton.

— Te-am lăsat să câştigi, râse el.

Ea se prefăcu mânioasă, sărindu-i în spinare şi prinzându-i gâtul într-o strânsoare de fier.

— Am câştigat! Recunoaşte! Hai, recunoaşte!

Băiatul se răsuci de câteva ori ca să scape de ea, apoi încercă să-şi ducă mâinile la spate ca s-o gâdile, dar strânsoarea ei era prea puternică, aşa că păşi pe iarbă şi se lăsă în jos, încercând să scape. Se răsuci apoi ca să se elibereze, dar ea îşi înteţi strânsoarea.

— Te-am lăsat să câştigi, râse el. Pentru că pierzi mereu.

Júlía ţipă şi-l lovi de câteva ori peste urechi, până când el se prefăcu învins.

— Bine! Bine, ai câştigat!

Într-o clipită erau amândoi pe iarbă, cu hainele umede de transpiraţie şi răsuflarea întretăiată, iar dintr-odată Júlía, în mod normal destul de reticentă faţă de apropierea fizică, era apăsată peste el, sărutându-l pe gât şi apoi strecurându-şi degetele pe sub tricoul lui şi mângâindu-l pe spate. Se sărutată şi se tot sărutară, până când ea îl împinse şi sări în picioare.

— Ne întrecem până acasă! spuse fata, apoi o rupse la fugă.

Fugi şi el şi o prinse din urmă, apoi o apucă de mână, însă nu doar cu degetul mic. Acum era prea banal, dat fiind că încălcaseră toate regulile şi se tăvăliseră amândoi prin iarbă, astfel că îi luă toată mâna şi-o strânse tare.

— Te iubesc, îi spuse.

Júlía rămase uitându-se la el cu o expresie serioasă şi afişând un zâmbet splendid, dar nu zise nimic, ci doar îi dădu drumul la mână şi o luă iar la fugă. Fugi şi el, căzut pe gânduri, în urma ei. Înţelegea perfect reticenţa ei de a spune că-l iubeşte: era ceva prea încărcat de obligaţii, asemenea cuvinte erau prea puternice, iar situaţia cu tatăl ei era cum era, până la urmă. După ce avea să explodeze bomba, avea să se schimbe totul. Atunci ea urma să vadă lumea diferit, după care în mod sigur avea să-i spună şi ea ceea ce el îşi dorea să audă.

85.

— Mai uşor, da? Doar nu sunt eu primul care i-o trage în seara asta!

— Şi asta ar trebui să fie un fel de scuză? mârâi Kent, înteţindu-şi strânsoarea.

Tânărul stătea pe vârfuri, parcă prins în cuie de perete, cu o mână a lui Kent în gât şi cu cealaltă strângându-l de boaşe. Din câte-şi dădea seama Agla, Kent îl strângea tare. Păreau să funcţioneze ca unul singur, de parcă furia Aglei la ce descoperiseră acolo se manifesta prin intermediul corpului lui Kent. Reacţionase exact cum ar fi reacţionat şi ea dacă ar fi avut forţa necesară. Se întoarse cu spatele spre Kent şi spre băiatul pe care îl supunea acelui act de violenţă şi se lăsă în genunchi lângă pat. Elísa zăcea aparent complet inconştientă, despuiată mai jos de mijloc, cu bluza Adidas turcoaz desfăcută la fermoar şi tricoul tras mai sus de sâni.

Agla simţea un nod tot mai mare în gât pe măsură ce mânia îi umplea inima şi cumva ce durea cel mai tare nu era peste ce dăduseră acolo – nici băiatul tâmpit care se hotărâse să profite de starea Elísei, nici inconştienţa ei provocată de droguri –, ci coastele Elísei, clar vizibile sub sânii mici. Era prea slabă – mult prea slabă, corpul acela tânăr fusese neglijat prea mult vreme. Iar Agla înţelese dintr-odată că era foarte probabil să fie incapabilă să o salveze. Era o provocare mult prea mare ca să se descurce. Îi trase în jos tricoul şi-i închise fermoarul, însă pantalonii Elísei nu se vedeau pe nicăieri în camera aceea întunecoasă, aşa că smulse cearşaful de pe pat şi-i

înfăşură în el partea de jos a corpului.

— Poţi să o cari? îl întrebă pe Kent, care dădu aprobator din cap.

— Ce facem cu ea? întrebă el, cu mână încă în jurul gâtului băiatului, iar Aglei i se păru că faţa i se întunecă şi mai mult.

— Nu ştiu, răspunse Agla, ceea ce era adevărul adevărat.

Rar se întâmpla să se recunoască învinsă sau să nu fie sigură ce să facă mai departe, însă în clipa aceea chiar nu găsea vreo cale de rezolvare. Cel mai bun lucru la care putea spera era să o ducă pe Elísa la Vernd înainte de ora de stingere. Kent mai şuieră câteva cuvinte bine alese în urechea băiatului şi apoi îi dădu drumul, îngăduindu-i să se îndepărteze şchiopătând şi dând întruna din cap.

Kent o ridică pe Elísa şi o cără afară din apartament, după care o întinse pe bancheta maşinii. Agla o prinse cu centura înainte să se suie în faţă. Trebuia să se adune, iar apropierea de Elísa îi readucea acel nod în gât. Se simţea ameţită şi îi venea să înjure.

— Cine mama dracului are de câştigat de pe urma chestiei ăsteia? întrebă ea, pe jumătate doar pentru sine, în timp ce Kent se aşeza pe locul şoferului şi întindea o mână după cheie.

— De câştigat? făcu el, pornind motorul şi luând-o din loc.

— O situaţie în care pierde toată lumea se îndreaptă de obicei de la sine, dar ca ea să continue trebuie să existe cineva, undeva, care are de câştigat de pe urma ei.

— Tu interpretezi viaţa în termeni de profit şi pierderi? întrebă Kent, făcându-i cu ochiul.

Agla încuviinţă dând din cap.

— Elementele fundamentale ale existenţei, replică ea.

Se lăsă liniştea, până când Kent opri maşina la semaforul de pe Miklabraut.

— Fetele ca Elísa sunt folosite ca elemente de distragere, spuse el.

— Elemente de distragere? Cum adică?

— Şeful şi toţi cei ca el folosesc fete ca Elísa – dependenţi de droguri, puşti care nu se pot controla – şi îi trimit peste hotare pe post de momeli.

— Şi ce înseamnă asta, mai exact?

— Momelile merg în străinătate şi apoi sunt trimise înapoi cu un avion, cu o cantitate mică de marfă care e împachetată atât de prost, încât n-au nicio şansă să nu fie săltaţi de poliţie, în timp ce adevăratul traficant – care de multe ori se află în acelaşi avion, cu o cantitate mai mare, atent

împachetată şi ascunsă – iese senin de acolo pentru că vameşii sunt ocupaţi cu momeala.

— Chiar nu văd cum Elísa ar mai fi utilă într-un asemenea hal, comentă Agla, nici ca traficant, nici ca momeală.

— Nu. Acum o lucrează. O pregătesc, ca să fie siguri că e terminată şi într-o stare foarte proastă. După câteva zile de înghiţit pastile şi metamfetamină, va încălca regulile eliberării condiţionate. Va deveni iar dependentă şi atunci i se va oferi o doză. Îi vor cere să facă un drum cu o cantitate mică la ea, iar în schimb îi vor propune să-i aranjeze să stea prin Copenhaga sau altundeva, cu o rezervă de bani şi toate datoriile plătite. Iar ea va fi atât de dusă, încât îi va crede. Nici nu-ţi imaginezi de câte ori am văzut chestia asta.

Era trecut de zece când intrară pe Laugateigur.

— Va trebui să ne mişcăm repede, adăugă Kent. La unsprezece fără un sfert, paznicul de noapte îşi începe tura.

86.

Anton stătea pe bancă şi cu un braţ o ţinea pe Júlía, iar cu celălalt îl cuprinsese pe după umeri pe prietenul său englez, Tommy, în timp ce-şi urmăreau colegii de clasă care se prosteau în piaţă. Cumva, el avea senzaţia că trecuse de asemenea faze. Toţi băieţii îşi dăduseră jos tricourile şi erau în mijlocul a ceva aflat la jumătatea distanţei dintre o bătaie mimată şi un meci de wrestling, sub lumina nemiloasă a soarelui de primăvară care le acoperea trupurile de o peliculă de sudoare. Fetele stăteau pe bănci şi ghivece de flori, sporovăind şi chicotind la giumbuşlucurile băieţilor. Era un obicei împământenit de când ajunseseră toţi în clasa aceea: să se întâlnească în prima zi însorită de după terminarea semestrului, să meargă în oraş şi să se răsfeţe cu hotdogi şi îngheţată. Întrucât Tommy ajunsese şi el în ţară, fusese chemat să ia parte la distracţie. Se părea că fusese o idee bună, pentru că băiatul râdea întruna de jocurile băieţilor, dar fără să participe.

— Băieţii ăştia! pufni el în râs, clătinând din cap.

— Ce mai gaşcă! făcu şi Anton.

Tommy era la fel ca Anton – părea mai în vârstă decât era. Se îmbrăca numai cu cămăşi, nu cu tricouri, şi citea articole pe internet în loc să se uite la televizor. Anton descoperi cu surprindere că n-are niciun chef să se alăture gloatei. În schimb, se mulţumea să stea şi să urmărească, simţind

căldura Júlíei lipită de el.

— Când mă inviţi şi pe mine la Londra să-ţi cunosc prietenii? întrebă el, dar îi veni să-şi muşte limba când văzu expresia lui Tommy.

— Pentru asta va trebui să vii la şcoala din Elveţia la care merg, răspunse Tommy şi tuşi, apoi desfăcu dopul unei sticle de cola şi luă o gură din ea. N-am niciun prieten la Londra.

— Da, am uitat ce bogătaş extravagant eşti, comentă Anton, sperând că astfel avea să se revanşeze pentru întrebarea stânjenitoare de mai devreme.

Ar fi trebuit să se abţină. Tommy îi spusese că-şi petrece rareori timpul la Londra alături de mama sa şi că nici lui nu prea-i convine acest aranjament. Ar fi trebuit să fie mai precaut – ştia prea bine cât de neplăcute erau întrebările despre propria-i mamă. Se întoarse spre Júlía, ca să pună cumva capăt acelei situaţii jenante.

— Nu mâine, ci în ziua de după, îi şopti fetei în ureche.

— Ce?

— Poimâine e ziua ta, adăugă el şi zâmbi.

— Tu eşti mai entuziasmat de ziua mea decât sunt eu, spuse ea, lovindu-l uşor cu cotul în coaste.

— O să mergem într-un loc special să luăm cina, reluă Anton. Şi am şi un cadou aniversar pe care nu l-ai ghici nici într-o mie de ani.

— Nu trebuie să faci, ăăă… cine ştie ce caz din asta. Chiar nu-i nevoie să te zbaţi atâta pentru ziua mea.

— Faci şaisprezece ani, rosti el şi zâmbi. E o vârstă specială.

Júlía râse.

— Tu eşti tot ce-mi trebuie, răspunse ea, trăgându-se şi mai aproape sub braţul lui.

— Ce pereche drăguţă formaţi! strigă o fată, trimiţându-le un pupic în zbor, iar ceilalţi o imitară.

Júlía chicoti, iar Tommy îi dădu lui Anton o palmă pe spate care să-i transmită că e cel mai tare. Anton zâmbi mândru. Cumva, ei doi erau la un alt nivel faţă de ceilalţi tineri. Poate că Júlía fusese întotdeauna la un alt nivel. Fusese mereu altfel decât celelalte fete, mai serioasă. Acum, în piaţă, în soarele de primăvară, băiatul înţelegea de ce ea îl alesese tocmai pe el dintre toţi ceilalţi băieţi din clasă. Stătea acolo pe bancă, tăcut, lângă ea, cu mintea la petrecerea aniversară, în timp ce restul se agitau şi se prosteau, neavând în minte decât să convingă cât mai multe fete să le-o sugă.

— Nu mâine, ci în ziua de după, şopti el şi o sărută pe Júlía pe obraz. Nu

mâine, ci în ziua de după îţi vei primi cadoul de ziua ta.

87.

Sonja era într-o stare de deprimare cum nu se mai aflase de multă vreme, iar nodul de angoasă din măruntaie creştea de la o oră la alta. Era clar că Sebastian şi Húni Thór goliseră rezerva într-un mod organizat şi eficient, pentru că ea discutase cu toţi cei despre care îşi închipuise că ar putea avea vreo idee despre un transport atât de mare care să ajungă în Islanda, iar aceştia ori nu ştiau nimic, ori le era prea frică să o spună. Cealaltă opţiune era atât de dramatică, încât Sonja nici nu putea să se gândească până la capăt la ea: că toată lumea ştia ce se petrece şi că ea fusese pur şi simplu eliminată din joc.

Avea mare nevoie de ajutorul lui Bragi, aşa că îl pusese pe Rikki Burete să o ducă cu maşina până pe Lindargata, de unde îi spusese să vină să o ia peste două ore. Bragi nu era cineva căruia Sonja să-i mărturisească totul, însă nici nu căuta să facă asta. Bărbatul avea ceva care o ajuta să-şi recapete controlul – o aură de încredere şi autoritate care o făcea să-şi găsească liniştea. În timp ce mergeau unul lângă altul spre liftul din blocul pentru persoane cu dizabilităţi în care locuia el acum, Sonja simţi cum ghemul de nervozitate din sufletul ei începe să se destrame. Bragi umbla cu un cadru de mers, dureros de lent şi, cu toate că ea ardea de nerăbdare să străbată mai repede culoarul, ritmul acela relaxat era, de fapt, ce-i trebuia, îngăduindu-i să răsufle adânc şi să-i depene toate veştile de la Londra.

— Azi avem şniţele, o informă Bragi zâmbind în timp ce intrau în sala de mese. Ai venit la fix.

Se aşezară la o masă de la geam şi, cu toate că stătea adus de spate şi mişcările îi erau ţepene, încă avea un fel de demnitate, făcând-o pe Sonja să-l vadă tot ca pe bărbatul înalt şi impunător în uniforma de vameş care o chemase deoparte pe ea împreună cu valiza ei plină ochi cu droguri.

Sonjei nu prea îi era foame dar, odată ce începu, se simţi imediat flămândă şi mâncă şniţelele cu poftă, împreună cu cartofii, salata şi sosul cu ceapă, ajungând ca la final să ronţăie şi oasele.

— Mi-e teamă că nu mai e nevoie de mine, rosti ea cu glas coborât, ştergându-se cu un şervet la gură.

Bragi încuviinţă dând din cap şi-i întinse un bol de rubarbă înăbuşită, cu frişcă pe deasupra. Sonja o devoră şi pe asta, iar într-un final se simţi sătulă.

Bragi dădu din cap spre carafele cu cafea din colţul îndepărtat al sălii de mesei, aşa că femeia merse să aducă două căni.

— Atunci e singura ta ocazie să ieşi din această afacere, rosti Bragi, sorbind din cafea printr-un cubuleţ de zahăr pe care îl strângea între dinţi. Ai noroc că măcar ţi s-a oferit o asemenea ocazie.

Avea dreptate. Undeva în toată această situaţie zăcea o şansă ascunsă de a scăpa, chiar dacă momentan ea n-o vedea. Sau poate nu voia s-o vadă? Îşi termină cana de cafea şi o lăsă pe masă. Bragi se întinse şi o bătu blând pe dosul mâinii.

— Undeva există o şansă de a te sustrage din acest cerc vicios. Trebuie doar să-ţi doreşti să profiţi de ea.

Sonja îşi înghiţi nodul din gât. Întotdeauna o citise perfect. Se înţelegeau unul pe altul. El era conştiinţa ei, iar ea era pata neagră de pe a lui.

88.

Sala principală de la Grill Bar era de mult unul dintre locurile preferate ale Aglei. Eleganţa lui de modă veche, finisajele din crom şi tavanul presărat cu stele o făceau să se simtă ca acasă şi, cu toate că în general nu avea nimic împotriva schimbării, existau unele lucruri care trebuia să rămână nemodificate. Îşi comandă un cocteil fără alcool, sorbi din el în timp ce aştepta şi se gândi la evenimentele din dimineaţa aceea. Se îmbrăcase cu echipamentul de pescuit şi tocmai se pregătea să plece din oraş în direcţia Borgarfjörður când Elísa îşi făcuse apariţia pe holul din faţa camerei ei de la Vernd, cu lacrimi de deznădejde în ochi. Îi ceruseră să le furnizeze o probă de urină. Agla îi luase recipientul din mână şi rezolvase problema.

— Gata, spusese, ieşind pe hol şi întinzându-i recipientul călduţ cu proba în el. Nimeni n-ar trebui să reuşească să-şi dea seama că nu-i a ta.

— Bucătarul de amfetamine te-a ajutat să m-aduci ieri acasă? întrebase Elísa, iar Agla zâmbise înţelegând în sfârşit porecla uriaşului. Eu nu prea îmi amintesc mare lucru în afară de tine şi de bucătar când mă băgaţi în pat.

— Nici nu prea ai ce să-ţi aminteşti, răspunsese Agla. Am venit să te luăm de la o petrecere.

— Te-am sunat eu?

— Da, zisese Agla. M-ai sunat, aşa că am venit cu Kent să te luăm de-acolo.

N-avea de gând să-i explice adevăratele împrejurări în care o găsiseră. Şi

aşa părea destul de chinuită de vină. Apoi se rezemase de Agla şi-i plânsese în braţe. După o noapte de somn, Agla scăpase de nodul din gât – mintea îi era limpede şi se simţea straniu de mulţumită cu braţele în jurul umerilor zguduiţi de tremurături ai Elísei.

— Ia te uită, bună, Agla! zise Ingimar cu căldură când intră cu paşi mari în Grill Bar alături de William Tedd şi de încă un individ pe care Agla nu-l văzuse niciodată să-i ţină trena. Mike Linane, Agla Margeirsdóttir. Agla, Mike, adăugă Ingimar.

Agla întinse mâna spre Mike. Strânsoarea acestuia era moale şi caldă. Era un tip în vârstă, chipeş, îmbrăcat scump şi cu un zâmbet atrăgător. Preşedintele consiliului de administraţie al Meteorite Metals. Femeia ştia că el nu avea să spună prea multe în seara aceea. Doar folosise şi ea însăşi membri închiriaţi cu care să populeze consiliile a diverse firme. O vreme îl pusese chiar pe îngrijitorul clădirii pe care o deţinea în Luxemburg să facă parte din consiliile câtorva firme. Tot ce trebuia era să dea bine într-un costum şi să aibă un cazier curat. Îl îmbrăţişă pe William şi-l sărută, franţuzeşte, de trei ori pe obraji. Spera că el avea să o ierte pentru ce se pregătea să facă, căci era singurul care se afla cel mai aproape de titulatura de prieten.

Tocmai se făcuseră comozi la masă când li se alătură şi Jón. Ceilalţi părură surprinşi de apariţia lui, iar el la rândul său parcă era uluit să-i vadă acolo. Agla urmărea, admirând în sinea ei cum se prefăceau toţi că n-ar fi ceva în neregulă. Lui Ingimar îi spusese că e vorba despre Meteorite, însă lui Jón nu-i dezvăluise nimic. După ce se aşezară toţi, William comandă o sticlă de vin, însă Agla puse o mână deasupra paharului, chiar dacă seara se presupunea a fi una de sărbătoare.

Ospătarul le aduse meniuri şi, dat fiind că Ingimar şi William începură să dezbată dacă să ia meniul cu opt feluri, iar Jón protesta că era, totuşi, prea mult, Agla hotărî să treacă direct la subiect:

— Domnilor, n-o să iau cina cu voi, începu ea. Voiam doar să vă informez, faţă în faţă, că Meteorite Metals are un nou proprietar. Mereu e neplăcut să afli astfel de veşti la telefon.

Jón o privi întrebător, iar Ingimar ridică o sprânceană. William rămase complet impasibil, aşteptând-o să ofere detalii, în timp ce Mike, preşedintele consiliului de administraţie, urmărea flămând meniul. Nu exista nicio îndoială că toţi cei prezenţi se aşteptaseră ca ea să-i fi adus în locul acela pentru că voia să ia parte la schema lor, că mai apoi se vor târgui

la cină, iar la finalul serii îi vor vinde o cotă mică în schimbul unei sume exorbitante.

— Cum adică un nou proprietar? întrebă Ingimar foindu-se în scaun, evident deloc în largul lui, întrucât făcea mereu cu greu faţă situaţiilor când pierdea controlul.

— Începând de la miezul nopţii, eu sunt acţionarul principal al Meteorite Metals. Un sistem foarte elegant aţi copt voi acolo.

— Imposibil! izbucni Jón, ai cărui ochi păreau să iasă din orbite şi să cadă pe faţa lui îngustă, deşi în acelaşi timp pe chipul lui William se ivea un zâmbet plin de înţelegere.

— Oare excursia la pescuit de somon a lui Pierre în Islanda să fi avut ceva de-a face cu asta?

Surâsul i se transforma încet-încet într-un rictus îndurerat.

— Da. Eu şi Pierre am trasat câteva direcţii noi în cursul zilei de azi, răspunse Agla. Exact în timp ce el scotea din apă un peştoi de zece kilograme, banca renunţa la partea ei din această escrocherie. Cu mare uşurare, chiar, din moment ce e o afacere destul de dubioasă, dat fiind că stocarea de aluminiu contravine tuturor regulilor internaţionale.

Bărbaţii rămaseră fără replică în vreme ce Mike se uita de la unul la altul, având chipul un imens semn de întrebare.

— Să aveţi o seară plăcută, domnilor! le ură Agla în timp ce se ridica de pe scaun. Nota o achit eu.

Aproape ajunsese pe hol când se răsuci. Cu un zâmbet, se întoarse spre bărbaţii tăcuţi rămaşi la masă.

Se aplecă mai aproape de urechea lui Ingimar.

— Presupun că eu şi María ne vom recăpăta numerele de identificare nu mai târziu de mâine-dimineaţă, îi şopti.

89.

Era prima dată când Ingimar folosea cuvântul de siguranţă ca să o oprească în mijlocul biciuirii. Nu durase suficient pentru ca endorfinele să dea năvală şi să-şi facă treaba. În schimb, se simţise covârşit de stres şi de adrenalină, în timp ce durerea pe care o suferea spatele lui era de nesuportat. Deşi ea se oprise în clipa în care el folosise cuvântul de siguranţă, se scursese o jumătate de oră în care el zăcuse pe canapea şi plânsese ca un copilaş.

— Am nevoie de calmante, anunţă el, iar ea se duse în bucătărie, de unde se întoarse cu două pastile şi un pahar cu apă.

— Dacă are vreo legătură cu faptul că ieri, când ai sunat, eram ocupată, să ştii că am şi eu o viaţă în afara acestei activităţi.

Ingimar clătină din cap.

— Nu, nu, nu, draga mea. N-are legătură cu tine. Altă problemă îmi dă mari bătăi de cap.

— Spune-mi! îi porunci ea, cu braţele încrucişate în timp ce stătea dreaptă în faţa lui.

— Ştii că am nevoie să… Nu ştiu cum să mă exprim mai exact… Să mă înjoseşti un pic.

— Să-ţi amintesc ce vierme neînsemnat eşti, de fapt.

— Exact, zâmbi Ingimar. Ca să rezum totul, mai e o femeie care în seara asta mi-a dovedit cu adevărat cât de neînsemnat sunt. Să spunem doar că m-a biciuit zdravăn în cadrul unei afaceri.

— Foarte bine, larvă ce eşti! zise ea, iar el dădu aprobator din cap.

— Probabil, rosti Ingimar gânditor. Poate că aşa-mi trebuie. E foarte posibil să fie de ajutor să nu câştig de fiecare dată.

Ea se aşeză lângă el, mângâindu-l pe cap şi cercetându-i spinarea.

— Ai dreptate, spuse femeia, iar el se ridică în picioare.

— Îţi virez suma obişnuită, adăugă bărbatul.

— Nu-i nevoie. N-ai primit nimic pentru banii ăştia.

Îi ţinu cămaşa desfăcută ca să-l ajute să se îmbrace.

— Nu vreau s-aud nimic, zise el, ridicând o mână cu un deget în sus ca să-i dea de înţeles că nu-i ascultă protestele.

De parcă ar fi fost dispus să accepte milă de la o studentă falită! Seara fusese îndeajuns de cumplită deja.

— Să-ţi mai arăţi mutra pe-aici când te copleşeşte prea rău mândria! îi porunci ea. Vierme!

El zâmbi şi o sărută pe obraz.

Avea să se întoarcă atunci când îşi venea în fire. Spera că în curând avea să cadă destul de rău încât să-i solicite iar serviciile. Trăgea nădejde că Agla nu-i stricase şi plăcerea asta.

90.

— Mă bucur să te văd şi în împrejurări mai plăcute, zise George Beck.

Agla zâmbi. Era mult mai plăcut aşa decât să aibă între ei panoul de sticlă de la Hólmsheiði. Veniseră la Jómfrú Scandinavian Kitchen de pe Lækjargata ca să servească smørrebrød în stil danez. George avusese grijă să comande şi berea şi şnapsul zilei în timp ce discutau despre o seamă de subiecte care n-aveau nicio legătură cu afacerile, de parcă şi-ar fi sărbătorit în avans succesul comun.

— Aşadar… începu George când le sosi cafeaua, dând de înţeles că venise momentul discuţiilor serioase.

Agla era pregătită. Scoase din servietă o coală de hârtie cu un scurt rezumat privitor la Meteorite Metals şi i-o întinse.

— Acesta e blocajul pe care-l căutai, începu ea. Firma asta păstrează tot stocul listat de BML care n-a intrat în circulaţie.

— Îl ţin la păstrare?

— Nu chiar, îi explică Agla. Există restricţii în privinţa asta, aşa că ce au făcut ei a fost să limiteze fluxul la doar un firicel, alterând preţul care poate fi reglat prin intermediul cererii şi ofertei – adică au limitat cantitatea de produs listat pe piaţă.

George oftă.

— Genial!

— Adevărat, zise Agla, şi chiar trebuia s-o recunoască şi ea.

Escrocheria fusese atât de amplă şi produsese atâţia bani, încât nu putea să nege că fusese o operă de geniu.

— Şi rămâne în limite legale, dar la mustaţă, adăugă femeia.

— Şi cine se află în spatele poveştii?

— Nu mai contează. Am aranjat să cumpăr firma şi sunt pregătită să o vând pentru preţul corect.

— A, înţeleg, zâmbi George. Deci eşti pregătită pentru următoarea mişcare? Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine. Şi care ar fi ideea ta de preţ corect?

Acum veni rândul Aglei să zâmbească. Scrise un număr pe un şerveţel şi-l împinse peste masă. George îl luă şi se uită la el. Apoi îl aduse mai aproape, mijind ochii în timp ce-l cerceta, numărând zerourile. Lăsă şerveţelul jos, deschise gura pe jumătate şi o închise la loc, apoi se foi în scaun şi-şi drese glasul.

— Uau!

— Da.

Zâmbetul Aglei se lărgi.

— După cum îţi imaginezi, a trebuit să achit o sumă substanţială ca să cumpăr firma, şi, cu toate că are nişte pierderi uriaşe, există nişte indivizi de ambele părţi pregătiţi să plătească bine ca să recapete controlul asupra ei: de-o parte se află marii consumatori de aluminiu precum compania ta, iar de cealaltă cei care au legătură cu producători de aluminiu dornici să restricţioneze şi mai mult fluxul.

— Înţeleg.

George se ridică, îşi luă telefonul şi ieşi pe trotuar. În vreme ce el se sfătuia cu oamenii lui, Agla hotărî să se folosească de răgaz ca să-şi scoată telefonul şi să-l sune pe William. Avea un mesaj de la Kent care o aştepta deja pe ecran: *Nu o găsesc pe nicăieri.*

Agla îi ceruse să o caute pe Elísa prin oraş. Acum nu se mai punea problema să o aducă înapoi la Vernd până la ora stingerii. Era prea târziu; cu o seară înainte, fata nu reuşise să se întoarcă la hostel, încălcând astfel regulile eliberării condiţionate. Pur şi simplu acum Agla îşi făcea griji pentru ea. Simţea cum i se adună durerea în piept la gândul că Elísa zăcea neajutorată pe undeva, în compania cine ştie cărui dubios şi în nişte condiţii şi mai dubioase.

Alungă senzaţia şi apelă numărul lui William. Bărbatul părea vesel în pofida înfrângerii suferite, pregătit să înceapă negocierile pentru o înţelegere. Agla apreciase mereu cât de rapid izbutea el să-şi formeze o privire de ansamblu.

— Aş fi interesat să aflu un număr – la cât te aştepţi să primeşti ca să menţii neschimbată activitatea Meteorite, începu el. Vorbim aici de o felie de tort mai mult decât generoasă.

Exact asta şi voia Agla să audă.

— Merită să o iau în calcul, răspunse ea. Însă felia aia va trebui să fie foarte, foarte generoasă, având în vedere dimensiunea investiţiei.

— Agla, nu te bucuri? râse William. Dacă aş fi făcut eu o asemenea afacere, aş fi fost deja în drum spre Las Vegas într-un avion privat. Practic, acum ai totul la degetul mic.

Agla zâmbi în sinea ei. Descrierea era cât se poate de corectă. El chiar era genul care să se ducă la o petrecere într-un avion privat.

— Sunt mulţumită, replică Agla. Am câteva blocaje care trebuie rezolvate şi mai trebuie şi să scap de brăţara asta de monitorizare de la gleznă, după care o să ies şi eu la o seară în oraş.

— Promiţi?

— Promit!

— Şi-mi trimiţi un număr?

— Mă mai gândesc.

Avea să se gândească, în eventualitatea puţin probabilă în care George şi oamenii lui nu acceptau oferta. O ofertă către William şi Ingimar era Planul ei B.

— Eu şi oamenii mei suntem dispuşi să ajungem la o înţelegere – una cu care considerăm că vei fi pe deplin mulţumită, zise George după ce se întoarse.

Părea uşurat şi-i făcu semn ospătarului să-i mai aducă un şnaps.

— Mă bucur să aud asta, zise Agla.

De fapt, nu-şi făcuse deloc griji. Un consorţiu alcătuit din unul dintre cei mai importanţi producători de băuturi răcoritoare din lume, un fabricant internaţional de top în materie de aeronave şi un gigant al calculatoarelor n-ar fi şovăit să achite cât trebuie pentru a asigura accesul la materialul brut vital. Ea ar fi renunţat bucuroasă la o jumătate de miliard de coroane din suma pe care o scrisese pe şerveţel, iar atunci toţi ceilalţi ar fi căpătat senzaţia că ieşiseră în câştig. Era una dintre cele mai ample afaceri pe care o făcuse vreodată, şi totul fără să trebuiască să depună cine ştie ce efort. Dar William avea dreptate. Nu se simţea deosebit de bucuroasă.

91.

Marfa se concentra să printeze rapoartele anuale şi informaţiile despre Meteorite, evidenţiind cu galben ideile importante, când calculatorul ei scoase un ţiuit ca o alertă de virus. Însă când se apropie să se uite, văzu că era un software pe care i-l instalase Marteinn pentru ca ea să poată monitoriza website-urile pe care voia să le ţină sub supraveghere. Îi putea da instrucţiuni să o alerteze ori de câte ori era postat un anumit cuvânt sau o frază.

De data asta era de la MarketWatch – o nouă menţionare a Meteorite Metals. Apăsă pe link şi se deschise o ştire care detalia tranzacţionarea unei majorităţi a acţiunilor de la Meteorite şi schimbări în cadrul consiliului director. María rămase holbându-se la numele celor două entităţi care achiziţionaseră cota băncii din Paris asupra companiei. Erau nume pe care le cunoştea prea bine, de multă vreme, încă de pe când lucra la biroul procurorului special. Deşi pe atunci îi fusese greu să dovedească cine era

proprietarul, ştia foarte bine că Agla deţinea ambele firme.

— Explică-mi imediat! se răsti în telefon de îndată ce Agla îi răspunse. Explică-mi cum ai ajuns proprietara unei firme semifalimentare de depozitare a aluminiului! Ce mama dracului?

Agla râse de parcă era chiar amuzant, iar asta nu făcu decât să-i sporească Maríei furia.

— Să nu-mi spui că lucrezi cu Ingimar ca să prinzi la înghesuială piaţa aluminiului!

— Hei, mai uşor! Doar nu crezi că am vrut să sap în asta doar pentru jurnalismul de investigaţie. Dacă firma producătoare de băuturi răcoritoare nu-şi dorea decât informaţii, atunci pur şi simplu ar fi angajat un detectiv privat sau un jurnalist excelent cum eşti tu. Când o astfel de companie aduce pe cineva ca mine pe post de consultant înseamnă că vor să se implice şi ei.

— Şi pe urmă, ce? O să continui tu de unde a rămas Ingimar şi o să stai cu rezervele mondiale de aluminiu sub saltea?

— Nu, María, categoric nu. E doar o mişcare în cadrul jocului. Nu mă gândesc deloc să particip la vreo afacere, nici cu aluminiu, nici cu orice altceva.

— Aha!

Acum María înţelegea.

— Îmi închipui că cei cu băuturile răcoritoare vor fi pregătiţi să cumpere Meteorite de la tine pe un preţ decent?

— Hai că te prinzi! zise Agla. Trimite-mi o factură pentru tot ce ai făcut şi nu te sfii în privinţa cifrelor!

— Dezgustător, în pizda mă-sii! Tot ce atingi e revoltător!

Maríei îi tremura glasul de furie. Dintr-odată, sentimentele pe care le avea de mult timp faţă de Agla, încă de când o costase slujba la biroul procurorului, reveniră la suprafaţă. Femeia era o adevărată otravă. Tot ce atingea ea se sfârşea prost pentru toţi ceilalţi. María se arsese rău pentru că avusese de-a face cu ea, iar acum Agla era gata să obţină o sumă astronomică de bani dintr-o afacere care Maríei îi provocase o durere de neînchipuit, iar pe Marteinn îl costase, poate, viaţa. Însă Agla avea să aterizeze în picioare ca un soi de pisică diabolică pe care n-o putea opri nimeni.

María ţipă din toţi rărunchii. Era plăcut să ţipe şi să se înfurie, astfel acoperea precum cu o pătură orice senzaţie de neputinţă şi dezamăgire.

Pentru suferinţă, furia era la fel de bună ca un calmant.

92.

Ewa, gardiana, era la recepţie şi părea sincer încântată să o revadă pe Agla.

— Cum te simţi? întrebă ea după ce-o percheziţionă de sus până jos.

— Sunt bine, răspunse Agla, aşezându-şi geanta şi pardesiul în dulapul pentru păstrarea lucrurilor.

Şi era destul de adevărat: se simţea bine, iar după ce aflase uşurată că Elísa se întorsese în închisoare şi nu zăcea moartă pe undeva, îşi putea îngădui în sfârşit să se bucure de triumful afacerii pline de succes cu Meteorite. Cu mai puţin de o oră înainte aflase că Elísa revenise la Hólmsheiði, căci încălcase regulile eliberării condiţionate, iar George o sunase ca să o anunţe că firma lui se arătase de acord să coopereze cu un alt utilizator important de aluminiu şi să accepte oferta ei iniţială pentru Meteorite Metals. Asta însemna câteva sute de milioane de coroane la care ea nici nu se aşteptase.

— Ştii că trebuie să fie o vizită prin panou, zise Ewa pe un ton de scuză, deschizând uşa către zona interioară de recepţie.

Îi ceru Aglei să aştepte câteva secunde cât aduse un scaner de mână ca să o verifice. După ce uşa se închise în urma Ewei, cea către zona de vizitare se deschise brusc şi înăuntru pătrunse alt gardian, Sigurgeir, urmat de o femeie.

Preţ de o clipă, timpul încremeni când Agla o văzu pe femeia care străbătea în urma lui Sigurgeir cei câţiva paşi de la uşă până la recepţia de afară. Părul îi era mai închis la culoare şi parcă era mai înaltă decât îşi amintea Agla, însă mişcările ei rapide şi chipul atrăgător erau totodată familiare, dar şi ciudat de intime. Pe bărbie avea o cicatrice pe care n-o cunoştea. Agla se zgâia la ea de parcă într-un fel ar fi putut să explice toţi anii aceia lipsă.

— Sonja.

Nu mai zise nimic, însă era suficient să o facă pe Sonja să-şi ridice privirea şi să o scruteze la rândul ei.

— *Hæ!* răspunse Sonja, iar în glasul ei se simţi un soi de uluire.

Agla se trezi incapabilă să mai adauge ceva şi, chiar dacă viaţa ei ar fi depins de asta, tot n-ar fi izbutit să identifice emoţia care o cuprinse în timp

ce o studia pe Sonja din cap până-n picioare. Voia să se apropie şi s-o cuprindă în braţe, dar timpul pe care îl petrecuseră departe una de alta elimina această posibilitate. Nu mai erau apropiate, ci deveniseră două străine.

Şi mai voia şi să îi ardă un pumn.

— Ce mai faci? întrebă Sonja, de parcă n-ar fi fost decât două cunoştinţe vechi care se întâlneau de două ori pe an să bea o cafea şi să facă schimb de bârfe banale.

Nu exista nimic la remarca ei care să ofere vreun indiciu referitor la motivul pentru care dispăruse atât de repede imediat după ce-şi exprimase încântarea pentru noua lor casă şi dragostea pentru Agla.

După ce îi şoptise de-atâtea ori la ureche că o iubeşte, acum se limita la „Ce mai faci?”.

Agla n-avea niciun răspuns la întrebarea ei. Se răsuci şi bătu în uşa gardienilor ca să o zorească pe Ewa, apoi, când se întoarse, Sigurgeir încuia uşa exterioară în urma Sonjei.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Sigurgeir.

Agla clătină din cap.

— Nu, îi răspunse. Nu chiar.

Ewa apăru cu ceea ce ea numea bagheta magică, pe care o plimbă peste corpul Aglei şi apoi citi datele.

— E curată ca lacrima, anunţă femeia, zâmbind ca un părinte mândru de copilul lui, iar Sigurgeir deschise uşa către holul pentru vizitatori, arătând spre camera cu numărul doi.

Agla intră în ea cu mintea învăluită în ceaţă. Dar, pe măsură ce se apropia de panoul de sticlă, se simţi eliberată de gândurile acelea, de parcă gravitaţia pământului o readusese în simţiri. Elísa stătea cocoşată pe un scaun în spatele geamului şi plângea.

— Şşt, nu mai plânge! zise Agla când ridică receptorul de pe partea ei. Iubito, nu sunt supărată pe tine.

Nu intenţiona deloc să o facă pe Elísa să se simtă şi mai vinovată pentru că o dăduse în bară cu eliberarea condiţionată. Ştia exact cum se simţeau femeile atunci când ajungeau din nou la închisoare pentru a treia sau a patra oară. Se puteau servi şi singure din farfuria cu reproşuri.

— Pur şi simplu sunt în căcat până-n gât, începu Elísa. Şeful m-a certat rău chiar înainte să ajungi aici.

— Şeful? Şeful a fost aici? Te referi la Şeful cu drogurile?

— Ea mi-a zis nişte chestii oribile despre ce o să-mi facă dacă deschid gura. Dacă aş fi vrut să dau pe goarnă, aş fi făcut-o până acum. N-am nevoie de o vizită ca aia de câte ori ajung iar după gratii.

— Ea? Ai zis „ea”? Şeful este o femeie?

Elísa se uita fix în poală în timp ce-şi ştergea faţa cu mâneca.

— Când a fost Şeful aici, mai exact?

Elísa îşi săltă capul, cu o expresie de surprindere pe chipul înlăcrimat, iar Agla îşi dădu seama cât de aspru îi fusese glasul.

— Chiar adineauri, răspunse Elísa. Doar ce a plecat. N-ai văzut-o?

Agla văzu roşu în faţa ochilor. Se trânti în scaun, iar preţ de o clipă avu impresia că tot sângele îi fugise din cap şi că e gata să leşine.

— Elísa, reluă, apăsând cuvintele pentru un plus de emfază. Sonja e Şeful?

93.

Anton asculta Radio Edda în timp ce asambla cutia de carton care înconjura trusa de scule în care se afla bomba. Subiectul discuţiei îl reprezenta sistemul de asistenţă socială, iar mai mulţi apelanţi erau convinşi că imigranţii care se mutau în Islanda şi trăiau din ajutoare erau nişte paraziţi. Karl, care suna frecvent şi se descria drept un „absolvent de master la şcoala vieţii”, preluă cuvântul, iar la început avu loc o discuţie de complezenţă cu prezentatorul. La urma urmei, suna atât de des, încât se cunoşteau bine unul pe altul.

— Ce putem spune este că islandezii îşi invită singuri ameninţarea teroristă lăsându-i pe musulmanii ăştia să intre în ţară şi sprijinindu-i prin intermediul asistenţei sociale în timp ce ei şi-ar putea pregăti în voie atacurile teroriste!

Anton închise ochii şi inspiră adânc de câteva ori. Genul ăsta de discuţii îl umpleau de agitaţie, dar totodată îi făcea şi bine să le audă pentru că îi reaminteau de ce pregătea bomba aceea. O făcea pentru ca Islanda să fie mai sigură pentru Júlía, pentru ca lumea întreagă să fie un loc mai sigur pentru ea. Îi promisese tatălui ei că urma să aibă grijă de ea, iar judecând după ce auzea la Radio Edda sosise timpul să treacă la fapte. Genul ăsta de lucruri nu mai putea fi lăsat să continue nestăvilit.

Închise capacul cutiei, fără să aibă de gând să o prindă cu scoci până nu o aşeza la locul ei şi activa bomba. O puse apoi pe liza care fusese ultima

contribuţie a lui Gunnar – pentru că uitase complet că el şi familia sa aveau să plece în Spania de îndată ce se termina şcoala, în loc să fie aici şi să-l ajute pe Anton să transporte bomba el îi adusese liza. Oricât de obsedat era Gunnar de explozii şi chiar dacă de fiecare dată voia să stârnească multă agitaţie, Anton avea impresia că, de fapt, era uşurat că se ivise această vacanţă de vară de mult uitată.

— Omule, o să urmăresc ştirile din Spania! îi zisese el în timp ce Anton strângea din dinţi şi înjura în barbă.

Singurul lucru care avea să se dovedească mai dificil fără ajutorul lui Gunnar era locul în care trebuia să pună bomba. Dar nu era imposibil. Se hotărâse că trebuie să împrumute maşina tatălui său.

Partea grea era să ridice bomba în portbagaj, însă nu era chiar atât de grea încât să nu se descurce – era nevoie doar de puţin efort. Dezavantajul era că urma să-i ia mai mult să pună şi să scoată bomba din maşină. Dar n-avea rost să mai rămână supărat pe treaba cu Gunnar. Doar fusese în întregime ideea sa, iar adevărul era că pentru el era mai bine să fie singur la final. Responsabilitatea pentru explozie urma să-i aparţină numai lui.

Un lucru foarte bun era că tatăl său avea o maşină electrică, pentru că nu scoase niciun zgomot când o porni. Rămăsese în pat încă patruzeci de minute după ce-şi auzise tatăl intrând în dormitor, aşteptând ca să fie sigur că acesta adormise. Mersese la culcare mai târziu decât sperase Anton, dar era încă în grafic.

Conduse încet, uitându-se atent în jur în timp ce înainta. N-ar fi fost deloc plăcut să fie oprit de poliţie pentru conducere fără permis şi cu o bombă mare în portbagaj. Dar, dacă se ţinea cât mai departe de străzile principale şi alegea, în schimb, străduţe mai puţin importante prin cartierul Thingholt şi în sus, prin Norðurmýri, putea să parcheze maşina în siguranţă într-un pasaj din Brautarholt, de unde nu putea fi văzută. Printase o pereche de numere false pe nişte abţibilduri mari şi le lipise peste plăcuţele de înmatriculare – de la depărtare, arătau destul de convingător, atât timp cât nu ploua. Dacă se întâmpla asta, tuşul avea să se scurgă şi abţibildurile să se transforme în pastă.

Ăsta era unul dintre elementele de siguranţă din măreţul său plan. Numerele false erau, de fapt, ale unei maşini identice, deci, dacă era văzut pe vreo cameră de supraveghere, atunci poliţia urma să înceapă să caute acel vehicul.

Cealaltă măsură de siguranţă era să parcheze la două străzi distanţă.

Aceasta era o stradă rezidenţială liniştită şi îngustă, unde nu existau firme cu camere de supraveghere. Îşi puse fesul, după care îşi trase gluga şi-şi acoperi fruntea cu ea, apoi luă liza de pe locul din spate. Se dovedi mai greu să scoată cutia cu bomba din portbagaj, însă până la urmă izbuti, aşezând-o pe liză şi legând-o bine cu nişte cordelină pe care o luase din garajul de acasă.

Vântul nu sufla deloc şi lumina era de un albastru plăcut, aşa cum era mereu noaptea în această perioadă a anului. Târî liza pe roţi fără să scoată vreun zgomot pe stradă. Nu era nici ţipenie pe-acolo, deşi, ca să fie sigur, se opri la colţ să asculte dacă venea vreo maşină. Nu auzi decât vuietul îndepărtat al unei motociclete pe Laugavegur, aşa că se repezi pe stradă şi intră în parcare. Simţea o senzaţie de anticipare şi de groază în măruntaie, care trecu numai atunci când împinse liza pe lângă clădire şi apoi în spatele ei. Acolo se afla un geam pe care plănuise să-l spargă cu o cheie fixă aflată în cutie, dar nu mai era nevoie. Fereastra nu fusese încuiată cum trebuie. Îşi strecură o mână prin spaţiul rămas liber ca să o deschidă, iar o secundă mai târziu era înăuntru.

Întredeschise precaut uşa spre hol, aruncând un ochi prin crăpătură ca să fie sigur, dar locul era întunecat şi liniştit. Merse la uşa din spate şi o deschise, punând mocheta de la intrare în deschizătură ca să nu se închidă în urma lui cât timp aducea liza cu bomba şi apoi o ducea în interior şi pe hol.

Gunnar nu avea să fie deloc bucuros că abandonase liza acolo, dar îi putea cumpăra alta ca să o înlocuiască pe cea pe care o împrumutase de la vărul său. Era veche şi îndoită şi urma să fie distrusă în explozie, deci n-avea să poată fi urmărită şi, oricum, era mai sigur să nu o ia cu el înapoi în maşină. Aşa reducea şi probabilitatea să fie remarcat de cineva aflat în treacăt.

Opri liza în mijlocul holului, apoi deschise cutia şi trusa de scule dinăuntru, după care activă bomba. Apoi închise clapele de la capacul trusei şi fugi pe hol.

Grăbi ritmul imediat ce ajunse afară, nu că deocamdată ar fi existat vreun pericol. Încă nu venise vremea exploziei. Tot mai trebuia să ajungă acasă şi să şteargă orice urmă rămasă de când asamblase bomba. De dimineaţă, avea să fie acolo şi să aibă telecomanda cu el.

94.

Echipa *Spotlight* îşi exprimase interesul şi bătuse palma cu María pornind de la faptul că redactorul de televiziune se arătase de acord să achiziţioneze ştirea despre Meteorite. Rămăseseră până târziu în noapte şi ascultaseră absolut toate amănuntele, oricât de mărunte, ale poveştii, luându-şi notiţe şi apoi sunându-l pe redactor, trezindu-l practic din somn. Acesta răspunsese că e ocupat toată ziua următoare, dar propusese să se întâlnească la şapte, înainte să înceapă programul de lucru, pentru a recapitula chestiunea şi a finaliza contractul.

María le spusese întreaga poveste, fără să omită rolul Aglei din cadrul ei. Era încă furioasă, deşi poate nu la fel de rău pe Agla cât pe propria persoană. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Agla nu s-ar fi implicat niciodată în investigarea fărădelegilor cuiva dacă nu ar fi avut şi ea ceva de câştigat. Ceea ce nu anticipase María era cât de scump o costase pe plan personal să accepte misiunea propusă de Agla. Recapitulă întreaga anchetă – ţeava pistolului înfiptă cu duritate în obraz, camionagiul care o prinsese de încheietură, zilele petrecute în celula aia întunecoasă, moartea lui Marteinn. Le spusese celor din echipa *Spotlight* că se aştepta ca plata pentru munca ei să reflecte eforturile depuse. Însă nu plata era lucrul cel mai important. Ştia că se putea duce la Agla şi să obţină de la ea, ca să nu folosească povestea, mai mult decât ar fi fost în stare să plătească postul de ştiri naţional. Dar, dacă televiziunea cumpăra povestea şi o difuza, atunci pe ea urmau să sară şi organizaţii de presă străine – o poveste cu o conspiraţie internaţională reprezenta mereu un cap de afiş pe prima pagină –, ceea ce avea să-i ofere Maríei recunoaşterea pe care o căuta, recunoaşterea faptului că Veveriţa era un mediu pentru jurnalismul de investigaţie adevărat. În plus, poate că islandezii aveau să se trezească la realitate şi să înţeleagă ce se întâmpla cu resursele lor naturale.

Nu dormise deloc, petrecându-şi noaptea stând întinsă, cu ochii în tavan. Până la urmă, se dăduse jos din pat, îşi făcuse cafea şi pornise către biroul Veveriţei ca să-şi adune toate hârţoagele care aveau legătură cu ştirea şi laptopul pe care se afla tot articolul, materiale pe care urma să i le predea echipei *Spotlight* imediat ce semnau un contract. Era cinci şi jumătate. Nu era nevoie să ajungă la birourile televiziunii de stat mai devreme de şapte, aşa că încă mai avea destul timp la dispoziţie să-şi perieze povestea înainte să plece.

Lăsă maşina în spatele clădirii. Locul era gol şi, deşi menit pentru livrări, inclusiv pentru băcănia de alături, de multe ori parca acolo când se grăbea. Scormoni prin geantă după chei în timp ce se apropia de clădire, dar când ajunse acolo văzu că uşa era deschisă şi că la intrare fusese pusă o mochetă. Se uită la ceas, surprinsă. Era devreme, dar se părea că nu era singura cu chef de muncă la ora aceea. Spera că nu e vorba de managerul Radio Edda, întrucât n-avea timp de stat la palavre cu el, dar nici nu se putea purta nepoliticos după ce-i sărise în ajutor atunci când îl găsise pe Marteinn spânzurat în birou. Intră în clădire şi privi iute împrejur, dar nu văzu nimic în neregulă – doar că cineva făcuse, pesemne, o livrare pentru Radio Edda, pentru că în hol se afla o liză cu o cutie pe ea.

95.

Anton avu impresia că-i explodează inima în vreme ce alergă cu răsuflarea tăiată peste podul Skothús şi apoi o luă pe cărarea care ducea pe malul lacului şi se curba în sus pe Tjarnargata. Era îmbrăcat cu pantaloni de trening şi o geacă de fâş, cu căştile de la iPhone atârnate în jurul gâtului, astfel încât chiar părea că ieşise la o alergare ca să se menţină sănătos şi-n formă.

Alergase fără pauză prin Norðurmýri şi Skólavörðuholt imediat ce izbutise să se pună în mişcare. Câteva clipe, avusese senzaţia că explozia îl făcuse să înţepenească în loc de groază, iar în timp ce giulgiul de fum se risipea şi limbile de foc începeau să cuprindă pereţii clădirii, parcă nu-şi mai simţea nici picioarele.

Când auzise vaierul sirenelor, îşi dăduse seama că trebuie să plece. Pompierii foloseau camere ca să filmeze orice persoană care se oprea în faţa caselor cuprinse de flăcări, iar el nu era deloc dornic să apară pe înregistrările lor. Totuşi, abia dacă se putea smulge de-acolo. Era ca şi cum încerca să alerge într-o piscină şi până şi simpla rezistenţă a aerului părea o barieră de care trebuia să treacă. Urcase cu mare greutate panta şi, când ajunsese pe Skipholt, îşi amintise că trebuie să se debaraseze de telecomandă, aşa că o lăsase să cadă şi călcase de câteva ori pe ea, până ce nu mai rămăsese decât o grămăjoară de fragmente de plastic şi o încrengătură de fire. Luase bucăţelele de plastic şi le vârâse în buzunar, apoi simţise brusc că îi revine energia când începuse să alerge şi nu mai încetini până nu ajunse pe Fríkirkjuvegur, unde îndesă rămăşiţele telecomenzii într-

un tomberon şi apoi alergă în direcţia podului.

Când ajunse acasă, deschise uşa încetişor. Tot planul îi fusese întârziat. Nu apucase să elimine din pivniţă dovezile construirii bombei şi ajunsese acasă mai târziu decât avusese intenţia. Totodată, nu reuşise să activeze bomba mai devreme de şapte, înainte să sosească toţi cei care lucrau acolo. Ascultă cu atenţie şi nu auzi nimic care să trădeze faptul că tatăl lui se trezise, aşa că-şi scoase pantofii şi urcă tiptil treptele spre dormitor. Se întinse în pat având pe el costumul de alergat umed de transpiraţie şi-şi porni calculatorul. Ştirea anunţa doar că brigada de pompieri din Reykjavík fusese chemată în locul unde avusese loc o mare explozie.

Deşi era deja înfierbântat, când îşi auzi tatăl mişcându-se în apropiere îşi trase pilota până la gât. De fapt, de când se terminase şcoala, el încetase să mai vină să-l trezească dimineaţa dar, ca să fie sigur, Anton se hotărî să se prefacă adormit, pentru eventualitatea în care tatăl lui arunca o privire înăuntru. Însă îl auzi cum coboară scările şi-şi vede de rutina lui zilnică. Mai întâi auzi zdrăngănitul fantei poştale când îşi luă ziarul, iar apoi apa curgând, urmată de punerea espresorului în funcţiune. O clipă mai târziu – zgomot de paşi pe scări şi apoi duşul curgând în baia oaspeţilor.

Căută pe câteva website-uri; unele aveau deja imagini. Se uită la una, studiind cu atenţie clădirea foarte afectată. Părea să se mai ţină laolaltă doar în virtutea obişnuinţei: o amplă porţiune din zidul inferior părea să se fi dezintegrat. Când se aflase în apropiere, cu telecomanda în mână, închisese ochii, aşteptându-se să audă o bubuitură. Anticipase o explozie destul de zgomotoasă, însă nu se aşteptase să i se cutremure pământul sub picioare şi să se sfărâme geamurile clădirilor din jur. Nu-şi închipuise vreodată cât de puternică avea să se dovedească explozia.

96.

Scânteia din priviri îi dispăruse, înlocuită de o duritate pe care Agla nu o mai văzuse până atunci. Lui Kent îi fusese uşor să facă rost de numărul de telefon al Sonjei şi, spre surprinderea Aglei, aceasta se arătase de acord să se întâlnească la o cafea. Acum stăteau pe nişte fotolii uzate de lângă geam, în cafeneaua Iða Zimsen, şi se cercetau stingherite una pe alta.

— Oraşul a luat-o razna azi, începu Sonja.

Aglei îi luă o clipă să-şi dea seama că se referea la explozie. Nu reuşise să se concentreze la nimic de când se intersectaseră la închisoare cu o zi

înainte, aşa că ratase cu totul titlurile lugubre de astăzi.

— Cafea? Latte, espresso sau altceva? întrebă Agla, care se pregătea să se ridice când Sonja o opri.

— Agla, îţi datorez o explicaţie, rosti ea aplecându-se în faţă.

Expresia de oţel din privirea ei lăsă locul unei blândeţi care odinioară ar fi topit cu totul inima Aglei.

— Când te-am părăsit, nu am făcut-o pentru că aşa am vrut. Au existat nişte împrejurări dincolo de puterile mele. Am fost silită să plec la Londra şi, deşi ar putea să nu pară uşor de acceptat, pentru tine a fost mai bine să întrerupem orice legătură.

— Nu trebuie să îndulceşti nimic. Ştiu că tu eşti Şeful.

Agla se simţea luată prin surprindere – se părea că mult dorita ei nevoie pentru o explicaţie se evaporase. Acum, că stătea în faţa Sonjei, nu-şi mai dorea să audă şi partea ei de poveste.

— Oh…

Sonja părea dezamăgită şi se încruntă, întristată. Agla îi cunoştea destul de bine obiceiurile şi gesturile ca să ştie că acum îşi căuta cuvintele potrivite.

— Dacă ştii asta, începu ea, apoi ezită, atunci eşti conştientă că afacerea în care am ajuns să mă implic nu-i una chiar uşoară. Nu eu luam deciziile şi nu te-aş fi părăsit vreodată dacă n-aş fi fost obligată…

— Nu sunt aici ca să discutăm despre noi, i-o reteză Agla cu fermitate, întrerupând-o la mijlocul frazei.

În loc să fie moale, aşa cum se aşteptase, descoperi că în suflet era dură ca o stâncă. Venise aici cu un singur motiv, iar adevărul era că nici nu-şi dorea altceva de la Sonja.

— Vreau să cumpăr de la tine şi de la oamenii tăi libertatea Elísei.

Sonja o fixă gânditor o vreme.

— Înţeleg, răspunse. De asta ai mers ieri în vizită la închisoare?

Agla încuviinţă din cap.

— Spune-mi cât vrei pentru ea! insistă.

Sonja se îndreptă brusc de spate, iar când o făcu, duritatea îi reveni în priviri.

— Nu ştiu ce ai auzit de la Elísa, dar adevărul este că situaţia în care se află e mai mult din cauza ei. Şi mă îndoiesc că o poţi salva din aşa ceva.

— Şi eu mă îndoiesc, replică Agla. Dar am de gând să încerc. Vreau să o eliberezi, iar cei pe care îi ţii sub control – care, din câte am înţeles, ar

reprezenta cam tot traficul de droguri din Reykjavík – să-i interzică accesul, astfel încât ea să nu mai poată cumpăra droguri de la nimeni.

— Îmi supraestimezi grozav influenţa, spuse Sonja, apoi o privi cercetător pe Agla preţ de câteva clipe. Eşti îndrăgostită de ea?

Agla înghiţi în sec şi ridică din umeri. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să facă schimb de confidenţe cu Sonja.

— Poate, îi răspunse.

— Înţeleg.

Privirea Sonjei rămase asupra ei, însă expresia i se mai îmblânzise.

— Măcar atâta pot să fac pentru tine, zise apoi. Am să răspândesc zvonul că Elísa e turnătoare. E cea mai bună cale să fim sigure că nu va mai dori nimeni să aibă de-a face cu ea.

Sonja se ridică şi-şi luă haina pe ea.

— Sunt uşurată că ai găsit o persoană pe care să o iubeşti. Chiar speram că n-ai rămas singură.

97.

Ţipetele pescăruşilor îi înghiţiră strigătul. Când ieşise din cafenea, îi făcuse semn lui Alex să păstreze distanţa, iar apoi pornise înspre chei, unde rămăsese în picioare şi ţipase către golf până rămăsese fără energie. Tensiunea care se tot acumulase în ea încă de când îşi făcuse apariţia Húni Thór, spunând că preia depozitul, părea să fi ajuns la saturaţie când stătuse în faţa Aglei în cafenea.

Iniţial, fusese relaxată şi perfect în largul ei, însă ceva legat de mişcările Aglei o făcuse să se încordeze, felul în care îşi aşezase o mână pe genunchi; fără să vrea, Sonja îşi amintise acele degete în ea, iar trupul îi răspunsese accelerându-i bătăile inimii şi inundând-o cu căldură.

Agla se schimbase. I se păruse tulburător de rece, ceea ce chiar era o surpriză, dat fiind că, deşi mereu rigidă, nu se comportase niciodată cu răceală. Sonja avusese mereu impresia că în Agla exista un tumult interior pe care se lupta tot timpul să îl ţină în frâu. Însă acum dispăruse. Între ele nu mai exista nicio tensiune. Poate nu era chiar o surpriză, acum, că Agla ştia despre ea. Oricine ştia cine e ea, oricine cunoştea cu adevărat ce face, nu putea să aibă decât un singur sentiment faţă de ea: frică.

Acum, în vreme ce stătea pe chei şi ţipa, se simţea cuprinsă de un val de regret, însă nu ştia dacă simţea durerea pentru iubirea pierdută prin care ar fi

trebuit să treacă în urmă cu atâţia ani, când o părăsise pe Agla, şi care acum revenise cu forţe sporite, sau dacă stătea pe chei şi jelea pentru ea însăşi, pentru Sonja de odinioară, pentru persoana care ar fi putut să fie.

— Gata, ajunge! zise Alex, prinzând-o de umeri, apoi răsucind-o şi conducând-o pe doc înspre oraş.

Sonja îşi şterse faţa cu mâneca şi-şi trase nasul. Ţipatul o lăsase pe jumătate înecată de suspine.

— S-ar putea să trebuiască să punem la punct o rută de scăpare, începu ea. Dacă nu aflu cum va aduce Húni Thór marfa, atunci nu-l pot opri, iar odată ce are la dispoziţie o rută de transport masivă, de mine nu va mai fi nevoie. Şi ştii ce face Sebastian cu cei care reprezintă un surplus pentru nevoi.

— O să conturăm un plan de scăpare, zise el. Întrebarea este: Tómas vine cu noi sau nu?

Sonja icni. Trebuia ori să-l lase pe Tómas cu tatăl lui, ceea ce reprezenta un risc, ori să-l ia cu ea şi să fugă, ceea ce reprezenta un risc extrem de mare. Era o poziţie în care nu se aşteptase să se găsească, cel puţin nu atât de brusc.

— Şşt! făcu Alex, deschizând portiera şi ajutând-o să se aşeze pe scaun. Găseşti tu pe cineva care să ştie ceva. Iar Burete umblă de colo-colo şi pune întrebări. Are el un mod de-a convinge oamenii să-i spună ce ştiu.

Tonul lui era liniştitor şi relaxant, ca de fiecare dată când ea îşi pierdea cumpătul. Nu se întâmpla adesea dar, când se întâmpla, Sonja putea să aibă încredere că Alex va rămâne calm.

— Şi dacă nu găsesc pe nimeni care să ştie ceva, iar Húni Thór reuşeşte să aducă într-un singur transport ceea ce mie îmi ia luni întregi să trimit cu catârii? Asta înseamnă să aibă totul în mână. Futu-i mama mă-sii!

— Ia-le pe rând! zise Alex. Rând pe rând.

Porni maşina şi o luă din loc.

— Acum trebuie să mergem acasă la amicul lui Tómas şi să luăm rucsacul pe care şi l-a uitat acolo. M-a sunat şi mi-a cerut să merg eu să i-l recuperez, dar bănuiesc că vor exista mai puţine întrebări dacă bate mama lui la uşă şi i-l va cere, în locul unui bodyguard străin.

Sonja ştia că Alex fusese uşurat să i se ceară să facă drumul ăsta şi că era conştient că avea s-o liniştească să se gândească şi la altceva decât la propriile ei probleme.

— Care prieten?

— Cel care a fost cu el vara trecută la lecţiile de fotbal. Băiatul care locuieşte lângă lac, pe Tjarnargata.

— Anton.

— Aşa. Anton.

98.

— Hai să comandăm meniul cu cinci feluri de mâncare! propuse Anton, zâmbind în timp ce Júlía făcea ochii mari văzând preţurile.

Fata se încruntă ca pentru a-i da de înţeles că e mult prea scump.

— Orice-ţi doreşti, adăugă el. Banii nu sunt o problemă.

Îşi comandaseră cola, iar ospătarul le adusese pâine proaspăt scoasă din cuptor şi o pastă verde-maronie făcută din măsline, cu care Júlía se repezise să-şi ungă o felie. Trebuie că era ceva obişnuit la ea acasă. Acolo, lui i se oferiseră adesea sosuri chutney şi gemuri ciudate, picante.

— Eşti sigur? şopti ea. Toate astea fac cât trei sau patru filme pentru noi.

Anton începu să râdă. Seara începuse exact cum îşi dorise. Júlía era aproape sfioasă datorită atmosferei formale şi elegante şi fără îndoială că-n viaţa ei nu mai văzuse mâncare atât de scumpă. Purta o rochie pe care Anton n-o mai văzuse niciodată şi care scânteia într-un albastru-verzui. El avea cămaşă, cu o cravată pe care i-o înnodase tatăl lui, şi un sacou pe care şi-l scosese şi îl atârnase pe spătarul scaunului, pentru că îi era cald şi nu voia să fie jenant de roşu la faţă. Cântecul discret al unui pian mângâia aerul în fundal, pe masă se aflau flori naturale, iar în nişte mici felinare licăreau lumânări. Tatăl său alesese localul perfect pentru ei.

Ospătarul se întoarse şi-i întrebă dacă sunt gata să comande. Era tânăr, lucru care lui Anton i se păru uşor deconcertant, întrucât era evident că pe ei îi considera doar nişte copii; Anton îşi făcea griji că n-o să fie trataţi la acelaşi nivel ca restul clienţilor din restaurant. Ar fi preferat un bărbat sau o femeie mai în vârstă, cu o atitudine mai puţin relaxată; cineva care să le arate mai mult respect.

— Pateul e şi cu carne de porc? întrebă Júlía, arătând spre pateul din ficat de ren din cadrul meniului cu cinci feluri.

— Nu sunt sigur. Merg să-l întreb pe bucătarul-şef. Aveţi vreo alergie?

— Nu, răspunse Júlía pe-un ton de scuză. Doar că nu vreau să mănânc porc.

Ospătarul plecă, dar se întoarse imediat la masa lor.

— Nu există ceva de porc în pate, doar un pic de untură.

Júlía se uită întrebător la Anton.

— Untura e grăsime de porc, zise el.

— N-are niciun gust, explică ospătarul. E doar gustul de carne de ren, iar untura este folosită deoarece carnea de ren este foarte slabă… continuă el, aparent pregătit pentru un discurs despre cum se face pateul, însă Anton simţi un val de iritare şi ridică un deget ca să-l oprească.

— Ea e musulmană şi nu mănâncă nimic care conţine porc, rosti el.

Apoi îşi dădu seama că poate o spusese prea brutal, căci Júlía parcă se cufundă în scaun. Mereu se simţea stânjenită în astfel de situaţii, iar dintre toate serile asta chiar nu era una în care să fie obligată să asculte tot soiul de căcaturi.

— Am vrea să comandăm meniul cu cinci feluri şi am aprecia dacă bucătarul-şef ar putea găsi ceva care să înlocuiască pateul, zise Anton. Ceva care să nu conţină porc.

99.

Ingimar rămase multă vreme sub duş, iar apa fierbinte îi înmuie pielea înainte să se bărbierească. Ţepii din barbă erau atât de tari, încât chiar conta dacă îşi acorda timpul necesar să se înmoaie bine mai întâi. În mod normal, dacă era seara acasă, îşi lua pe el nişte pantaloni comozi şi un tricou, dar astăzi îşi îmbrăcă cel mai bun costum din garderobă şi alese o cămaşă de calitate care să meargă cu el. Hotărî să nu-şi pună şi cravată, lăsând cămaşa descheiată la gât, iar apoi se dădu din belşug cu aftershave. Îl ustura, dar înţepăturile erau revigorante. Se spălă pe dinţi şi-şi dădu părul pe spate în timp ce se cerceta în oglindă.

Faptul că-l ajutase pe Anton să se pregătească pentru cina cu ocazia aniversării Júlíei îi crease o dispoziţie plăcută. Tot ce-i explicase băiatului despre cum să se pregătească şi să o trateze pe domnişoară trezise şi în el dorinţa să se afle undeva, cu o băutură într-o mână şi cu o domnişoară splendidă la braţ. N-avea niciun rost să o lase pe Agla să-i distrugă pofta de viaţă.

Telefonul îi ţiui, făcându-l să înjure când citi mesajul. Partenera lui anulase întâlnirea; se ivise ceva neaşteptat chiar în ultima clipă. Adevărul era că, probabil, ea îl căutase în Registrul Naţional sau altundeva ca să-i verifice vârsta. Asta era una dintre problemele cu Tinder, faptul că şarmul

lui obişnuit nu-şi făcea efectul. Dintr-odată, îşi aminti de o altă fată. Căută prin contactele din agendă ca să-i găsească numărul. I-l păstrase, chiar dacă rareori îi plăcea să se culce de două ori cu aceeaşi femeie. Însă aceasta era destul de specială. Era tânără, fantastică şi avea un complex patern care îi crease o adevărată slăbiciune pentru tipii mai în vârstă. Îi scrise un mesaj şi primi răspunsul în doar câteva secunde: *Du-te dracului Ingimar.*

— Arăţi elegant, comentă Rebekka în timp ce el cobora scările. Unde ieşi?

Ingimar se apropie de ea şi o sărută pe frunte. Îi pierise tot entuziasmul, iar în clipa în care o văzu pe Rebekka deveni complet lipsit de energie, dându-şi seama că nu mai avea niciun chef să meargă la un bar să agaţe o femeie.

— Nicăieri. Rămân aici, cu tine.

Rebekka părea luată prin surprindere. Nu se mai atinseseră de multă vreme şi orice formă de afecţiune între ei era o raritate. Dar ea profită imediat să strice atmosfera.

— Nu cumva sacoul ăla ţi-a rămas cam mic? zise, iar el aşteptă insulta ce urma negreşit. Zici că eşti Hopa-Mitică.

Încercă să-şi încheie sacoul peste mijloc, dar nu reuşi. Până la urmă şi-l lăsă descheiat, aşa încât să vadă toţi că nu avea nicio importanţă că nu şi-l putea încheia.

— Niciunul dintre noi nu mai suntem în cea mai bună formă, comentă el, iar Rebekka păru să rămână blocată, apoi se întoarse cu spatele, îşi umplu până-n buză paharul şi mai luă o înghiţitură mare.

— Eu nu, în orice caz, zise ea, întinzându-se teatral.

Purta o pijama şifonată, nu era deloc machiată şi părul îi era în dezordine.

— A trecut o vreme de când nu mai sunt în cea mai bună formă, adăugă ea aşezându-se pe un scaun la masa din bucătărie.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă Ingimar. Două ouă sau nişte pâine prăjită?

— Nu te preface că dai doi bani dacă mănânc ceva sau nu! Genul ăsta de grijă prefăcută mă scoate din sărite.

Ingimar se aşează în faţa ei la masă. Ştia că o poate face să-şi coboare barierele doar venind mai aproape, masându-i umerii, şoptindu-i ceva la ureche despre faptul că încă o iubeşte, ţinând-o lipită de el şi mângâindu-i părul. Atunci, ea devenea docilă; îşi desfăcea picioarele şi plângea când îşi

dădea drumul, dar de dimineaţă începea iar să-i caute prin telefon, întrebându-l ce naiba caută pe Tinder, ţipând şi certându-l, înghiţind şi mai multe pastile şi apoi rămânând întinsă, învăluită de pâclă; iar el nu avea chef de aşa ceva. Era sătul, obosit de tot şi toate.

— Nu mă prefac, răspunse Ingimar. Mă gândesc la Anton. Aş prefera să nu fie nevoit să-şi îngroape mama cât timp e încă adolescent.

— Of, taci naibii din gură! ripostă Rebekka, după care se ridică şi ieşi furioasă din bucătărie.

Tocmai se pregătea să o urmeze şi să ţipe ceva după ea din capul scărilor, când soneria de la intrare îl opri din drum.

100.

Braţul lui Anton se odihnea pe după umerii Júlíei în timp ce se îndepărtau de restaurant. Aerul era răcoros, dar vântul nu sufla deloc, iar versanţii Muntelui Esja de dincolo de golf pâlpâiau în roz în lumina puternică a serii.

— Încotro mergem? întrebă ea, iar Anton zâmbi.

— Ne mai plimbăm puţin, apoi o luăm în sus, după care vreau să-ţi arăt ceva. Ţi-e frig? o întrebă, apoi îi aranjă eşarfa, având grijă să nu-i tragă de părul negru lucios.

Masa la restaurant fusese un adevărat succes, în pofida stângăciilor iniţiale, iar ospătarul făcuse tot posibilul pentru ei. Deşi se arătase niţel cam prea vesel pentru gustul lui Anton, era evident că Júlíei îi plăcuse atitudinea lui uşor amuzantă, iar cireaşa de pe tort fusese atunci când le adusese desertul, cu câteva artificii în el, şi îi cântase fetei „La mulţi ani”, de unul singur şi un pic sub ton. Seara se transforma în ceea ce ar fi trebuit să fie: cea mai reuşită seară din viaţa lor.

Mai trebuiau să ia încă un colţ, iar locul exploziei avea să se ivească în faţa lor. Anton trebui să se forţeze să nu se repeadă în faţă şi s-o tragă şi pe ea după el. Aşteptase foarte mult acel moment.

— Ia te uită la toate maşinile alea de poliţie de acolo! zise el când luară colţul. Sunt acolo de dimineaţă.

— Ştiu, răspunse Júlía. Radio Edda a fost aruncat în aer.

— Acum nu vor mai putea să afecteze comunitatea vărsându-şi ura împotriva imigranţilor, zise Anton, ducând mâna în buzunar şi întinzându-i plicul Júlíei.

Vedea că ea încă nu reuşea să înţeleagă, iar expresia parcă îi deveni şi mai nedumerită când începu să-l desfacă. El printase de pe internet cele mai reuşite poze ale zilei făcute de posturile de ştiri şi le lipise pe felicitare. Acestea arătau clădirea arsă şi sigla Radio Edda, cu sloganul *Islanda pentru islandezi* spart pe trotuar.

— Poftim! zise el. Cadoul pentru ziua ta.

— Ce vrei să spui?

Júlía tot nu părea să facă legătura, aşa că el zâmbi şi-i explică:

— Am aruncat Radio Edda în aer. Pentru tine.

Iniţial, Júlía începu să râdă, iar apoi clătină din cap.

— Zi-mi că glumeşti! îi ceru ea. E o glumă, nu? Tu n-ai face niciodată aşa ceva.

— Acum şi-au învăţat lecţia, replică Anton. Restul presei se va gândi de două ori înainte să arunce cu ură şi alte prejudecăţi în musulmani.

Júlía se dădu câţiva paşi în spate, se lovi de un stâlp de iluminat, se împiedică şi apoi se aşeză pe bordura de piatră care despărţea parcarea de trotuar. Anton dădu se aşeze lângă ea, dar fata îşi întinse o mână ca să-l oprească.

— Acum o să-mi spui că asta e o glumă dezgustător de neamuzantă, spuse ea. Înainte să încep să plâng, Anton.

Fata privi lung la clădirea pârjolită, cu chipul lipsit de expresie, ca săpat în piatră. Nu era deloc reacţia la care se aştepta Anton. Se aşteptase să nu-i vină să creadă, dar nu la nivelul ăsta.

— Dar am discutat de multe ori despre asta, începu el. Despre cum gloata de la Radio Edda e cea care le face viaţa grea aici celor ca tine şi familia ta. Júlía, doar am vorbit adesea despre toate astea. Situaţia se înrăutăţeşte din ce în ce mai mult – au început chiar să aducă avocaţi şi profesori universitari care să spună că musulmanii sunt periculoşi. Încearcă să-i spele pe oameni pe creier ca să vă urască.

— Chiar tu ai plantat bomba în clădirea postului de radio?

Acum lacrimile curgeau în voie pe obrajii Júlíei.

Anton simţi că se topeşte pe dinăuntru. Păşi spre ea, cu braţele larg desfăcute, gata să o cuprindă cu ele, dar Júlía îl lovi peste mâinile desfăcute şi se ridică iute în picioare.

— Credeam că eşti cel mai bun băiat din lume, iar părinţii mei spun mereu cât de norocoasă sunt că am cunoscut un băiat atât de cumsecade, care e cât se poate de diferit de ceilalţi islandezi, însă în tine zace un ucigaş!

Anton se apropie de ea, cu gândurile în devălmăşie. Nu aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile.

— Júlía, nu sunt ucigaş. N-aş omorî niciodată pe cineva. Am avut grijă să o declanşez când nu se afla nimeni acolo.

— Dar se afla cineva acolo! se răsti Júlía. Cineva a fost rănit! Au spus la ştiri că cineva a ajuns la spital! Eşti un tâmpit, Anton! Eşti cel mai mare tâmpit pe care l-am cunoscut vreodată!

— Dar chiar tu mi-ai spus că trebuie să se facă ceva în legătură cu toate astea, insistă el, conştient că acum îi dispăruse toată sinceritatea din voce.

Era şocat de vestea că se aflase cineva în clădire. Acum era derutat şi toate convingerile sale, care i se păruseră atât de logice şi de rezonabile, fuseseră sfărâmate.

— I-am spus tatălui tău că o să am grijă de tine, adăugă el. Iar asta va schimba societatea şi o va face mai bună. Pentru tine.

— Să nu îndrăzneşti să spui că ai făcut-o pentru mine sau pentru tata! Când tata ţi-a spus că trebuie să ai grijă de mine, se referea că trebuie să-i ţii pe ceilalţi băieţi departe!

Acum Júlía începuse să strige din toţi rărunchii:

— De ce crezi c-am venit aici din Siria? Ca să fim într-un loc în care oamenii se ceartă normal sau merg în centru, cu pancarte în mâini, dacă sunt ofticaţi pe ceva! Am fugit din Siria ca să scăpăm de cei ca tine! Ca să fim departe de bombe!

101.

— Haideţi, intraţi! zise tatăl băiatului. Anton e plecat, aşa că arunc eu o privire în camera lui. Vă amintiţi cum arată rucsacul? întrebă apoi, cu un picior pe prima treaptă.

— E negru, cu sigla Puma, din câte-mi amintesc, răspunse Sonja privind în jur.

Casa era splendidă, cu un interior de modă veche, având lambriuri până la jumătatea fiecărui perete şi tocuri albe la geamuri. Îl auzi pe tatăl lui Anton la etaj, în dormitor, şi făcu câţiva paşi în living, uitându-se în jur. Mobilierul era vechi şi de calitate, foarte frumos lucrat şi lustruit, iar pe poliţa şemineului se aflau fotografii de familie. Se apropie de şirul de poze şi se uită la una. În ea, un tânăr într-un pulover de lână tradiţional stătea pe chei, având în spate un vas imens. Îl recunoscu pe bărbat, dar îşi zise că se

înşală. Când aruncă o privire la celelalte fotografii, observă încă ceva care îi atrase atenţia: o familie aşezată pe o canapea. Trebuie să fi fost făcută de Crăciun, căci pe masa din faţa lor se vedea o cunună de Advent cu patru lumânări pâlpâitoare. Tatăl lui Anton stătea pe canapea, iar lângă el se afla o femeie care trebuie că era soţia lui, dat fiind că între ei şedea un băieţel, probabil Anton, care avea vreo doi ani. Lângă cuplu mai stăteau două fete adolescente, o femeie adultă şi *el*. Sonja se aplecă şi mai mult şi miji ochii la fotografie, sperând să-l vadă mai bine. Poza era destul de veche şi el se schimbase, însă nu exista nicio îndoială în privinţa identităţii lui.

— Ăla e Húni Thór? întrebă ea când tatăl lui Anton se întoarse în living, cu rucsacul lui Tómas în mână.

— Recunosc că da! răspunse el. E băiatul surorii mele. Îl cunoşti?

— Vag, replică Sonja. Adică, drumurile noastre s-au intersectat acum multă vreme. Şi-l mai vedeam uneori la televizor, pe vremea când era în Parlament.

Tatăl lui Anton luă poza de pe poliţă.

— Ea e sora mea, adăugă el, arătând-o pe femeia de lângă Húni Thór din fotografie. A fost părinte singur, le-a crescut pe cele două fete şi pe el, iar băiatul a scăpat de sub control. Aşa că s-ar putea spune că l-am luat sub aripa mea şi l-am transformat într-un bărbat adevărat. L-am împins să facă facultatea navală şi apoi l-am ajutat să intre în afaceri.

Se simţea o undă de mândrie în glasul lui.

— Aici e el cu prima navă pe care a condus-o, continuă, arătând spre prima poză care îi sărise Sonjei în ochi.

— A umblat mult pe mare? întrebă ea, mai degrabă ca să aibă ce spune în timp ce se uita atent la poză.

— Nu. Asta-i problema cu Húni Thór. Nu se ţine niciodată prea mult de ceva. A rămas câţiva ani pe mare, apoi a avut două mandate în Parlament, însă nici aia nu i-a plăcut. Pare să se descurce destul de bine în afaceri, însă.

— În ce fel de afaceri e implicat? întrebă Sonja dar, când văzu expresia tatălui lui Anton, îşi regretă imediat întrebarea.

Era clar că unchiul lui Húni Thór era la curent cu faptul că există ceva necurat la activităţile nepotului său, deşi Sonja se îndoia că ştia exact ce domeniu i se părea lui Húni Thór că e cel mai profitabil. Unul în care era şi ea implicată.

— Bănuiesc că la fel ca mine, răspunse el, întinzându-i rucsacul. Face ce merge cel mai bine, în funcţie de împrejurări.

Sonja îi mulţumi pentru că-i adusese ghiozdanul, iar tatăl lui Anton o conduse la uşă.

— Am uitat să te întreb cum te cheamă. Ştiu că ne-am mai întâlnit, când băieţii jucau fotbal împreună, dar chiar mi-a ieşit complet din minte.

Îi întinse o mână, pe care ea i-o strânse cu fermitate.

— Sonja.

— Ingimar, zise şi el şi zâmbi iar.

Stânjeneala lui de după întrebarea ei despre Húni Thór dispăruse cu totul.

— Uite ce propun, reluă el. Ce-ar fi ca tu şi Tómas să veniţi într-o zi la doc ca să vedeţi noua navă pe care am cumpărat-o? Vă ofer un tur cu ghid.

Sonja zâmbi în semn de scuză, nesigură dacă nu cumva el flirta cu ea. O ţinuse de mână un pic mai mult decât era necesar şi acum o privea drept în ochi. Se întrebă cum să-l refuze politicos.

— Vara asta, Anton va ieşi pe mare pentru prima oară şi se va bucura să-l aibă pe Tómas pe vas. Iar tu vei putea să-l saluţi pe Húni Thór, dat fiind că sunteţi cunoştinţe vechi.

— Să-l salut pe Húni Thór? făcu Sonja, privindu-l întrebător. Va fi şi el la bord?

— Da, el îmi aduce vasul, de la Fraserburgh.

Ingimar luă un exemplar al ziarului din dimineaţa respectivă şi i-l arătă Sonjei, care rămase privindu-l ca trăsnită. Văzuse prima pagină în două sau trei locuri, dar nu se uitase îndeaproape la ea; imaginile cu vapoare nu erau ceva care să-i trezească interesul.

— Vom pescui langustine şi vara asta o să-l conduc la fiecare două ieşiri în larg, cu Anton pe post de membru al echipajului. E o ambarcaţiune de douăzeci de metri, cu chila de oţel…

Deja Sonja nu mai auzea ce spunea Ingimar, iar vocea lui se pierdu undeva în fundal, trăncănind despre vas, echipamente pentru traulere, pescuitul de langustine şi marea în general, în vreme ce ea citea articolul din ziar. Potrivit textului, o firmă de pescuit deţinută de Húni Thór şi, probabil, şi de unchiul său, Ingimar, cumpărase un trauler din Scoţia, iar Húni Thór era cel care îl aducea în Islanda după ce fusese restaurat şi modificat. La final se afla o declaraţie a lui Húni Thór Gunnarsson, „fostă vedetă a Parlamentului şi antreprenor”, care descria vasul în termeni elogioşi. Părea să dovedească acelaşi farmec care îi folosise atât de mult de-a lungul anilor.

Sonja lăsă ziarul pe comodă şi-i spuse lui Ingimar că ea şi Tómas chiar s-ar putea să profite de propunerea lui şi să vină să vadă vasul, dacă vor avea

timp, deşi vizita lor în Islanda era foarte scurtă şi aveau multe de făcut, mulţi oameni de vizitat şi multe comisioane de dus la bun sfârşit.

Mai că se împiedică în jos pe scări şi se sui în maşină lângă Alex. Îşi scoase telefonul, formă repede 800 5005 şi, imediat ce linia specială confidenţială a poliţiei îi răspunse, începu să vorbească:

— Trebuie să aruncaţi o privire atentă la vasul care se află pe prima pagină a ziarului Fréttablaðið de astăzi: *Anton RE*. Trebuie să sosească poimâine în Islanda, iar la bord se va afla cea mai mare încărcătură pe care aţi văzut-o vreodată. Cocaină, ecstasy, metamfetamină, steroizi…

Încheie apelul şi scoase bateria din telefon. Alex o privea întrebător. Nu înţelegea mai mult de câteva cuvinte în islandeză, însă vedea prea bine cât de uşurată părea Sonja.

Distrugerea unui transport nu era apreciată vreodată, însă Sebastian n-avea să-l ierte în veci pe Húni Thór pentru că pierduse întregul stoc dintr-o singură lovitură. Asta avea să-l scoată pe Húni Thór din joc şi pe ea s-o ajute să-şi recapete poziţia-cheie. Nodul de încordare care tot crescuse şi se întărise în măruntaiele ei în ultimele zile dispăruse, iar acum Sonja se uita pe Tjarnargata şi admira cât de frumos arătau tufişurile de un verde-închis de pe malul lacului, chiar dacă vara abia începuse.

102.

Agla aşteptase toată seara cu telefonul în mână dar, când în cele din urmă sună, se sperie atât de tare, încât îl scăpă şi acesta ricoşă pe podea, apoi sub canapea. În genunchi, începu să bâjbâie după el, iar într-un final îl găsi şi răspunse:

— Ce faci în momentul ăsta? întrebă Elísa. Chiar acum. Ce faci acum?

— Sunt în cămaşa de noapte, în genunchi pe podea şi mă târăsc să-mi găsesc telefonul sub canapea.

Elísa râse.

— Aş vrea să fiu acolo cu tine, zise ea. Ca să pot să râd de tine.

— Şi eu aş vrea, răspunse Agla. Dar am senzaţia că acum cel mai bine e să fii la Hólmsheiði.

— Da, ştiu. Primesc tratament pentru simptomele de sevraj, o informă Elísa. Mâine merg şi la întâlnirea alcoolicilor anonimi, apoi şi poimâine. De aici înainte am să merg la toate.

— Foarte bine, iubita mea!

— Chiar sunt iubita ta? chicoti Elísa, iar Agla şi-o închipui stând cocoşată şi lipită de peretele alb, lângă telefonul cu fise, şi simţi instantaneu un puternic val de dorinţă.

— Da, eşti iubita mea, şopti Agla. Şi acum eşti a mea. Ai scăpat de Şef şi de toată gaşca aia.

— Am scăpat de ei cel puţin cât rămân aici, spuse Elísa. Problemele încep când mă eliberează de aici şi încep să sune vechii mei prieteni. Normal că-mi place de ei şi nu vreau să-i pierd şi aşa mai departe, dar cât ai zice peşte te întorci în rahatul ăla şi faci tot soiul de chestii prosteşti.

În glasul Elísei se simţea deznădejdea, aşa că Agla o făcu să amuţească.

— Data viitoare nu va mai fi la fel. Am rezolvat lucrurile cu Sonja. Cu Şeful. Te vor lăsa toţi în pace.

— Cum ai reuşit?

Dintr-odată, Elísa părea foarte agitată.

— Îi datorez ceva unui tip care lucrează pentru Şef şi am promis să fac ceva pentru el în schimb, iar datoriile alea nu dispar, nici măcar după câţiva ani. Agla, tu nu ştii cum funcţionează treburile astea.

— Nu-ţi mai face griji! Eşti în siguranţă. Şeful nu mai e proprietarul tău. Acum eşti a mea.

— Asta dacă acum mă mai vrei, ripostă Elísa şi începu iar să suspine. Habar n-am cum de s-a întâmplat, dar tocmai mi s-a spus că analizele de sânge arată că sunt însărcinată.

103.

Tatăl lui era în living şi se uita la televizor când Anton se întoarse acasă. Se prăbuşi lângă el pe canapea, îşi aruncă pantofii cât colo şi-şi lărgi cravata.

— Ei, ia te uită! începu tatăl său, cu obişnuita veselie artificială pe care Anton ştia că o adoptă ca să pară bucuros ori de câte ori lucrurile o luau razna.

Mai mult ca sigur mama se comportase foarte aiurea în seara aceea.

— Cum merge treaba cu tânăra generaţie? Cum v-a fost seara? Dar cina?

— Cina a fost în regulă, bombăni Anton.

— Mă bucur să aud. Le-am spus să aibă grijă de voi şi i-am anunţat că e ziua de naştere a Júlíei. Au făcut ceva în această privinţă?

Tatăl lui schimbă posturile, dat fiind că la zece începea buletinul de ştiri.

— Ne-au adus îngheţată şi artificii şi aşa mai departe, iar ospătarul i-a cântat „La mulţi ani”, răspunse Anton, simţind cum îl doare sufletul.

Cu două ore înainte, stăteau amândoi în restaurant, fericiţi şi plini de mulţumire. Júlía se uita când şi când la Anton având în ochii aceia căprui o afecţiune care îl făcea să simtă că nu poate exista fericire mai mare de-atât.

— Hei, care-i problema?

Tatăl său opri televizorul şi se răsuci spre Anton.

— Nimic, răspunse băiatul, deşi îşi dorea ca tatăl lui să-i pună întrebări mai departe, pentru că mult prea multe chestii decurseseră anapoda.

— Văd bine că totuşi e ceva, insistă Ingimar. Tinere, scuipă tot!

— Ăăă…

Nu ştia ce-ar fi putut să-i spună tatălui său fără să dezvăluie prea multe.

— Băiete, ce s-a întâmplat?

Acum tatăl lui adoptase tonul blând, făcându-l pe Anton să simtă că cedează. Lacrimile îşi făcură loc şi el îşi cufundă faţa între mâini.

— Ne-am despărţit, icni.

Ingimar îl privea perplex.

— Poftim? Tocmai în seara asta? Bietul meu băiat!

Bărbatul se trase mai aproape, îl cuprinse pe Anton cu braţul pe după umeri şi-l făcu să se lipească de el.

— Gata, băiete, gata! îngână, bătându-l uşurel pe spate ca şi cum era un bebeluş care trebuia să râgâie. Gata, gata!

Treptat, cuvintele lui şi bătăile acelea ritmice pe spate îl liniştiră. Trecuseră ceva ani de când crescuse şi renunţase să se mai cuibărească în braţele tatălui său, însă de data asta se lăsă să stea lipit de umărul lui, în siguranţa trupului său masiv, în timp ce buletinul de ştiri de la zece, dedicat în exclusivitate exploziei, rula pe ecran.

104.

— S-a distrus tot. Toate informaţiile pe care le-am adunat, tot ce am scris, toate linkurile şi capturile de ecran şi tot ce aveam pregătit pentru voi a fost aruncat în aer. Nu c-ar mai avea dracului vreo importanţă.

María ştia că e încă sedată pentru că simţea că pluteşte pe un nor alb, deşi vedea prea bine că stă întinsă pe un pat de spital, însă chiar aşa se simţea: nu-i mai păsa de toate acele lucruri, de toate oportunităţile ratate şi de ideea de dreptate. Se simţea doar uşurată că supravieţuise – că avea să se

facă bine.

— Avem succesiunea evenimentelor pe care ni le-ai împărtăşit şi, ca să fiu sincer, explozia n-a afectat povestea cine ştie ce.

Tipul din echipa *Spotlight*, al cărui nume María nu şi-l amintea, părea mai energic ca oricând.

— Chiar dacă s-au pierdut documente importante, unele încă mai pot fi recuperate şi, din moment ce chestia asta are legătură cu explozia, sigur vom avea parte de cifre de audienţă record. Toţi vor să afle despre poveste.

— Dar nu are nicio legătură cu explozia, protestă María, dându-şi seama că nu poate să vorbească limpede. Poliţia a spus că ţinta a fost Radio Edda, iar Veveriţa a fost, ştii tu, o victimă colaterală.

— Mie nu asta mi-au spus sursele mele din poliţie. Ei bănuiesc că de fapt Veveriţa o voiau aruncată în aer, iar asta exact pentru povestea ta despre acest scandal. Aceeaşi sursă spunea că au reuşit să identifice vehiculul folosit pentru a plasa bomba şi nu va mai dura mult până să apară ştirea unei arestări care-i va lua pe mulţi prin surprindere. Se pare că mai e legată şi de o masivă operaţiune cu droguri. Eu asta am auzit.

María ridică din umeri şi închise ochii preţ de câteva secunde. Era prea obosită să mai urmărească ce zicea tipul de la *Spotlight.* Individul amesteca lucrurile, exact cum făcea şi Marteinn când vedea conspiraţii peste tot. Când îi deschise la loc, el încă mai vorbea; acum zicea ceva despre presa din ţările nordice care voiau să-i cumpere ştirea, aşa că închise ochii iar. Chiar nu-i mai păsa. Îl auzi cum continuă să murmure fără pauză, iar apoi auzi o asistentă intrând şi spunându-i bărbatului că pacienta e obosită şi trebuie să se odihnească, şi că el să revină mâine sau poimâine.

— Pa-pa! zise María, sau cel puţin asta crezu că spuse.

Era atât de epuizată încât nici nu mai reuşea să-şi deschidă ochii, darămite să ridice o mână ca să-l salute la plecare. Se lăsă cuprinsă de aceeaşi stare de toropeală în care se aflase mai devreme, printre episoade de trezie, încă de când intrase pe holul acela, când trecuse pe lângă liza pe care stătea cutia şi se pregătise să deschidă uşa Veveriţei. Îşi dăduse seama că trebuie să meargă la toaletă, aşa că se întorsese pe hol în direcţia acelei oribile uşi de fier înţepenite, care se dovedise a fi o străveche uşă de incendiu pe care managerul Radio Edda hotărâse la un moment dat să o monteze ca să mai economisească nişte bani. În veci n-avea să se mai plângă de faptul că are o vezică atât de mică. Modesta ei vezică îi salvase, practic, viaţa.

105.

Ingimar tuşi, apoi clipi de câteva ori, dar nu vedea nimic prin fum în afară de modelul de pe covorul spaniol din faţa propriilor ochi. Simţi cătuşele la spate, apoi unul dintre poliţişti se lăsă pe vine lângă el, ridicându-i mâinile atât de sus, încât îl lăsă complet neajutorat şi durerea îi fulgeră prin umeri.

Habar n-avea cum de se întâmplaseră toate astea. Trăgea un pui de somn cu Anton pe canapea, iar în clipa următoare se trezise pe jos, încătuşat. I se părea că toţi poliţiştii erau în negru, cu căşti pe cap şi înarmaţi până-n dinţi; trebuia să fie Unitatea Specială.

— Anton! încercă să strige, dar glasul îi fu înghiţit de strigătele şi zgomotele echipei de poliţie.

Undeva, prin hărmălaie şi fum, era sigur că aude vocea lui Anton strigând:

— *Tată!*

— Anton! Anton! strigă şi el, înainte să-şi dea seama că mai bine i-ar fi strigat poliţistului să-l trateze cu mai multă blândeţe pe băiat decât o făcuseră cu el. Băiatul are doar cincisprezece ani! ţipă el. Are doar cincisprezece ani!

Agentul din spate îşi împinse cu forţă genunchiul în şalele lui, până când vederea începu să i se întunece. Când izbuti iar să se concentreze, fumul din living se risipise aproape de tot şi nivelul zgomotului se redusese suficient cât să poată distinge cuvinte.

— Ingimar Magnússon, eşti arestat pentru terorism. Nu eşti obligat să răspunzi la întrebări privind motivul pentru care eşti acuzat. Ai dreptul la un avocat, iar poliţia este obligată să-ţi respecte dorinţele în acest sens. La sosirea la secţia de poliţie ţi se va oferi o foaie informativă care enumeră aceste chestiuni şi pe care eşti obligat să o semnezi.

Ingimar se holba la picioarele poliţistului care susţinea acest discurs, iar apoi îşi lungi gâtul ca să-l vadă pe Anton. De îndată ce-l zări, simţi cum îl copleşeşte frica. Anton stătea pe un scaun în faţa lui, iar un agent mătăhălos îl ţintea cu o armă. Băiatul îl privi la rândul său şi, când ochii li se întâlniră, lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii tânărului. Avea aceeaşi expresie ca atunci când, în copilărie, făcea ceva deosebit de năzbâtios.

Acuzaţia de terorism se referea la explozia de ieri. Altă explicaţie nu putea fi. Anton încuviinţă din cap, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Tată… icni atunci când doi poliţişti îl săltară pe Ingimar în picioare, însă bărbatul reuşi să-l amuţească pe băiat, încruntându-se în aşa fel încât să-i transmită lui Anton că-i cere să păstreze tăcerea – ceea ce el şi făcu.

Dacă l-ar fi întrebat cineva cum ar fi reacţionat dacă fiul său ar fi provocat enorm de multe pagube prin plasarea unei bombe, în acelaşi timp aproape omorând pe cineva, ar fi spus că ar simţi o furie fără margini. Însă acum, în living, încătuşat şi urmărindu-l pe Anton cum plânge, se simţea copleşit de nevoia de a-l ocroti. Ar fi făcut orice pentru el, absolut orice. Ar fi acceptat orice pedeapsă, la nesfârşit, numai ca să-l apere pe Anton.

— Rezolv eu asta, îi şopti lui Anton în timp ce era condus afară. Rezolv eu asta.

Doi agenţi îl repeziră în jos pe trepte, ţinându-l atât de strâns de braţ încât tălpile lui goale abia atingeau pământul.

— E doar o neînţelegere, îi zise tânărului poliţist care îi apăsă o mână pe cap, îndoindu-l de spate ca să intre pe bancheta maşinii de patrulă.

— Ăştia ca tine… mârâi tânărul. Voi credeţi că puteţi să scăpaţi cu orice. Dar acum te-am prins.

Închise portiera după Ingimar şi se aşeză pe locul din faţă, iar poliţistul chel de pe scaunul şoferului porni motorul. Acesta dădu în marşarier şi îl privi în ochi pe Ingimar.

— „În curând, vor ajunge; în curând, vasele mele vor ajunge în port”, ai?

După rânjetul poliţistului, era clar că se considera isteţ că citează dintr-o poezie, dar Ingimar chiar nu reuşea să vadă legătura. Mai degrabă era obişnuita ciudă a islandezilor pe oricine se descurca bine pe cont propriu – şi normal că noul lui vas apăruse de curând la ştiri.

AUGUST 2017

106.

Potrivit celor de la radio, era cea mai caldă zi a verii, iar Agla chiar o simţea în timp ce stătea la umbra zidului bisericii. Îşi dădu jos sacoul ca să nu transpire.

William râse.

— Eşti neliniştită, comentă el.

Agla clătină din cap.

— Nu, răspunse, scoţându-şi dezinfectantul din poşetă şi frecându-şi palmele cu el.

— E a treia oară când îţi dezinfectezi mâinile, râse William. Chiar eşti neliniştită.

Când auziră paşi pe pietriş, îşi ridicară privirile şi o văzură pe María apropiindu-se de ei. Şchiopăta vizibil, dar altminteri arăta bine. Agla îl lăsă pe William să-şi savureze a treia ţigară lângă zidul bisericii şi porni spre ea.

— Îţi mulţumesc c-ai venit! începu, întinzându-i mâna Maríei.

— M-a surprins invitaţia ta, răspunse María, cu răsuflarea tăiată de la plimbarea din parcare şi prin grupul de clădiri vechi care formau Muzeul Arbaer. N-ai văzut documentarul de pe *Spotlight?*

— Sigur că da. Nu e ca şi cum mai am vreo reputaţie de pierdut, aşa că nu e nicio pagubă. Mai rău e pentru bietul Ingimar.

— Mie nu-mi pare deloc rău pentru el, replică María. Cine şi-ar fi închipuit că mai făcea şi trafic de droguri?

— I-a înscenat-o nepotul lui, zise Agla. Asta spun sursele mele de la Hólmsheiði, şi chiar sunt de încredere.

— Oricum, aşa-i trebuie. Sper să putrezească după gratii, zise María, a cărei părere era evidentă. Dar felicitări! adăugă pe un ton ceva mai vesel, aplecându-se s-o sărute pe Agla pe obraz.

— Mersi! zise Agla. Şi felicitări şi ţie pentru noul job! *Berlingske Tidende*, nu? Deloc rău!

— E grozav. Din Veveriţa nu rămăsese mai nimic şi sunt cât se poată de bucuroasă să părăsesc insula asta mizerabilă şi coruptă condusă de o reţea de băieţi bătrâni şi mârşavi.

Acum ajunseseră la uşile bisericii. Agla i-o prezentă pe María lui William, care începu imediat să flirteze, spre marea neplăcere a Maríei, care părea să-şi fi dat imediat seama cine e el – doar îl cercetase amănunţit

pentru documentarul făcut de *Spotlight* –, însă evident că acesta încă nu făcea legătura.

Ciudat era faptul că, atunci când Elísa o întrebase dacă vrea să invite pe cineva din familie, Aglei nu-i trecuse nimeni prin minte, iar după ce se gândise bine hotărâse că într-o astfel de zi ar fi preferat să aibă în jur oameni care chiar s-o cunoască cu adevărat. Nu-i păsa că aceştia era posibil să nu o placă, atât timp cât o ştiau pe adevărata Agla. Aşa că-i pomenise pe María şi pe William, dar şi pe Elvar, avocatul. Elísa le scrisese bucuroasă numele pe o hârtie, într-o coloană denumită *Prietenii Aglei.* Cea denumită *Prietenii Elísei* era plină de nume şi ar fi putut să fie şi mai lungă, dar era greu de crezut că avea să apară toată gaşca aia numeroasă. Numai câţiva se vedeau în biserică. Tatăl Elísei era prezent, stând în primul rând de strane, alături de fratele ei.

— O să fie cafea şi clătite la cafenea, zise Agla după ce se mai şterse o dată pe mâini cu dezinfectant, căci palmele îi transpirau groaznic.

— Foarte islandez! comentă William. Doar că nu vom avea şi alcool.

Avea dreptate că totul se desfăşura conform tradiţiei. Ea s-ar fi mulţumit cu o vizită la reprezentantul şerifului la închisoare dar, din punctul de vedere al Elísei, singura opţiune era această mică biserică şi ea îmbrăcată într-o rochie tradiţională.

— Şi Elísa va rămâne la cafea după? întrebă María, iar Agla încuviinţă dând din cap.

— Da, e eliberată condiţionat timp de două ore, cu un însoţitor.

— N-ai mai vrut să aştepţi? întrebă María. Adică, până avea să fie eliberată?

Era o întrebare stingheritoare la care Agla nu voia să răspundă, însă, dat fiind că era vorba de María, care ştia deja totul despre ea, zise: — Nu. Am făcut-o pentru că acum e însărcinată.

— Oh!

Fără îndoială nu acela era răspunsul la care se aşteptase María.

— Nu ştim cine e tatăl, aşa că Elísa vrea să fiu eu mama. Sau, mai degrabă, cealaltă mamă. La început, va avea bebeluşul cu ea, iar apoi îl voi ţine eu până când ea îşi ispăşeşte pedeapsa. Nu ştiu nimic despre copii, dar mă descurc eu.

— Normal că te descurci, replică María, punându-i o mână pe spate. Dar ţie ce-ţi iese? Mi-ai zis cândva că tu nu faci nimic dacă nu-ţi iese şi ţie ceva sub o formă sau alta. E valabil şi-n iubire? Nu doar la chestiile practice?

Agla zâmbi.

— Oamenii se mai schimbă, rosti ea. M-am retras dintr-o sumedenie de afaceri. Acum nici măcar tu n-ai să mă mai găseşti implicată în ceva dubios.

María făcu ochii mari.

— O schimbare uriaşă! făcu ea. Ce te-a apucat?

— Iubirea. Asta m-a apucat.

Chiar când îi ieşeau pe gură cuvintele acelea, văzu o maşină apropiindu-se de după colţul atelierului, una dintre vechile clădiri care devenise parte din muzeu. Se aşteptase să vină din cealaltă direcţie, însă era exact tipic pentru Elísa să apară de unde te aşteptai cel mai puţin. William se repezi în biserică să-l anunţe pe preot, iar Agla îşi luă sacoul înapoi pe ea.

Ewa, Sigurgeir şi Guðrún coborâră toţi trei din maşină. Nu era ceva la care Agla să se fi gândit prea mult, dar acum arăta de parcă Elísa ar fi fost un soi de gangster deosebit de periculos care avea nevoie de o escortă alcătuită din trei gardieni. Agla avusese grijă să invite trei gardieni pe care-i cunoşteau amândouă, în speranţa că aveau să înlesnească orice vizită făcută Elísei de aici înainte – o nuntă înmoaie orice inimă. Elísa coborî din maşină, cu un zâmbet larg pe faţă, iar Agla şopti în barbă un cuvânt de mulţumire pentru această superbă zi de august.

Elísa avea o coafură simplă, lăsându-şi părul liber, cu o garofiţă în el, iar costumul tradiţional îi venea perfect. Agla încercase să-l cumpere, însă femeia de la magazinul de închirieri o refuzase fără drept de apel. Într-o bună zi avea de gând să facă rost de un costum tradiţional pentru Elísa, care zisese că sunt cele mai elegante haine pe care le văzuse vreodată.

— *Hæ!* începu Elísa, apoi o sărută.

— *Hæ!* zise şi Agla. Arăţi splendid.

— Şi tu la fel, răspunse Elísa, făcând-o pe Agla să simtă un uşor disconfort.

Ea nu făcuse nimic special – doar îşi cumpărase un costum nou. Acestea era singurele haine în care se simţea în largul ei. Dar mersese la coafor să-şi facă părul şi se machiase ca să arate respectabil pentru pozele pe care Elísa era hotărâtă să le facă, pentru ca, într-o zi, copilul să se poată uita la ele – dar şi ca să le arate şi fetelor de la Hólmsheiði, fireşte.

— Eşti fericită? îi şopti Agla.

Elísa ţopăia de nerăbdare.

— Rahat, Agla! Numai un pic! E aşa de frumos aici, şi iubesc Muzeul Árbær, şi pe tine, şi biserica şi tot! E exact cum ar trebui să fie.

— Pregătite? întrebă William din uşa bisericii.

Agla se încheie la sacou şi o luă pe Elísa de mână. În timp ce uşile se închideau, merseră pe culoar mână în mână, pe ritmul cântecului formaţiei ABBA asupra căruia căzuseră amândouă de acord că trebuie să le fie cântat la nuntă.

„Take a chance on me.”

Mulţumiri

Să aduci în mâinile cititorilor de limbă engleză o carte care iniţial a fost scrisă în străvechea şi arhaica limbă islandeză nu-i deloc o sarcină uşoară. E nevoie de mulţi oameni, fiecare un specialist în propriul domeniu, în vreme ce rolul scriitorului în acest proces constă doar din a urmări totul plin de uluială şi entuziasm.

Sunt foarte norocoasă că operele mele au ajuns la lumea vorbitoare de limbă engleză şi sunt câteva persoane cărora vreau să le mulţumesc pentru că au făcut posibil acest lucru.

Persoana esenţială care a făcut ca povestea mea să fie disponibilă în engleză este, desigur, traducătorul meu, Quentin Bates, unul dintre cei 340.000 de vorbitori de islandeză din toată lumea. Cele mai calde mulţumiri sunt pentru el; colaborarea noastră a fost o adevărată bucurie.

Mai vreau să-i mulţumesc şi editoarei mele, Karen Sullivan, şi minunatei ei echipe de la Orenda Books. Mă simt foarte privilegiată că volumele mele fac parte din catalogul unei edituri independente formidabile şi care are un asemenea fler pentru calitate. Fiecare scriitor trebuie să simtă că are parte de sprijinul propriului editor şi pot spune că eu, una, m-am simţit întotdeauna extrem de preţuită la Orenda.

Redactarea unei cărţi traduse nu e deloc o treabă uşoară, iar uneori necesită adoptarea unui rol de diplomat, o postură pe care redactorul meu, West Camel, a gestionat-o magistral. Vreau să-i mulţumesc pentru tot sprijinul său, pentru bunătate şi pentru ajutor!

Mai vreau să-i mulţumesc şi lui Mark Swan pentru remarcabilele coperte pe care le-a realizat pentru *Laţul*, *Capcana* şi, acum, *Cuşca* – ele îmi ajută cărţile să se facă remarcate pe rafturi. Eu sunt genul de scriitor care se mândreşte foarte mult atunci când cărţile sale sunt judecate după coperte.

De asemenea, le mulţumesc tuturor jurnaliştilor şi bloggerilor care şi-au rupt din timpul lor pentru a citi şi scrie despre primele două cărţi. E foarte plăcut să ştiu că şi *Cuşca* va fi întâmpinată şi va avea parte de o şansă corectă să dovedească de ce este în stare în faţa unei asemenea mulţimi de iubitori de carte.

În cele din urmă, mulţumiri cititorilor care au rămas fideli poveştii mele de-a lungul trilogiei, care s-au ataşat de personaje, le-au pus la îndoială motivele şi s-au bucurat de călătorie. Sper că veţi considera *Cuşca* un final

mulţumitor al poveştii.

Ultimul volum din seria ***Reykjavik Noir***
Desemnată cartea anului de ***The Guardian***
Cel mai bun roman polițist islandez al anului

Lilja Sigurðardóttir

CUȘCA

Ușile închisorii se închid în urma Aglăi la sfârșitul sentinței, dar iubita ei Sonja nu e acolo s-o întâmpine.

Când un grup de oameni de afaceri din străinătate încearcă să o atragă într-o ingenioasă schemă frauduloasă care se întinde din Islanda în toată lumea, Agla și redutabila ei adversară, jurnalista de investigații Maria, constată că miza crește cu o viteză îngrozitoare.

Ingimar, baronul drogurilor, nu se dă în lături de la nimic ca să-și apere imperiul, însă habar nu are ce butoi cu pulbere zace în propriul lui cămin.

În același timp, o amenințare mortală o aduce pe Sonja înapoi în Islanda, unde trebuie să regleze conturile cu dușmani vechi dacă vrea să rămână în viață...

Drogurile, contrabanda, sumele uriașe de bani și intriga politică se intersectează în Islanda cu dragostea, trădările și crimele. Nu poate exista decât un singur învingător.

„Una dintre cele mai întunecate și captivante serii din literatura de suspans modernă."

Sunday Express

„Acțiunea complexă îți taie respirația prin originalitate, având răsturnări de situație la care nici nu te aștepți. *Thrillerul* anului."

New York

ISBN 978-630-6542-64-2

virtual project

CRIME SCENE PRESS

Foto: © New Africa | shutterstock.com

{1} Cook, în original *(n. trad.)*.